

Giới thiệu Muội Muội Tình Phụ

Độ dài: 9 chương + 1 kết thúc

Thể loại: ngôn tình, đô thị

Convert: Ngocquynh520

Rating : Bắt buộc là 18+, nhưng tốt hơn hết là 20 +, mà ai chong xằng có lẽ là 22+

Đường Lạc, tên “anh trai” luôn xấu tính với cô.....

Vì hấp dẫn sự chú ý của anh,

Đường Tâm Hân không từ thu đoạn đuổi những người con gái có ý đồ muốn cướp anh

Thậm chí không tiếc câu dẫn người đàn ông khác muốn cho anh ghen tuông.

Nhưng là anh vẫn không cần cô!

Anh có thể nói lời nhỏ nhẹ với phụ nữ trong thiên hạ,

Nhưng sẽ vô tình cười nhạo cô, lãnh đạm với cô,

Nói cô là cái cô gái vĩnh viễn chưa trưởng thành

Không, cô không còn là đứa bé nữa rồi!

Tâm Hân ở trước mặt anh tự lột sạch chính mình,

Lấy thân thể thành thực dụ dỗ anh lên giường ——

Nguyên lai cô đã vụng trộm yêu anh nuôi của mình, yêu đến không thể tự kiềm chế

Bạn đang đọc truyện *Muội Muội Tình Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Tiết tử

“Này, mẹ anh nói chờ em lớn lên muốn anh lấy em về nhà.” Trong vườn hoa rộng lớn của Đường gia, cậu chủ nhỏ của Đường gia từ trên cao nhìn xuống cô bé thấp hơn cậu tới ba cái đầu.

“Cái gì.....” Tâm Hân tám tuổi nâng lên gương mặt nhỏ, phấn nộn, ngửa đầu nhìn “anh Đường” cao cao suât suât, đôi mắt to của bé trong suốt tràn ngập không hiểu cùng nghi hoặc.

“Mẹ anh muốn anh cưới em làm cô dâu, ngu ngốc!” Đường Lạc mười một tuổi có điểm chịu không nổi nhũn nhũn. Cậu ghét nhất con gái ngốc, cô nít ngốc cũng không ngoại lệ. Tuy rằng này cô bé này da mặt nộn đến nỗi làm cho cậu muốn giơ tay nhéo một phen, xem có phải hay không sẽ mềm tan thành nước.

“Cô dâu.....” Tiểu Tâm Hân bị dọa, trong lòng nhảy lên một cái..... tuy rằng chỉ có tám tuổi, nhưng bé cũng rất rõ ràng cái gì gọi là cô dâu. Cô Đường xinh đẹp..... Muốn bé làm cô dâu của anh Đường sao?

“Em là cái biểu tình gì đây, em không muốn làm cô dâu của anh a?” Đường Lạc bĩu môi, bộ dạng rất hững.

“Không phải a, em..... em.....” Tâm Hân bối rối lắc đầu, bé hơi hơi kiễng mũi chân, muốn nói lại thôi. Nam hài xấu xa nhếch môi cười, cô bé này có biểu hiện hoàn toàn ở trong dự đoán của cậu. “Này, em lại đây.” Nam hài ám chỉ bé đến gần mình.

Nghe được mệnh lệnh của cậu, Tâm Hân thẹn thùng chậm rãi đi lên phía trước. “Nhanh một chút, chậm quá!” Đường Lạc thúc giục, đợi cho đến khi bé rốt cục đi đến trước mặt, cậu đột nhiên vươn tay nắm da mặt phấn nộn của cô bé.

“Đau quá ——” Tâm Hân rụt vai quá to, đau đến chảy cả nước mắt. Nam hài lại mắt diếc tai ngơ tiếp tục nắm da mặt phấn phấn, mãi cho đến khi hai má của cô bé đỏ ửng rực một mảnh mới thôi.

“Nha? Anh còn tưởng rằng sẽ nặn ra nước a!” Nam hài biểu tình có điểm ảo não nhũn mày.

Tâm Hân khóc nức nở, lại thủy chung không dám khóc lớn, bởi vì nam hài mày nhăn càng chặt. “Đừng khóc, nếu không mẹ anh sẽ cho rằng anh khi dễ em!” Nam hài không kiên nhẫn lắm, tuy rằng rõ ràng là cậu khi dễ người ta.

“Đau quá.....” Cô bé thút tha thút thít khóc.

Nam hài mân miệng, trầm mặc một lát, rồi rút cuộc chịu không nổi, cậu bỗng nhiên giữ chặt mái tóc của bé.”Được rồi, chờ em lớn lên anh cưới em là được!”

Một bộ biểu tình bất đắc dĩ hứa hẹn.

Cô bé ngây dại nâng mặt, ngây ngốc nhìn thẳng nam hài vừa nói muốn cưới mình.

Mắt bé gọn sáng, cái mũi đỏ rùng rục, bộ dáng hấp dẫn đáng yêu ở trong mắt Đường Lạc — “Này, nhắm mắt lại.” Cậu bỗng nhiên nói.

“Anh muốn làm gì.....”

“Bảo em nhắm lại thì nhắm lại, rầy rà cái gì!” Nam hài mười một tuổi đã có khẩu khí nam nhân.

Tâm Hân bị dọa đến nhắm tịt mắt. Xúc cảm ấm áp, nóng ướt bỗng nhiên dừng ở cánh môi màu hồng của bé — “Dì?” Tâm Hân mở mắt ra, phát hiện môi nam hài đang dán tại trên môi của mình, gương mặt cậu xinh đẹp cách mình rất gần, rất gần..... trong vườn, hoa nở đẹp quá, cánh hoa từng cái rơi xuống đất, tuy rằng lúc này không phải mùa thu.....

Bạn đang đọc truyện *Mười Mười Tình Phụ* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1-2

“Thật đáng ghét! A — đừng.....” Thanh âm một nữ nhân cười hi hi tràn ngập toàn bộ hậu viên, xuyên thấu qua màn cây dong dày đặc.

Một cô bé nhỏ mở đôi mắt to tròn tròn núp ở trên cây, ngây ra như phỗng nhìn một nam một nữ tràn trệ cách đó không xa.

Sau buổi trưa, bé có thói quen trèo lên cây ngủ trong bóng mát của cây dong, nghe mẹ nuôi nói, gốc cây này có từ khi bé còn rất nhỏ.....

“Lạc, anh ba năm không về nước rồi, thật xác định nơi này không có người sao?” cô gái hơi hơi đẩy soái ca đang ở trên người mình, say đắm nhưng vẫn còn một tia lý trí cuối cùng còn sót lại để giả vờ.

“Phiền, em có muốn làm hay không?!” Cậu con trai tên Lạc chuẩn bị rời khỏi người cô gái, hần lác đầu hất ra một dùm tóc dài rớt tại trên trán (S: hề hề, a để tóc mái), khuôn mặt anh tuần đủ để cho mỗi cô gái nhìn thấy đều phải thét chói tai.

Cậu còn rất trẻ tuổi, thoát nhìn không đến hai mươi, đại khái chỉ có mười bảy, mười tám tuổi, nữ nhân tên Jodie nằm ở dưới người cậu chắc cũng xấp xỉ, hai người đang yêu đương vụng trộm ở trong vườn hoa.

“Đừng nóng giận, người ta chính là hỏi một câu chứ sao.....” Jodie đầy đặn, bộ ngực trần trụi áp vào trên lồng ngực cường tráng.”Cho dù 2 bác Đường không ở đây, nhưng người giúp việc thì sao?”

“Trong nhà không có người giúp việc!” Đường Lạc nhũn mày, đánh một cái ngáp, trêu tức nắm nhẹ bộ ngực lớn của Jodie.”Mẹ anh thích yên tĩnh, nhà ở Đài Loan trừ bỏ lái xe cùng hai lão người hầu, trong nhà người nào cũng không có!”

“Nhưng là.....” Jodie còn do dự.

“Quên đi!” Đường Lạc buông tay đứng lên, rất không thoải mái quay đầu đi.

“Đừng mà!” Jodie kinh hoàng giữ chặt Đường Lạc, bởi vì sợ cậu thật sự không để ý tới chính mình, nàng lớn mật nắm chặt đũng quần của cậu — cô gái trên cây kinh sợ thò hất ra một cái.

“Ai ở phía trên?!” Đường Lạc nhanh chóng ngừng đầu, ánh mắt sắc bén bắn về phía cây dong. Trừ bỏ tiếng ve kêu trầm đục cùng tiếng gió thổi nhẹ, hậu viên không có một chút tiếng người.

“Lạc, sao vậy, làm sao có thể có người ở phía trên!” Tuy rằng miệng nói như vậy, Jodie vẫn đang lồi kéo trượt đến phần eo, biểu tình bối rối.

Đường Lạc không chuyển động nhìn chăm chăm ngọn cây, chậm rãi nheo mắt lại, trực giác nói cho cậu biết, trên cây dong có người. “Xuống dưới!” Cậu nghiêm khắc quát. Trong nhà người hầu già không đến mức nhìn lên, càng sẽ không bò lên trên cây, cậu muốn biết, là ai trốn trên đó.

“Không, không ai đi..... Anh không nên làm em sợ!” Jodie tránh ở đằng sau Đường Lạc. Nếu thật sự có người, cô không phải là đã bị nhìn hết tron rồi sao?

Tâm Hân cứng người trên cây, mặc dù có tán cây dày đặc che lấp, nhưng nghe khẩu khí Đường Lạc nghiêm khắc, vẫn khiến cho lòng bé sợ hãi....

Ngọn cây hơi hơi chấn động, Jodie lập tức bị dọa đến toàn thân nổi cả da gà.”Đường như, dường như thật sự có người nha!”

“Tôi bảo xuống dưới! Nếu không xuống dưới, tôi liền đi lên bắt người!” Đường Lạc hết sức chăm chú nhìn chăm chăm ngọn cây, giọng điệu càng nghiêm khắc.

Cậu có thể xác định trên cây tuyệt đối có người! Tuy vẫn đang không có động tĩnh gì, người này tựa hồ tính cùng cậu giằng co thì phải. Một chút bóng dáng màu trắng ở ngọn cây chớp lên, sau đó dọc theo thân cây đi xuống, bóng trắng ấy nhỏ gầy thật giống u hồn....

— “Chán ghét, thật sự có người! Còn là một tiểu quý nhỏ.....” Jodie thở dốc vì kinh ngạc, oán giận.

“Em vào bằng cách nào?” Đường Lạc nâng hai tay ôm ngực, nheo mắt nhìn chăm chăm cô bé.

Cô bé mở to mắt, bàng hoàng, bất an nhìn hai người kia. “Em, em ở nơi này.....”

“A Lạc, nhà anh có tiểu quý sao?” Jodie một tay lôi kéo sống áo, diêm dúa lòe loẹt đánh vào trên người Đường Lạc, cau mày đánh giá “Tiểu quý” này đáng người cứng nhắc chả khác gì con vịt. (S: hừ, hừ, ý cô là gì)

“Anh nhớ là không có.” Vỗ vỗ cằm, Đường Lạc trêu chọc nhìn chăm chăm cô bé. Bé nhìn rất quen mắt, hạt dưa gầy teo nho nhỏ thoát nhìn đáng thương như là trẻ nhỏ xóm nghèo, đôi mắt to nổi bật trên khuôn mặt nhỏ nhắn, làm cho người ta vừa thấy sẽ không quên được! Cậu xác định mình đã từng thấy cô bé này! Chính là đã quên đó là lúc nào.....

“Em vừa vịn ở trên cây, em không phải..... Không phải cố ý nhìn lên.” Cô bé thanh âm rất thấp, hạ xuống ánh mắt to mê mê mang mang, khuôn mặt nho nhỏ hơi hơi phiếm hồng.

“Jodie, em đi về trước đi.” Nhìn chăm chăm cô bé nhỏ nhắn, cậu vô tình đẩy ra bạn gái còn đang dính vào trên người mình.

Jodie phát ra kháng nghị: “Nhưng là —”

“Không đi cũng được,” Đường Lạc quay đầu cười nói: “Vậy không có lần sau nha.”

Jodie sắc mặt trắng nhợt. “Được rồi.....” Không tình nguyện mặc quần áo tử tế (S: Thế cô thích cời chuồng à), cô hung hăng nhìn bé gái liếc mắt một cái. “Phải nhớ đến tìm em nha!” Quay đầu, biểu tình hung ác lập tức chuyển sang ai oán cầu khẩn Đường Lạc.

Nam nhân theo đuổi Jodie không ít, chỉ có Đường Lạc là không bị cô mê hoặc, mà cô hết lần này đến lần khác chính là mê luyến cậu! Jodie cũng không biết tại sao mình muốn làm như vậy, nhưng cũng giống như những đứa con gái khác muốn sở hữu Đường Lạc, không thể thoát được. Cô không tình nguyện tránh ra, để lại Đường Lạc cùng tiểu quý với nhau.

~~~

“Hiện tại có thể nói, em vì sao có thể ở trong hậu viên không?” Rút ra một điều thuốc, Đường Lạc ôm ngực tựa vào thân cây, bởi vì quần áo không chỉnh tề, vòm ngực rắn chắc thân nhiên lộ ra dưới dương quang làm chói mắt người khác..... Hân tựa như ngôi sao trời sinh.

Đường Lạc đột nhiên thả một hơi khói vào mặt Tâm Hân — “Này, anh đang hỏi em, đừng ngẩn người!”

“Khụ khụ —” Tâm Hân không có thói quen ngửi khói thuốc, bị hành động ác ý của cậu trêu chọc.

“Vừa rồi còn có thể nói chuyện, đừng có giả câm điếc!” Đường Lạc thành thoi nhìn chăm chăm cô bé đang chật vật.

“Em đã, đã trả lời qua, em thật sự ở nơi này.....”

Đường Lạc theo lỗ mũi xuy hừ một tiếng. “Em tên là gì?” rút cục thôi giải cầm.

Bé gái ngẩng đầu, trong mắt lấp lánh nước nhìn cậu. “Tâm Hân.....”

Đường Lạc mị mắt. “Không có nghe mẹ đề cập qua.” Cậu lạnh lùng nói.

“Bởi vì, bởi vì anh không ở Đài Loan.” Cô bé ngập ngừng nói tiếp.

“Em biết chuyện của anh?” Đường Lạc nhú mày.

“Em đã từng ở nơi này lúc trước.” Cô bé ngẩng đầu nhìn cậu, trong đôi mắt to động lại một chút chờ mong. Cô bé chờ mong cậu có thể nhớ lại mình. Tuy rằng đã là chuyện rất lâu trước kia, khi đó cô bắt quá mới tám tuổi, luôn đi theo phía sau cậu, lôi kéo góc áo cậu, luôn gọi cậu Lạc ca ca.....

“Khó trách anh cảm giác nhìn em rất quen mắt.” Cậu vẫn không nhớ cô bé là ai, bắt quá điều đó không quan trọng. “Hiện tại vì sao? Em sao lại tới nhà anh ở?” Cậu không khách khí chất vấn. Từ trước đến nay cậu không chào đón “Tiểu quý” chưa cai sữa, cậu thích là “Nữ nhân” đáng về thướt tha mềm mại.

“Là mẹ nuôi Đường cho em tới.” Cô bé lại gục đầu xuống, trông thật giống cô vợ nhỏ oan ức thấp giọng trả lời.

“Lớn tiếng một chút, tai anh điếc nghe không được!” Cậu ác liệt khi dễ cô bé gái. “Uy, em mấy tuổi?” Sau đó lại hỏi.

“Mười lăm tuổi.....”

“Mười lăm?!” Cậu như chưa từng nghe thấy chuyện cười nào như vậy liền đột nhiên ôm bụng cười to — “Mười lăm tuổi mà trưởng thành ‘Như vậy’, sẽ dọa người mất!” Cậu cười mỉa.

Cậu đùa cợt, là đáng người cô bé quá “mỏng”. Tâm Hân không biết trả lời cái gì, nhưng ngôn từ ác liệt đã làm tổn thương đến lòng tự tôn của một thiếu nữ mười lăm tuổi.

“Này, anh cảnh cáo em, chuyện ngày hôm nay em coi như không thấy, nếu để cho mẹ anh biết, anh sẽ không tha cho em đâu!” Cậu bỏ lại lời nói uy hiếp.

Tâm Hân cúi thấp đầu, không trả lời, cũng không có chuyển động. “Này, em nghe được không?!” Cậu hung ác đe dọa.

“Àn.....” Đường Lạc bĩu môi, đối với cô bé “Ừ hừ hừ”, yếu đuối vô lực trả lời không hài lòng lắm. “Tiểu quý, em phải ở đến khi nào?” Cậu nhún mày.

Tâm Hân lắc đầu, vẫn không nói lời nào. Cô bé sợ nói thật, lại sẽ chọc cậu mất hứng..... “Em cần điếc à? Trả lời đi!” Cô bé không nói lời nào, cậu lại càng không cao hứng. Cậu chán ghét những ai sợ hãi rụt rè, bộ dạng thực đúng như cô con dâu nhỏ bé!

“Em không có chỗ ở, mẹ nuôi Đường muốn em ở đây.....” Nghe được câu trả lời của cô bé, hai đạo mày rậm quả nhiên nhăn càng chặt. “Có ý tứ gì? Người nhà em đâu?”

“Không còn.....” Tâm Hân đầu cúi thấp hơn. “Ba mẹ..... Bọn họ đều đến thiên đường rồi.”

Đường Lạc ngậy ra một lúc, sau đó phiền chán hỏi: “Ý của em là, về sau không đi đâu nữa?” Cậu thể hiện rõ không đồng tình!

Cô bé ngẩng đầu, muốn giải thích cho mình. “Là mẹ nuôi Đường muốn em ở lại.”

“Mẹ anh là nhìn em đáng thương!” Cậu tàn nhẫn nhếch môi cười. “Thực chịu không nổi mẹ, quá tốt mà! Trước kia liền thích tìm vài con mèo hoặc con chó nhỏ, hiện tại thậm chí ngay cả đứa bé ăn xin cũng nhặt về nhà!”

“Em không phải ăn xin.....”

“Em ở nhà của anh chính là mẹ anh bố thí em! Không duyên cớ nhận bố thí không gọi ăn xin thì gọi là gì?!”

Tâm Hân bị cậu trách móc nói không nổi. Cô bé kinh ngạc nhìn cậu, không rõ cậu tại sao phải tàn nhẫn như vậy..... “Quên đi, không phí thời gian với em, muốn tiếp tục ở nơi này về sau tốt nhất tránh xa anh một chút!”

Liếc mắt bộ ngực thiếu thịt một cái, cậu xoay người không quên bỏ lại một câu đã thương người khác — “Anh không muốn mắt bị tổn thương!” Tâm Hân đứng dưới bóng đại thụ, ngơ ngác nhìn bóng lưng cậu đi xa dần. Thời khắc thơ ấu ngọt ngào trong trí nhớ càng ngày càng cách xa, sau buổi trưa an nhàn này, thời gian về sau vĩnh viễn thành ác mộng.....

~~~

Hôm sinh nhật Tâm Hân mười tám tuổi là một ngày vào tháng năm, trời quang mây tạnh. Cô đáp máy bay hàng không Tây Bắc bay đến miền Tây nước Mỹ du học, đây là quà sinh nhật mười tám tuổi mẹ Đường tặng cô.

Cô bây giờ họ Đường, hai năm trước Đường gia đã chính thức thu dưỡng cô rồi. Một chuyến bay hết sức bình an, từ cửa sổ trên trời cao nhìn xuống đã có thể nhìn đến bờ Tây Hải quyền rũ của nước cộng hòa America.

Đến khi về lại mặt đất, Tâm Hân một tay đè ngực, không hiểu sao rung động lấp đầy ngực mình, cô khắc chế không được trái tim đập cuồng liệt cùng cảm giác khó thở..... “Cảm ơn quý khách đã sử dụng hãng hàng không của chúng tôi, hi vọng sẽ gặp lại quý khách vào lần sau.” Radio truyền đến thanh âm của cô tiếp viên, Tâm Hân mới giật mình biết máy bay đã chạm đất, cô không biết 20 phút đó mình là như thế nào vượt qua.

Đi ra phòng xuất cảnh, đứng ở đại sảnh sân bay hơn một ngàn người, ánh mắt Tâm Hân bắt đầu không ổn định dao động, tìm kiếm bóng dáng ba năm qua tồn tại trong đầu mình.....

“Hi.” Thanh âm nam tính trầm thấp từ phía sau lưng truyền tới, Tâm Hân tìm đập chậm đi một nhịp.

Cô chậm rãi xoay người nhìn gương mặt anh tuấn. Gương mặt trông già dặn, thành thực hơn rất nhiều, so với bộ dáng trong trí nhớ ba năm trước đây đã có chút bất đồng.

Đường Lạc mất đảo qua Tâm Hân, giờ lên khoe môi treo một tia miến cường tươi cười, nhìn toàn thân trên dưới — “Cô em bé nhỏ đã trưởng thành?” Trong trí nhớ của anh, trừ bỏ khuôn mặt nhỏ nhắn không thay đổi, cặp mắt to luôn thích khóc kia bây giờ trở nên sáng ngời, đôi môi hồng điểm như nước trơn mềm mê người, làn da phấn nộn khiến anh rất muốn xoa bóp một phen.....

“Xin chào..... Mong được giúp đỡ.” Không ngờ đây là câu nói đầu tiên anh mở miệng, Tâm Hân mặt cúi thấp, áp lực trong thanh âm rất nhỏ run run.

“Quá xa lạ đi? Trên danh nghĩa chúng ta là anh em nha!” Đường Lạc bữu môi, khoe miệng nhắc lên nụ cười quỷ dị như có như không. Nếu không phải “em gái”, cô vừa vụng trộm tuyên trở thành vu vật (tương đương bảo bối) anh muốn theo đuổi, tuy vu vật này thoát nhìn có hơi trúc trắc.....

Tâm Hân cúi đầu, không biết nên như thế nào hưởng ứng trêu chọc của anh. Trái tim bị kích động, lỗ tai nhạy cảm, cô đang đợi thanh âm của anh, giọng nam khàn khàn trầm thấp kia có thể bắt được linh hồn cô.....

“Kỳ quái, em vẫn luôn cúi đầu cùng người khác nói chuyện sao?” Đường Lạc bữu môi, sau đó rút một điếu thuốc, châm lửa, anh văng một ngụm khói lên mặt cô. “Đi thôi!” Nhếch môi, hải lòng xem cô hơi nhú mày, đột nhiên giữ chặt tay cô xoay người bước đi — Tâm Hân cứng đờ tựa như bị điện giật, căn bản không thể nhúc nhích. “Yên tâm đi! Anh đối với em không có hứng thú, cô gái bé nhỏ ạ!” Nhìn thấy cô phản ứng không được tự nhiên, Đường Lạc cười buông cô ra, còn bản thân thì xoay người bước về phía cửa sân bay.

Cô thờ dốc nhanh hơn, đứng ở sau lưng nhìn bóng lưng anh thon dài, ngực dần dần co rút nhanh, co rút nhanh..... sau đó, cô đuổi kịp cước bộ của anh, trái tim như nổi trống kinh hoàng, mùa hè năm nay nóng quá, nóng đến cả người choáng váng.....

“Lạc, nàng là em gái anh?..... Thật đáng yêu a!” Trước sân bay, một mỹ nữ Trung Quốc tựa vào bên cạnh chiếc Ferrari màu đỏ, hơi hơi vênh lên đôi môi đỏ mọng kêu gọi, tựa tiểu phi tiểu nhân nhìn chăm chăm cô gái quần áo mộc mạc bên cạnh Đường Lạc.

Tâm Hân kinh ngạc dừng lại ở gương mặt xinh đẹp. Sau đó, tầm mắt bị bộ ngực đối phương cao ngất no đủ làm hấp dẫn. Tiếp theo cô lại chú ý tới váy cô gái ấy ngắn đến không thể tưởng tượng — dường như chỉ hơi nhúc nhích sẽ thổi hờ cả cái mông! Đường Lạc không hề cố kỵ đưa tay nắm thắt lưng mảnh khảnh mỹ nữ. Sau đó, quay đầu đối Tâm Hân nói: “Lên xe đi!”

Tâm Hân đứng trước cửa, không có ý muốn lên xe.

“Làm sao?” Đường Lạc nhú mày.

“Người ta em gái nhỏ không muốn lên xe nha, a Lạc.” Mỹ nữ tóc quần cong môi, chế nhạo nói.

“Em..... Bạn học em sẽ đến đón.” Tâm Hân ngập ngừng mở miệng, trực giác của cô cho biết không nên lên xe, bởi vì cô xấu hổ, cô cực kỳ giống một nàng vệt con xấu xí(S: “=”=)

“Bạn học?” Đường Lạc nhướng lông mày. “Bạn học ở đâu ra?”

“Là bạn thời trung học, cả nhà di dân đến Mỹ quốc, cô ấy biết em đến Mỹ quốc, nên sẽ tới đón.....”

“Anh cùng Thù Lệ còn có việc, không có thời gian chờ.” Đường Lạc đánh gãy lời nói Tâm Hân.

“Không sao, em một mình ở chỗ này chờ là được rồi.” Tâm Hân ngẩng đầu, biểu tình thực trấn định nhìn thẳng anh.

“Khó mà làm được, mẹ bảo anh đón em.....” Đường Lạc nhăn mày.

“Thật sự không sao mà.” Tâm Hân mỉm cười, hai tay vắt chéo vòng ở sau lưng kéo vali hành lý, chuẩn bị rời khỏi chỗ này.

“Phải không?” Đường Lạc ôm mỹ nữ bên cạnh cười nói. “Chúng ta đi thôi!”

Anh dùng lực nắm eo thon nhỏ. “Ai a, chán ghét!” Thù Lệ hờn dỗi, cặp vú đầy đặn lại cọ sát lồng ngực Đường Lạc. Anh ôm mỹ nữ lên xe rồi phóng vụt qua trước mặt cô —

Đến Mỹ quốc du học thật ra là có kế hoạch sắp đặt trước. Cho dù năm ấy mười lăm tuổi, Đường lạc từng giẫm cọt qua thân hình của cô, nhưng Tâm Hân vĩnh viễn nhớ rõ, lúc nhỏ cô lần đầu đến Đường gia nhìn thấy Đường Lạc..... trí nhớ hồi tám tuổi kia vẫn dừng lại trong tâm trí. Tuy Đường Lạc đã quên mất, nhưng cô sẽ không quên, cô vẫn nhớ chuyện anh nói muốn cưới cô làm vợ.

^^^

“Tâm Hân, mi ngây ngốc cái gì a?!” Bỗng nhiên có người chụp bả vai cô, Tâm Hân lấy lại tinh thần, một nụ cười sáng lạn ở khoe miệng cô tràn ra. “Không có a, ta nào có ngăn người, ta chỉ là thưởng thức phong cảnh ngoài cửa xe.” Tâm Hân cười ngọt ngào, rất nhanh trả lời vấn đề của bạn học — Điền Hinh.

“Được rồi, chờ một chút đi ra Seventh Market Place, mi muốn mua cái gì nơi đó toàn bộ đều có!” Điền Hinh đắc ý giới thiệu, cô cho rằng Tâm Hân hiện tại cần mua đồ dùng hằng ngày. Đến Mỹ quốc ba năm, cô đã thông thạo hết California, phàm là muốn tới nơi mua sắm, muốn đi nhà hàng tiện nghi dùng

bữa, hay làm sao có thể giải trí thoải mái— hỏi cô là biết!

“Ta muốn mua quần áo.” Tâm Hân bỗng nhiên toát ra một câu. Đến Mỹ quốc đã một tuần, cô phát hiện Đường Lạc mỗi ngày lại hẹn hò với một cô gái khác nhau. Có điều bọn họ đều có một đặc điểm chung, chính là cử chỉ lớn mật, trang điểm lòe loẹt, ăn mặc hở hang— mặc kệ già hay trẻ tất cả đều giống nhau!

“Mi nói cái gì?” Mở nóc xe thể thao, Điền Hình nghe không rõ bạn tốt nói cái gì.

“Ta nói ta muốn mua quần áo cùng trang sức!” Tâm Hân nâng cao giọng rống to.

“Shit——” Một tiếng, Điền hình đột nhiên khẩn cấp sắp xếp gọn gàng.

“Are you nuts?!” Mặt sau thiếu chút nữa đụng vào xe, một gã râu xồm từ trong cửa kính xe vuron đầu điên cuồng hét.

Điền Hình giờ ngón giữa lên nhìn đối phương. Tâm Hân ngây người. “Tên ngu ngốc kia mới là ngu ngốc!”

Xe đối phương đã cách thật xa, Điền Hình còn cảm giận bất bình toái toái niệm. “Ta cho mi biết, Tâm Hân, về sau lái xe gặp được loại người này tuyệt đối không nên khách khí!” Điền Hình không quên dặn dò bạn tốt.

“Điền Hình, ta muốn đi mua quần áo.” Tâm Hân nhanh chóng nói sang chuyện khác. Điền Hình vẫn là không thay đổi, cá tính vẫn nóng nảy như trước đây.

“À đúng rồi” Điền Hình lấy lại tinh thần, không hiểu hỏi: “Mi xác định muốn đi mua quần áo trước? Hiện tại mi cần nhất không phải đồ dùng hằng ngày sao?”

“Ta ở chỗ anh nuôi, cái gì cũng có.” Tâm Hân giải thích.

“Cũng đúng.” Điền Hình ngồi ở trong xe đánh giá Tâm Hân vài lần, bỗng nhiên cười rộ lên. “Nhìn mi so với ba năm trước đây giống nhau như đúc, một chút cũng không thay đổi, ta còn tưởng rằng mi không có ý định lớn lên a! Không nghĩ tới mi sẽ chủ động yêu cầu. Như thế nào, vịt con xấu xí muốn biến thiên nga rồi?”

Tâm Hân nhếch miệng, sau đó mỉm cười. “Mi có chịu giúp ta hay không?”

“Không vấn đề gì!” Điền Hình thoáng khoái đáp ứng, quả thực như mở cờ trong bụng.

Cô liếc thấy Tâm Hân thiên sinh lệ chất mà không có chí tiến thủ, liền hận không thể trang điểm Tâm Hân như bản thân, hai chị em bọn họ sẽ tạo thành hội hai người siêu cấp, mê chết toàn bộ soái ca cơ bắp ở Los Angeles. “Đi thôi! Ta mang mi đến Arco mua quần áo, nơi đó ta thường đến, bên trong có toàn bộ hàng hóa chúng ta cần!” Vừa nhắc tới đi đâu mua trang phục và đồ dùng, ánh mắt Điền Hình quả thực sẽ phát sáng, khẩn cấp đạp chân ga, nguyên bản chiếc xe hơi mui thông thả, lập tức giống như mũi tên phi thẳng trên đường—

Hết chương 1.

Bạn đang đọc truyện *Mười Mười Tình Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2-1

Điền hình lôi kéo Tâm Hân đi dạo cả một ngày, cơ hồ là hơn chục cửa tiệm làm đẹp mà nàng biết mang ra thử hết.

Trở lại nhà “Ca ca” của nàng, Tâm Hân lấy đồ dùng cùng đồ trang điểm mua hôm nay. đứng ở phía trước gương, bắt đầu mở ra từng gói đồ, sau đó đem hai mươi mấy hộp đồ trang điểm để ngay ngắn lên bàn trang điểm, còn mấy cái túi to nhỏ kia là quần áo cùng giấy dép.

Hiện tại, nàng còn không có dũng khí để mặc đồng quần áo này, cũng hoàn toàn không biết cách dùng mấy hộp trang điểm này, tuy rằng vừa rồi ở trong tiệm Điền Hình đã dạy đi dạy lại nàng ba lần.

Đóng cửa phòng lại, nàng ở trước gương coi quần áo, ngơ ngác nhìn lom lom bộ ngực không đầy đặn, nàng nhẹ nhàng thở dài một hơi. Ngượng ngùng coi hết toàn bộ nội y màu trắng, mặc dù là thân thể của chính mình, nhưng là ở trước gương nhìn mình trần trụi, nàng vẫn đang cảm giác một chút thẹn thùng cùng không được tự nhiên.

Cúi người mở cái túi lớn đựng nội y, Tâm Hân lấy ra một chiếc Bra nửa quả có đệm nước màu hoa hồng, với quai đeo trên vai trong suốt cầm lên ướm thử. Thứ này thật sự thực thần kỳ, nàng chỉ có bộ ngực cup B, mới nửa phút liền “Thăng cấp” thành cup C! trừng mắt nhìn hình ảnh trong gương “Rãnh giữa bầu ngực”, đồng tử nàng tỏa sáng xẹt qua một tia nhìn thỏa mãn.

Cái Bra này miệng mở rất thấp, là thiết kế để “Mê hoặc” nam nhân, điểm này đầy lòng Tâm Hân rất rõ ràng. Phải thay đổi nội y bảo thủ trong tủ bằng kiểu dáng Bra nóng bỏng quyến rũ này.

“Vù.” Cúi đầu nhìn đến phía dưới của mình mặc một chiếc quần lót cao đến thắt lưng. Tâm Hân thở dài một hơi. Điền Hinh nói, nếu như muốn “Biến thân” hoàn toàn, từ đầu đến chân đều phải thay hình đổi dạng mới có thể xóa đáng về quê mùa, biến thành cô em siêu cấp quyến rũ nam nhân, mà bước quan trọng thứ nhất chính là “Làm đẹp từ bên trong”.

Cần cần môi dưới, Tâm Hân từ trong túi đồ lôi ra một cái T-string- màu đỏ chót còn gọi là “Quần chữ T”, kiểu quần lọt khe.(=))

Đỏ mặt cúi bỏ quần lót cao đến thắt lưng xuống, nằng vụng về lôi kéo mảnh vải nhỏ bé như cái dây lưng làm thành “Quần lót”, đợi cho quần lót “định vị” xong, hạ thân giống như là bị dây thừng trời bóp chặt thật là không thoải mái, cảm giác quái dị tràn ngập trái tim Tâm Hân.

Trùng mắt nhìn người trong gương không còn giống chính mình trước kia, nằng e lệ, ánh mắt thăm dò từ khuôn mặt chính mình đỏ rùng rục, một đường dờn xuống đến cặp vú chen chúc đầy đặn, loáng thoáng nhìn đến phía sau dây nịt trong suốt, da thịt trắng nõn mềm mại, sau đó nằng nhìn xuống chiếc rốn cùng cái bụng lỏa lồ tuyết trắng, xuống chút nữa nhìn đến căn bản che không hết toàn bộ nơi bí mật...(*đỏ mặt quay đi* sao tác giả lại tả kĩ như vậy a)

Điền Hinh đã nói với nằng, mặc loại quần này là phải “làm sạch” lòng.

Nhưng là nằng đã quên mua dụng cụ rồi. Vậy bây giờ trước hết không cần phải cạo đi! Dù là mặc ở bên trong, không ai nhìn thấy. Tâm Hân trong lòng nghĩ cũng không nên cầu thả.

Nằng thử đồ ở trước gương đi qua đi lại vài bước, bởi vì sợi dây thừng bị bóp chặt cảm thấy không thoải mái, nằng đi rất chậm, thật cẩn thận, thực cứng ngắc, tựa như một con robot chạy bằng pin cho trẻ con chơi.

Đi được trong chốc lát, nằng đứng ở phía trước gương, hít một hơi thật sâu, sau đó ưỡn bộ ngực, bắt chước nữ nhân hay đi bên cạnh Đường Lạc, gãi đầu chuẩn bị tự thể trình diễn, ngón tay mảnh khảnh chậm rãi lướt qua bộ ngực tuyết trắng.....

Một cổ mùi vị quý dị lướt qua chóp mũi của nằng, mới đầu chính là thần nhiên, sau đó truyền đến đậm đặc hơn ——

Tâm Hân đột nhiên bừng tỉnh, đồng thời mở to hai mắt đột ngột quay đầu —— hai tay ôm ngực, dáng người nam nhân thon dài dựa ở cạnh cửa, đôi mắt sâu sắc phát ra u diễm quý quang.(ánh mắt đen tối a)

“Tiếp tục a, anh thực sự thương thức!” Đường Lạc lấy điều thuốc trong túi quần, ánh mắt hẩn u diễm xuyên qua làn khói hít mắt lại nhìn nằng. Tâm Hân sắc mặt trở nên trắng xanh, nằng khiếp sợ lui lại hai bước, một cảm giác giống như bị dao cắt đau nhức nháy mắt từ giữa hai đùi nằng truyền đến.

Thời điểm vì sợ hãi mà lui về sau, bởi vì động tác rất mạnh mẽ, khiến cho quần dây nhỏ không hợp tác sụt một cái tiến vào trong khe giữa hai chân, không có thói quen mặc loại quần này, Tâm Hân đau đến trái tim đều nhanh nhảy lên!

“Anh, anh vào từ lúc nào?” Nằng cau mày, chịu đựng sự đau nhức từ giữa hai chân truyền đến.

Vốn cho là hẩn sẽ bình thường về nhà lúc nửa đêm, không nghĩ tới hôm nay lại trở về sớm như vậy. Dưới tình thế cấp bách, Tâm Hân vội vàng cầm lấy quần áo đặt ở trên giường che đậy thân thể, nằng mắt to hồi hộp sợ hãi nhìn hẩn.

“Đã lâu rồi, ” hẩn bữu môi, vẻ mặt hiện lên một tia đùa cợt. “Em say mê như vậy, anh sao có thể mặt dày chen ngang em.”

Tâm Hân khuôn mặt nóng lên, nằng hơi hơi há miệng ra, lại phát hiện chính mình không phát ra thanh âm nào. “Em không thích hợp với loại quần áo này, ” lấy ra cái bật lửa, hẩn châm lửa hít một hơi, sau đó neho mặt lại thổi thật mạnh một làn khói dày đặc vào khuôn mặt đỏ ửng. “Y phục này nữ nhân đủ tao nhã mặc mới đủ vị, mặc ở trên người em.....” (Zyn: Ta đề ý anh rất thích thổi khói thuốc vào mặt chị)

Hẩn cười cười, cố ý để lại câu nói sau cùng.

“Mời..... Mời anh đi ra ngoài.” Tâm Hân thanh âm run run.

Nằng trong đầu trống rỗng, cảm giác thẹn thùng đã tràn ngập toàn thân, nằng bởi vì kích động mà toàn thân cứng ngắc.

Đường Lạc buông buông tay. “Anh là tới nói cho em biết, ngày mai anh cùng Sandy sẽ đi đến đến PalmSprings nghỉ ngơi, có thể tuần sau mới trở về.”

“Tuần sau?” Nghe nói vậy, Tâm Hân hoàn toàn đã quên cảm giác thẹn thùng, nhịp tim của nằng đột nhiên nhanh hơn, không tự giác nắm chặt hai tay.

“Đừng vậy a.” Đường Lạc khoe miệng gọi lên, tựa tiểu phi tiểu, miệng nói: “Mỗi quý anh sẽ an bài thời gian nghỉ ngơi, lúc anh không có ở đây, trong nhà liền giao cho em, nhớ rõ, mạng bạn trai trở về nghỉ đêm phải thông qua sự đồng ý của anh.”

“Em sẽ không làm loại chuyện đó!” Tâm Hân thốt ra, vì chính mình phủ nhận.

“Sẽ không làm loại chuyện đó? Vậy tại sao mua loại quần áo này?” Hẩn dè bii, lạnh lùng “Muốn học theo loại nữ nhân ăn chơi trác táng mỗi ngày phô bày đáng về lãng lơ? Muốn chơi bời, có thể, anh không can thiệp em!”

Hẩn neho mặt, dập tắt đầu mẩu thuốc lá, biểu tình rất lạnh nhạt.

Tâm Hân biểu tình từ tái nhợt chuyển sang cứng ngắc. “Mặc kệ chuyện của anh.....”

“Là mặc kệ chuyện của anh.” ánh mắt Đường Lạc chứa đựng ánh sáng lạnh chăm chú nhìn nửa thân để trần của Tâm Hân.

Tuy rằng không đầy đặn, nhưng thân thể nàng mảnh mai cân xứng, tràn ngập co dãn, da thịt giống như chỉ cần bóp một chút sẽ chảy ra nước, vòng một toả sáng ra vàng sáng màu trắng ngà không chân thật.....

Một cảm giác muốn nắn bóp tiếp xúc khám phá nàng làm cho hần nhũ mảy, nhún nhún vai, hần quay đầu rồi đi gian phòng của nàng.

Tâm Hân trừng mắt nhìn cửa phòng khép hờ, hai tay nắm thật chặt quần áo che ở trước ngực, móng tay nhọn cứng bất tri bất giác cắm vào lòng bàn tay mềm mại.

Trừng mắt nhìn thời điểm Đường Lạc mở cửa, Tâm Hân đuổi tới cửa phòng, đã quên giữa hai chân của mình đau nhức ——

“Anh không thể bỏ lại em, em vừa mới đến Mĩ ——”

“Anh không có thời gian chờ em bắt đầu thích ứng, anh có chuyện phải làm, em sớm hay muộn phải tự làm quen!” Hần lãnh khốc trả lời.

“Nhưng là..... Em ngay cả xe cũng sẽ không biết lái, em không có cách nào tự mình đi ra ngoài mua đồ ăn.” Nắm khung cửa, nàng lớn tiếng gào thét, muốn ngăn cản hần ra ngoài.

Một cổ dục vọng thúc giục nàng lưu hần lại, hướng chỉ Mĩ quốc đối với nàng mà nói thật sự là một quốc gia cực độ xa lạ, ngay cả ngôn ngữ địa phương cũng không thông thạo, một mình ở lại, nàng thật sự sợ hãi.

“Em không phải có bằng hữu sao? Gọi nàng đưa em đi “Thích ứng” Mĩ quốc tốt lắm.” Hần đi tới cửa, nhắc cái hòm hành lý đặt dưới đất.

“Nhưng là mẹ nuôi muốn anh chiều cô em!” Nàng đứng tại cửa, ngực trống rỗng không có biện pháp lại tiến tới một bước.....

Chỉ có thể trợ mắt nhìn hần nhắc lên cái hòm hành lý.

“Nói thì nói như vậy, bắt quá anh cũng không phải bảo mẫu của em, chẳng lẽ còn muốn chiều cô việc ăn, mặc ở, đi lại của em?” Hần đùa cợt miệng cười nhạo, khinh suất đánh trả nàng.

Tâm Hân rút cuộc nói không nên lời.

Nàng miệng hơi hơi mở rộng, nhìn hần dẫn theo hành lý chuyển động tay cầm nắm cửa, mở cửa đi ra ngoài —— một tiếng Crack đóng lại, khiến tâm nàng một trận chân động.

“Đừng đi.....” thanh âm nhỏ nhỏ bật ra khỏi miệng nàng, vô lực suy yếu châm chọc nàng.

“Đừng đi.....”

Lầm bầm lặp lại những lời này, thân thể nàng mềm mại, mảnh khảnh, nước mắt tràn đầy khóe mắt, trượt xuống sàn.

“Đừng đi!”

Nàng cuộn tròn thân thể, trái tim đau quá đau quá....

Bạn đang đọc truyện *Mười Mười Tình Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2-2

Cho tới nay, nàng cố gắng học bài, học giỏi Anh văn, yêu cầu mẹ nuôi đưa nàng đến Mĩ quốc, chính là hy vọng có thể cùng hần “Ở chung một chỗ”, hiện tại nguyện vọng tuy rằng thực hiện, nàng lại không giữ được hần.

Sự thật cũng không như nàng nghĩ, nàng bắt đầu cảm thấy vô lực, lòng của nàng từ lúc xuống máy bay đã bắt đầu bị thương.....

Trong tủ lạnh hoàn toàn không có đồ ăn.

Radio liên tiếp phát ra tiếng anh nàng nghe không hiểu, người ngoại quốc nói chuyện tốc độ thật nhanh, cũng không sử dụng ngữ pháp chuẩn, trong mười câu nàng căn bản nghe không hiểu một câu.

Tâm Hân ngẩn người trừng mắt nhìn tủ lạnh trống rỗng.

Nàng đã đánh mất số điện thoại của Điền Hinh, trong tủ lạnh tất cả những thứ có thể ăn qua ngày nàng đã ăn hết, nàng đã không có gì ăn cả buổi tối, chỉ có thể uống nước lạnh đỡ đói, thân thể bắt đầu cảm thấy suy yếu, phát run.

“Làm sao bây giờ.....”

Ngồi xồm trên sàn nhà phòng bếp, nàng lăm bằm hỏi mình.

Đường Lạc đem nàng bỏ ở nhà mặc kệ sống chết của nàng một mình đi ra ngoài nghỉ ngơi, nhưng là nàng không có lý do trách hân. Nàng cũng không phải là muội muội có cùng huyết thống với hân. Hân cho nàng ở nơi này đã là bố thí, tựa như hân nói, hân căn bản không có nghĩa vụ phải chiều cổ nàng ăn, mặc ở, đi lại.

“Thật đói.....”

Hân khi nào thì mới trở về? Bụng của nàng thật đói! Thức ăn trong tủ lạnh hân để lại thực không đủ.

Ngơ ngác ngồi ở trên sàn nhà phòng bếp lạnh lẽo, mãi cho đến khi trời đã tối, nàng vẫn đang ngồi ở trên sàn nhà nguội lạnh không nhúc nhích, không rõ ràng lắm là đói chóng mặt hay là khổ sở, hơi giật mình mở to mắt, nước mắt cũng không chịu không chế một giọt một giọt rơi xuống.

Ngay tại thời điểm nàng bắt đầu nhận định chính mình có thể như vậy đói chết, điện thoại đột nhiên vang lên ——

Ban đầu, Tâm Hân nghĩ đó là ảo giác, thẳng đến lúc xác định là chuông điện thoại, nàng vội vàng đứng lên, chạy vội tới bên điện thoại, cũng bởi vì đuôi tê dại không khống chế được mà đụng vào góc bàn.

“Này?” Trái tim của nàng đập thật mau, chờ mong từ đầu dây điện thoại kia nàng hy vọng nghe được thanh âm của ——

“Tâm Hân? Làm sao người không gọi điện thoại cho ta?” Điền Hinh giọng nói cao vút, thanh âm bắt đầu từ bên kia truyền tới. Cảm giác thất vọng to lớn che mất Tâm Hân, điện thoại suýt nữa rơi khỏi tay nàng.

“Này? Tâm Hân? Là người sao?” Điền Hinh ở bên kia hỏi.

“Phải.... Là ta.” Lấy lại tinh thần, Tâm Hân nhe răng cố gắng rút cục phát ra âm thanh.

“Người làm sao vậy? Người đang khóc sao?” Điền Hinh khẩu khí chất vấn, quan tâm.

Tâm Hân che giấu, cố gắng dùng sức khắc chế, mới có thể ngăn cản chính mình không khóc ra tiếng.

“Tâm Hân? Người còn nghe đó không?” Điền Hinh lại hỏi.

“Điền Hinh..... Ta thật đói.....”

“Thật đói? Cái gì a?” Điền hinh không hiểu hỏi.

“Ta một mình ở nhà, không có đồ ăn.....”

“A?” Khẩu khí bất khả tư nghị.(không thể tin được)

“Ta thật đói.....” Tâm Hân một lần nữa nhắc lại, thanh âm của nàng kịch liệt run run, hai tay cầm thật chặt điện thoại, ngón tay bởi vì quá độ dùng sức mà trở nên trắng.

Điền Hinh rút cục nghe ra không thích hợp, nàng chỉ chần chờ nửa giây liền lớn tiếng nói: “Người chờ ta một chút —— ta lập tức đi tìm người, người chờ ta nha!”

Điện thoại bị cắt đứt, Tâm Hân vẫn còn ngơ ngác cầm phone.

Nửa phút sau, nàng rút cục buông phone xuống, che mặt lại, khóc thành tiếng.....

Đường Lạc từ PalmSprings trở về hôm đó, Tâm Hân cả đêm vẫn chưa về nhà.

Sandy ở lại phòng khách nhà Đường Lạc hơn nửa đêm mới về, vừa khóc lại âm ỉ khiến hân phiền lòng. Ở PalmSprings nghỉ ngơi cũng không thoải mái, bởi vì Sandy giống như một khối kẹo mạch nha cứ dính chặt vào người hân, còn chần không cho bất kỳ nữ nhân nào tìm hân nói chuyện. Đường Lạc từ trước đến nay ghét nhất bị loại liberdade(từ này ta không hiểu, ai biết chỉ ta nha) nữ nhân này can thiệp hành động của hân, hân bình thường một tháng đôi một cô bạn gái, nhanh thì chỉ hai tuần liền thay đổi người.

Sandy muốn độc chiếm hân, không cho hân cùng những nữ nhân khác tiếp xúc, liền có thể xác định ngay thời gian nàng bị đá.

Rốt cục đuổi Sandy đi, Đường Lạc phiền chán ngồi ở trên sofa phòng khách hút thuốc, thời gian đã gần rạng sáng, một tiếng xe rít xẹt qua, hắn nghe được thanh âm chiếc chìa khóa chạm vào khe cửa.

Nhú mảy, hắn nhớ tới “Tiểu muội” của mình tựa hồ không có ở nhà.

Trào phúng bĩu môi, hắn bất động thanh sắc ngồi ở trên sofa, chờ người ngoài cửa mở cửa tiến vào.

Tâm Hân đẩy ra cửa lớn đi vào phòng khách ánh đèn vàng sáng trưng, trên khuôn mặt thanh tú lộ ra vẻ ủ rũ, nhưng là trong phòng khách đèn đuốc sáng trưng, nhìn thấy rất rõ vẻ mặt uest oải mặt mũi.

“Du ngoạn” cả một ngày, nàng chỉ cảm thấy quá mệt mỏi, quá mệt mỏi, vì muốn hòa nhập với hội tỳ muội của Điền Hinh, nàng đã phải liên tục trong thời gian một tuần đi theo các nàng “Du ngoạn” đến suốt ngày suốt đêm, kiên cường giữ vững tinh thần ứng phó với các soái ca như trong lời Điền Hinh nói, không ngừng khéo léo từ chối các cô gái khác đưa tới các buổi tiệc rượu.

Nàng không biết cuộc sống như thế nàng còn có thể chống đỡ được bao lâu? Bởi vì nàng không hút thuốc lá cũng không uống rượu, thủy chung không thể chân chính đánh tiến trong cái vòng luẩn quẩn của các nàng, ngay cả Điền Hinh cũng vụng trộm hỏi nàng, có phải hay không rất miễn cưỡng? “Đã trở về?”

Phòng khách ánh đèn, một cái bóng dáng to dài chiếm cứ tầm mắt Tâm Hân.

“Hiện tại mới trở về dường như hơi muộn một chút?” Đường Lạc thanh âm trầm thấp vô tình hay cố ý chứa một tia trêu chọc.

“Chính anh đây? Một tuần không trở về nhà, trông nom không được chính mình cũng đừng nghĩ trông nom em” không mở mắt, nàng lạnh nhạt trả lời.

Đường Lạc nói năng tùy tiện huyết sáo một tiếng, cười đến ám muội. “Nguyên lai em cũng có biết công kích.” Đường Lạc chậm rãi nói, thanh thoi thanh thoi nhếch chân dài lên. “Anh nói rồi, đây chỉ là đi nghỉ ngơi mới về. Anh cũng sẽ không vô duyên vô cớ, cùng một đám không còn trẻ con có thói quen đua đòi bên ngoài du đãng đến nửa đêm.” Hắn châm chọc nàng.

“Không sao cả, anh nghỉ ngơi là việc của anh, em kết giao bằng hữu là việc của em” Quay đầu đi trở về gian phòng của mình, Tâm Hân quyết tâm không hề để ý tới sự châm chọc của hắn.

Đường Lạc từ trên ghế salon đứng lên nhanh chóng giữ chặt cánh tay của nàng, bắt buộc nàng xoay người nhìn hắn ——

“Chỉ qua một tuần lễ, hình tượng của em thật khác xa?” Hắn khàn khàn nói nhỏ, cúi đầu xem kỹ quần áo trên người nàng mỏng đến đáng thương, cổ áo thấp để lộ ra bộ ngực chen chúc trong chiếc áo nịt nhỏ, rãnh giữa bầu ngực trên bộ ngực rõ ràng đủ để cho nam nhân phun máu mũi! Càng đừng nói đến chiếc quần mỏng xê tả gần không thể ngăn hơn trên cái đùi kia, hai đùi tuyết trắng cơ hồ hơn phân nửa bại lộ ở bên ngoài.

Tiếp xúc gần như vậy, hắn tự nhiên nghe thấy được trên người nàng thoang thoảng mùi rượu.

Theo bản năng nhú mảy, hắn dùng lực nắm cánh tay trần trụi của nàng. “Lúc anh không có ở đây, em đã học được cùng nam nhân lêu lổng rồi?” Dùng sức đem nàng kéo đến trước ngực mình, thẳng đến khi bộ ngực nhô ra của nàng áp lên bộ ngực cứng rắn của hắn.

“Em nói rồi mặc kệ chuyện của anh, buông ——”

Tâm Hân dùng sức vặn vẹo cánh tay của mình, muốn tránh thoát kiềm chế của hắn, nhưng là hắn lại giống như cố ý muốn khống chế nàng, mà sức mạnh của nam nhân đều không phải là nàng có thể dễ dàng giãy ra được.

“Mẹ anh đem em giao cho anh, chỉ cần ở nơi này, em chừng nào thì đi hẹn hò, khi nào thì hôn môi, khi nào thì cùng nam nhân lên giường —— tất cả đều là chuyện của anh!” Hắn phiết miệng, vô lý, bá đạo chính nàng.

“Đồ lừa đảo! Nếu anh thật sự để ý lời mẹ anh dặn dò, thì sẽ không cùng nữ nhân khác đi ra ngoài một tuần, đem tôi ném ở nhà, tù lạnh ngay cả một lọ sữa cũng không có!” Nàng như dã thú giận dữ, gất giọng gầm nhẹ, tận tình phát tiết ủy khuất phải chịu trong một tuần này.

“Làm sao phản ứng kịch liệt như vậy! Em đến Mỹ quốc không phải vì muốn tự do? Anh đem phòng ở tặng cho em, em không phải càng thoải mái sao?” Hắn đùa cợt châm biếm, không chút nào thả lỏng sức mạnh trên tay.

“Anh bỏ tôi lại, tôi thiếu chút nữa đói chết!” Nàng đánh hắn, mắt đi không chế mà cạy mở tay hắn.

Nhiệt độ cơ thể trên người hắn —— nàng hận mình thể nhưng lại quyến luyến.....

~ ~ ~

Bởi vì muốn thu phục sự giãy dụa của nàng, Đường Lạc đem nàng kẹp ở giữa bức tường cùng thân thể mình, kịch liệt đụng chạm đã làm cho tình huống có điểm phát hỏa.....

Giãy dụa khiến gương mặt nàng phiền hồng, bộ ngực nàng no đủ rắn chắc giống hai luồng nhục cầu mát xa lồng ngực của hắn, hai cái mũi nhọn bên trong hai quả như mũi dùi khâu gọt nhuyển dính đâm vào da thịt của hắn.

“Hừ.” Hấn cúi đầu, gần sát môi của nàng. “Đừng kích động, được, anh thừa nhận đem em bỏ lại là lỗi của anh, nhưng là trên thực tế em không có đôi chết, đúng hay không?”

“Nếu Điền Hinh không gọi điện thoại, một tuần trước tôi liền chết đói!” Nàng cố chấp gầm nhẹ, sau đó bắt đầu khóc. Hấn nhếch môi, dụ dỗ nói nhỏ: “Hào hảo hảo, anh nói là anh sai lầm rồi, chờ cùng anh so đo, cũng không được mách lại với mẹ anh, àn?”

Hấn cơ hồ dán vào đôi môi cánh hoa của nàng nói chuyện, vòm ngực cứng rắn nam tính chậm rãi nhu sa (nhào nặn, mềm mại) bộ ngực của nàng.

Một cổ mê huyền tràn ngập giữa bọn họ trong lúc đó, Tâm Hân ít có thể hô hấp. Hấn đang làm cái gì? Nàng có điểm hiểu được, lại mê hoặc.....

Thẳng đến khi hấn tự tay cầm bộ ngực của nàng

“Tôi là em gái anh.....” Choáng váng dưới ánh đèn, nàng kinh ngạc nhìn thẳng ánh mắt mờ ám của hấn.

“Chúng ta không có quan hệ máu mủ.” Tay hấn đã muốn vói vào áo nịt ngực, nắm chặt nữ hoa đã căng cứng sưng đỏ giữa hai ngón tay xoa nắn.

Ý nghĩ nam nhân ích kỷ bên trong Đường Lạc, không thể không đụng đến nữ nhân, chỉ là chơi đùa một chút theo nhu cầu, dù gì nàng cũng đâu phải xử nữ.(Linh: Ai nói với ca, tỷ không phải xử nữ?....Song: Đúng)

Tâm Hân hô hấp nhanh hơn, nàng mê loạn nhìn thẳng ánh mắt của hấn, bất lực muốn làm rõ hấn trong lời nói là thật hay nói giỡn.

“Anh không sợ tôi nói với mẹ nuôi sao.....” Nàng nuốt nước miếng hô hấp không xong hỏi hấn, cảm giác được bụng bị một cổ vật thể cứng rắn đụng vào, hai đầu ngực bị đùa bỡn.....

Mùi thơm nam tính trên người hấn bao trùm cơ thể, ý niệm tình dục xa lạ nhét đầy lồng ngực của nàng.

Hấn hừ cười. “Muốn nói sao? Vậy đi nói, hiện tại anh chỉ muốn em.” Hấn rõ ràng dán tại nàng bên tai nói nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Mười Mười Tình Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2-3

Tâm Hân toàn thân xẹt qua run rẩy.TayĐường Lạc

không biết từ khi nào đã vây quanh phía sau thắt lưng cô, thò vào bên trong chiếc váy ngắn, vuốt ve cái mông trần trụi cong cong.

“Quần chữ T đâu?” Anh cười nhẹ, bởi vì lòng bàn tay đụng tới chiếc quần tam giác bình thường.

Hai má Tâm Hân nóng bừng, cô hơi hơi mở ra cái miệng nhỏ nhắn để thở,đôi tay nhỏ bé mạnh mẽ néo cánh tay cơ bắp đang không an phận làm điều xấu với mình.

Kéo cái quần lót xuống bấp đùi, Đường Lạc nhìn chằm chằm khuôn mặt hồng hồng trước mắt, mỉm cười đem ngón tay tiến vào trong khe mông của cô, ngón cái và ngón trỏ chiếm giữ cả hai lỗ nhỏ mê người trên cơ thể Tâm Hân.

“Đừng, đừng chạm vào nơi đó.....”

“Sợ cái gì?” Anh vẫn đang cười. Quan sát thấy cô phản ứng ngượng ngùng, anh liền đoán chưa có người đàn ông nào chiếm cứ nơi này, thậm chí còn có chút đắc ý.

“Không sạch sẽ.....” Cô kiễng cao gót chân, chỉ muốn thoát khỏi đầu ngón tay quái ác ấy.

“Có liên quan gì tới nhau?” Anh nói, đồng thời đem ngón trỏ tiến vào trong cục huyết của cô, không ngừng đè ép bên trong thân thể yếu đuối mềm mại.

“A—”

Cái mông nhỏ đột nhiên bị dìm nhét vào cảm thấy thật thẹn thùng, khiến Tâm Hân toàn thân cuồng dại, cũng tại thân thể quá mức rung động mà chiếc áo dần dần tuột xuống, hai khối thịt

trắng như tuyết thuận thế bắn ra ngoài cổ áo, đeo bám trên chiếc áo đáng thương đang run rẩy.

“Chắc chắn, nơi này của em thật chặt.....” Đường Lạc mỉm cười nhẹ, áp bách sắc dục ở trong hậu huyết của cô.

“Đừng..... Thật là lạ.....”

“Lạ cái gì?” Anh nheo mắt, đầu ngón tay lại đâm sâu hơn một chút.

“Đau ”

Tâm Hân thờ dốc vì kinh ngạc, nhúu mày, bắt đầu cảm thấy đau đớn.

“Đau không? Phía trước có nước.....” Anh bật cười, ngón áp út có ý gầy gầy đóa hoa cúc ngay đằng trước, bôi chất mật mà tiểu động tiết ra lên miệng cánh hoa cúc.

“A.....”

Đầu gối Tâm Hân mềm nhũn, cô không chế không nổi thân thể nữa.

Đường Lạc tùy ý để mặc cô trượt xuống sàn nhà lạnh lẽo. Tâm Hân thể hiện ra tư

thế chật vật, váy ngắn bị thốc lên trên cao, quần lót sớm đã bị người kia kéo xuống đầu gối, cho nên toàn bộ những gì tư mật nhất từ phần bụng trở xuống đều lộ ra ngoài.

Da thịt cô vốn trắng trẻo nhưng nay đỏ ửng vì thẹn thùng,tám lưng mảnh khảnh dán lên tường,mái tóc dài tán loạn, cái miệng nhỏ nhắn khê nhếch gắp rút lấy hơi

Đường Lạc ngồi xổm xuống, nhìn cô gái bên cạnh,

anh cười,vươn tay kéo bắp đùi của cô ra, cho đến khi ở tận cùng hiện ra “cô bé” sưng đỏ tron mềm ẩm ướt mới thu tay về, vẫn duy trì mỉm cười thường thức bộ dạng dâm mĩ của cô.

“Chắc chắc, nơi này nhiều nước a.” Đường Lạc tiếp tục trêu chọc đóa hoa giữa hai chân.

“Sắp rồi, nơi này của em sẽ làm phái nam khoái hoạt, bảo bối à”

Ánh mắt của anh tựa như phát hiện trân bảo hiếm có mà bắn ra tia sáng. Nếu chỉ xét góc độ tính dục, cô có thể thỏa mãn tất cả mọi người đàn ông!

Nghĩ đến chính mình không phải người đàn ông đầu tiên của cô, đáy lòng Đường Lạc xuất hiện một tia ghen tuông.Sớm biết thế này, không nên cùngSandyđi nghỉ ngơi, tạo điều kiện cho người khác chạm vào cô!Tuy nhiên loại xúc cảm này rất nhanh đã biến mất,dù sao lúc này, người có được cô chính là anh, anh phải chơi với cô đến khi nào thỏa mãn.

“Em không biết vì sao....”Tâm Hân suy yếu di động, ý đồ che khuất chỗ kín của mình.

Cô cảm thấy thẹn thùng lắc đầu, không biết tại sao giữa hai chân mình lại chảy ra một đồng chất lỏng xấu hổ....

“Thẹn cái gì? Dù sao em cũng biết đây là phản ứng bình thường, gặp người đàn ông em muốn, cho nên lỗ nhỏ này chảy nước!” Kéo bàn tay vô lực ra, anh tục tiu cười nhẹ.

Thì ra trước kia cô chưa từng bị ai làm ẩm ướt như vậy!

Phát hiện này khiến Đường Lạc thật sự đắc ý, anh cười cười nắn nhẹ viên thịt ngoài tiểu động, tà mị lẳng lẳng nhìn thấy toàn thân cô không thể không chế mà run

rẩy, hai nhũ hoa cương cứng kịch liệt vênh cao.....

Bộ dáng dâm mĩ ấy quả thực đã khiến Đường Lạc mất thăng bằng,cương lên muốn lập tức cắm vào tâm động đã sớm ẩm ướt của cô.

Tâm Hân ngượng ngùng nói không nên lời, cô không nhận ra lời anh nói là thật hay giả, nhưng vẫn lần bộ hiểu rõ, duy trì trầm mặc, tận lực hưởng ứng anh. Bởi vì anh thích khiêu gọi phụ nữ, nếu cái gì cũng không biết, anh sẽ lại coi cô là một đứa trẻ, sẽ bỏ rơi cô, sẽ không cần cô!

“Đừng, đừng giẫm cọt tôi.....” Cô thở khê, vẻ mặt nghiêm túc, càng khiến bản tính phái nam trời dấy, mãnh liệt muốn chinh phục.

Đường Lạc nhếch lông mày, vuốt ve tiểu thịt. “Anh không có nói đùa, là thân thể của em nói cho anh biết đáp án, nếu không.....” Đường Lạc đè thấp tiếng nói, dấn vào lỗ tai cô đưa giọng “Nơi này làm sao có thể có nước chảy ra?” Đầu ngón tay của anh gãi đến đằng trước.

“Ừ” Cô thở gấp một tiếng um, hạ thể ngửa ngáy, thờ dốc nâng mắt lên nhìn thẳng anh, muốn gọi tên của anh, nhưng lại nghĩ tới anh là..... anh nuôi của mình.

“Ừ?” Tròng mắt của anh đen lại, vừa đùa bỡn cô, vừa kéo khóa chiếc quần tây xuống, cây gậy thẳng tắp sung huyết to lớn bắn ra ngoài “Anh, anh muốn tôi gọi anh là gì.....” Cô thở phì phò không dám mở mắt nhìn thẳng vào thứ thô cứng của anh.

Đường Lạc bắt lấy tay Tâm Hân đặt lên nó. “Em muốn gọi là gì?” Trong tích tắc, hạ thân được một bàn tay lạnh lẽo nắm chặt, anh phát ra một tiếng thờ gấp, năm ngón tay thô lỗ lại trêu chọc nơi bí mật của cô

“Àn.....” Tâm Hân thờ dốc vì kinh ngạc, tay nhỏ bé khổng chế không nổi nắm thật chặt vật nóng rực của anh. Đường Lạc phát ra một tiếng kêu rên mê hoặc. “Nói, em muốn gọi anh là gì?”

“Anh, anh là anh trai....”

--- ----- BỔ SUNG THÊM --- -----

Chương 2.3: [HHHHH]

Tâm Hân toàn thân xẹt qua run rẩy. Tay Đường Lạc

không biết từ khi nào đã vây quanh phía sau thắt lưng cô, thò vào bên trong chiếc váy ngắn, vuốt ve cái mông trần trụi cong cong.

“Quần chữ T đâu?” Anh cười nhẹ, bởi vì lòng bàn tay đụng tới chiếc quần tam giác bình thường.

Hai má Tâm Hân nóng bừng, cô hơi hơi mở ra cái miệng nhỏ nhắn để thở, đôi tay nhỏ bé mạnh mẽ néo cánh tay cơ bắp đang không an phận làm điều xấu với mình.

Kéo cái quần lót xuống bấp đầu, Đường Lạc nhìn chằm chằm khuôn mặt hồng hồng trước mắt, mỉm cười đem ngón tay tiến vào trong khe mông của cô, ngón cái và ngón trỏ chiếm giữ cả hai lỗ nhỏ mê người trên cơ thể Tâm Hân.

“Đừng, đừng chạm vào nơi đó.....”

“Sợ cái gì?” Anh vẫn đang cười. Quan sát thấy cô phản ứng ngược ngùng, anh liền đoán chưa có người đàn ông nào chiếm cứ nơi này, thậm chí còn có chút đặc ý.

“Không sạch sẽ.....” Cô kiễng cao gót chân, chỉ muốn thoát khỏi đầu ngón tay quái ác ấy.

“Có liên quan gì tới nhau?” Anh nói, đồng thời đem ngón trỏ tiến vào trong cục huyết của cô, không ngừng đè ép bên trong thân thể yêu kiều mềm mại.

“A—”

Cái mông nhỏ đột nhiên bị dìm nhét vào cảm thấy thật thẹn thùng, khiến Tâm Hân toàn thân cuồng dại, cũng tại thân thể quá mức rung động mà chiếc áo dần dần tuột xuống, hai khối thịt

trắng như tuyết thuận thế bắn ra ngoài cổ áo, đeo bám trên chiếc áo đáng thương đang run rẩy.

“Chắc chắc, nơi này của em thật chặt.....” Đường Lạc mỉm môi cười nhẹ, áp bách sắc dục ở trong hậu huyết của cô.

“Đừng..... Thật là lạ.....”

“Lạ cái gì?” Anh nheo mắt, đầu ngón tay lại đâm sâu hơn một chút.

“Đau”

Tâm Hân thờ dốc vì kinh ngạc, nhúu mày, bắt đầu cảm thấy đau đớn.

“Đau không? Phía trước có nước.....” Anh bật cười, ngón áp út cố ý gầy gầy đóa hoa cúc ngay đằng trước, bôi chất mật mà tiểu động tiết ra lên miệng cánh hoa cúc.

“A.....”

Đầu gối Tâm Hân mềm nhũn, cô khổng chế không nổi thân thể nữa.

Đường Lạc tùy ý để mặc cô trượt xuống sàn nhà lạnh lẽo. Tâm Hân thể hiện ra tư

thế chặt vật, váy ngắn bị thốc lên trên cao, quần lót sớm đã bị người kia kéo xuống đầu gối, cho nên toàn bộ những gì tư mật nhất từ phần bụng trở xuống đều lộ ra ngoài..

Da thịt cô vốn trắng trẻo nhưng nay đỏ ửng vì thẹn thùng, tấm lưng mảnh khảnh dán lên tường, mái tóc dài tán loạn, cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch gấp rút lấy hơi

Đường Lạc ngồi xổm xuống, nhìn cô gái bên cạnh,

anh cười, vươn tay kéo bắp đùi của cô ra, cho đến khi ở tận cùng hiện ra “cô bé” sưng đỏ tron mềm ẩm ướt mới thu tay về, vẫn duy trì mỉm cười thường thức bộ dạng đầm mĩ của cô.

“Chắc chắc, nơi này nhiều nước a.” Đường Lạc tiếp tục trêu chọc đóa hoa giữa hai chân.

“Sắp rồi, nơi này của em sẽ làm phái nam khoái hoạt, bảo bối à”

Ánh mắt của anh tựa như phát hiện trân bảo hiếm có mà bắn ra tia sáng. Nếu chỉ xét góc độ tính dục, cô có thể thỏa mãn tất cả mọi người đàn ông!

Nghĩ đến chính mình không phải người đàn ông đầu tiên của cô, đáy lòng Đường Lạc xuất hiện một tia ghen tuông. Sớm biết thế này, không nên cùng Sandy đi nghỉ ngơi, tạo điều kiện cho người khác chạm vào cô! Tuy nhiên loại xúc cảm này rất nhanh đã biến mất, dù sao lúc này, người có được cô chính là anh, anh phải chơi với cô đến khi nào thỏa mãn.

“Em không biết vì sao....” Tâm Hân suy yếu di động, ý đồ che khuất chỗ kín của mình.

Cô cảm thấy thẹn thùng lắc đầu, không biết tại sao giữa hai chân mình lại chảy ra một đồng chất lỏng xấu hổ....

“Thẹn cái gì? Dù sao em cũng biết đây là phản ứng bình thường, gặp người đàn ông em muốn, cho nên lỗ nhỏ này chảy nước!” Kéo bàn tay vô lực ra, anh tục tĩu cười nhẹ.

Thì ra trước kia cô chưa từng bị ai làm ẩm ướt như vậy!

Phát hiện này khiến Đường Lạc thật sự đắc ý, anh cười cười nắn nhẹ viên thịt ngoài tiểu động, tà mị lẳng lẳng nhìn thấy toàn thân cô không thể không chế mà run

rẩy, hai nhũ hoa cương cứng kịch liệt vênh cao.....

Bộ dáng đầm mĩ ấy quả thực đã khiến Đường Lạc mắt thẳng bằng, cương lên muốn lập tức cắm vào tâm động đã sớm ẩm ướt của cô.

Tâm Hân ngượng ngùng nói không nên lời, cô không nhận ra lời anh nói là thật hay giả, nhưng vẫn làn bộ hiểu rõ, duy trì trầm mặc, tận lực hưởng ứng anh. Bởi vì anh thích khiêu gọi phụ nữ, nếu cái gì cũng không biết, anh sẽ lại coi cô là một đứa trẻ, sẽ bỏ rơi cô, sẽ không cần cô!

“Đừng, đừng giẫm cọt tôi.....” Cô thở khê, vẻ mặt nghiêm túc, càng khiến bản tính phái nam trời dấy, mãnh liệt muốn chinh phục.

Đường Lạc nhếch lông mày, vuốt ve tiểu thịt. “Anh không có nói đùa, là thân thể của em nói cho anh biết đáp án, nếu không.....” Đường Lạc đè thấp tiếng nói, dấn vào lỗ tai cô đùa giỡn “Nơi này làm sao có thể có nước chảy ra?” Đầu ngón tay của anh gãi đến đẳng trước.

“Ừ” Cô thở gấp một tiếng um, hạ thể ngửa ngáy, thờ dốc nâng mắt lên nhìn thẳng anh, muốn gọi tên của anh, nhưng lại nghĩ tới anh là..... anh nuôi của mình.

“Ừ?” Tròng mắt của anh đen lại, vừa đùa bỡn cô, vừa kéo khóa chiếc quần tây xuống, cây gậy thẳng tắp sung huyết to lớn bắn ra ngoài “Anh, anh muốn tôi gọi anh là gì.....” Cô thờ phỉ phò không dám mở mắt nhìn thẳng vào thứ thô cứng của anh.

Đường Lạc bắt lấy tay Tâm Hân đặt lên nó. “Em muốn gọi là gì?” Trong tích tắc, hạ thân được một bàn tay lạnh lẽo nắm chặt, anh phát ra một tiếng thờ gấp, năm ngón tay thô lỗ lại trêu chọc nơi bí mật của cô

“Àn.....” Tâm Hân thờ dốc vì kinh ngạc, tay nhỏ bé không chế không nổi nắm thật chặt vật nóng rực của anh. Đường Lạc phát ra một tiếng kêu rên mê hoặc. “Nói, em muốn gọi anh là gì?”

“Anh, anh là anh trai....”

Bạn đang đọc truyện *Muội Muội Tình Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2-4

Anh nhếch môi, cười tà mị. “Thế này thì sao.” Anh nói nhỏ, ngón tay đột ngột cắm vào thân thể Tâm Hân.

“A ——”

Tâm Hân thét chói tai, đau đón sợ hãi tới cực điểm

Đường Lạc thất thần, theo tiếng tai thét cô chói tai mà toàn thân cứng đờ.

“Em vẫn là xử nữ?” Anh giọng điệu nghiêm khắc chất vấn, đồng thời rút ngón tay ra.

Tâm Hân từ tình trạng mê loạn lấy lại tinh thần, bị khẩu khí nghiêm khắc của anh hù dọa. Cô không hiểu gì ngờ ngạc nhìn anh, đột nhiên một cổ cảm giác thẹn thùng mãnh liệt tràn ngập ý thức, cô di động hai tay kéo lần váy bị kéo cao xuống.

“Chưa có người đàn ông nào chạm qua em sao?” Đường Lạc tiếp tục chất vấn, đã muốn đứng lên đi sang phòng khách bên kia. (Anh phải tự biết chứ, hỏi lại làm gì)

Sớm nên biết cô gái nhỏ này phản ứng ngượng ngùng liên đại biểu cho việc không có nửa điểm kinh nghiệm, anh lại tùy ý mình bị ảnh hưởng choáng váng, tham lam thân thể của cô —

Bất quá, một người có thân thể là một nữ nhân nhưng tâm hồn là cô bé chơi cũng không sợ, anh quả thực bị ma quỷ ám mà! (Ặc ặc, ta bó tay với mức độ vô lại của anh rồi.)

Tâm Hân không có lắc đầu cũng không có gật đầu, cô ngây dại, không biết trả lời như thế nào.

“Shit!” Anh nhú mày không kiên nhẫn nguyên rủa một tiếng, sau đó kéo lên khóa quần hai tay chống ở bên hông. Hoàn hảo chưa đụng vào em, bằng không phiền phức lớn cho anh, cô gái!” Anh thấp giọng mắng (Anh thật mâu thuẫn qua đi, khi nghĩ chị không phải xử nữ lại ghen tuông, biết chị còn xử nữ lại thấy phiền phức, thật là bó tay)

Tâm Hân ngờ ngạc nhìn anh, trầm mặc nghe anh nói.....

Ở trong suy nghĩ của cô, lần đầu tiên của cô hẳn không phải là như thế này.

Đường Lạc liếc cô một cái, tựa hồ làm cho cô càng xấu hổ, trầm mặc bắt đầu không kiên nhẫn, anh rút ra điều thuốc, châm lửa hít một hơi. “Uy, anh đi ra ngoài, nơi này tặng cho em!”

Anh hình như lần nào gặp cũng muốn quay đầu đi.

“Anh đi đâu vậy?” Tâm Hân đi lên trước hai bước, rốt cục mở miệng nói chuyện.

Anh quay đầu nhìn cô một cái, vừa nhìn thấy bộ ngực tuyết trắng lồ lộ, anh liền như bị điện giật ngó mặt đi chỗ khác. “Nơi này tặng cho em ở, anh tìm phòng ở khác.”

“Anh mới vừa nói nói sẽ không vứt em lại nữa mà!” Tâm Hân kêu to.

“Đó là vừa rồi, hiện tại không giống với lúc trước!” Anh trừng mắt nhú mày, thủy chung không hề liếc nhìn cô một cái.

Muốn chết sao! Phụ nữ anh không thiếu, anh vừa rồi nổi điên làm gì? Lại muốn yêu cô!

Nhưng cô là em gái của anh nha!

Nếu đại lão bản Đường thị — bà nội biết anh muốn làm chuyện đó với em gái của mình, anh sẽ mất đi tất cả!

“Có cái gì không giống! Anh lại muốn bỏ mặc em rồi, anh vì sao chưa từng giữ lời?” Cô lên án anh, nước mắt từ trong hốc mắt không nhịn được rơi xuống.

“Anh muốn làm rõ ràng, anh là vì tốt cho em!”

“Em nghe không hiểu, em chỉ biết anh vẫn gạt em.”

“Cho nên nói xử nữ chính là xử nữ, không thể chơi, cũng chơi không nổi!” Anh bỗng nói thẳng thừng.

Tâm Hân sắc mặt trong nháy mắt trắng bệch, nước mắt vẫn không ngừng tuôn.

“Anh muốn nói, chỉ cần em không phải xử nữ, anh sẽ không bỏ em lại?” Cô bình tĩnh, cũng rất trực tiếp ép hỏi anh.

Lộ ra vẻ mặt phiền phức, Đường Lạc khề gật đầu. “Em muốn anh nói cái gì? Đúng, em nói đúng?! Em muốn nghĩ thế nào tùy em!” Anh thật sự phiền, đơn giản mở cửa lại một lần nữa bỏ cô lại mà rồi đi.

Cửa “Chạm vào” một tiếng Crack, trái tim Tâm Hân trở nên tê dại.....

Không phải xử nữ, anh sẽ không bỏ cô lại sao?

Cô ngây ngốc trừng mắt nhìn cửa lớn khép lại, trong lòng tiếp tục bị dâng đầy cảm giác xót xa.....

Hết chương 2.

Bạn đang đọc truyện *Muội Muội Tinh Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

Đường Lạc là thừa dịp khi Tâm Hân tới trường đi học liền mang hành lý đi. Tâm Hân vĩnh viễn nhớ rõ, tối hôm đó trở về nhà, hết thấy đều không có thay đổi, nhưng là xe của Đường Lạc không còn — ba chiếc xe đậu trong ga-ra dưới lầu, bao gồm Porsche, Ferari cùng một chiếc Jauar XK8— tất cả đều là xe của anh. Cô biết anh nhân lúc cô không ở nhà mà lên đi, cô ngơ ngác giật mình ở phía trước gara ba giây, sau đó vọt lên lầu tới phòng Đường Lạc. Tất cả đồ dùng cá nhân cùng quần áo, Đường Lạc đều đem đi.

“Tâm Hân, ta đang cùng mi nói chuyện, mi rốt cuộc có nghe không đó?” Điền Hinh khuôn mặt vui vẻ quơ quơ tay trước mắt cô ba lần, cô lại một chút phản ứng cũng không có.

“Ta...ta đang nghe a.” lấy lại tinh thần, Tâm Hân miễn cưỡng tươi cười.

“Ta đây vừa mới nói cái gì?” Điền Hinh nhú mày, từ trên bàn cầm lấy một miếng khoai tây, đặt ở khóe miệng chậm rãi ăn.

“Mi..... Mi nói mi ngày hôm qua mua được một bộ quần mỏng màu đỏ rất được —”

“Làm ơn, đó là chủ đề 10 phút trước rồi, không cần lấy ra cho có lệ có được không!” Điền Hinh thở dài một hơi.”Xem mi không yên lòng, có phải hay không sinh bệnh rồi?”

Tâm Hân lắc đầu, rừ mí mắt xuống.

“Ta mới vừa nói gì... , mi thật sự ngay cả một câu cũng không nghe lọt sao?”

“Thực xin lỗi.....”

“Quên đi!” Điền Hinh bĩu môi, đột nhiên lại mặt mày hớn hờ, “Ta vừa rồi đang nói cho mi nghe chuyện Đoàn đại thiếu gia kia!”

“Cái gì Đoàn đại thiếu gia?”

“Chính là người lái xe theo chúng ta a, anh ta là ông chủ ở Đức Châu thánh Antony, là một trùm bất động sản đang sở hữu một khu đất có mỏ vàng a!” Tâm Hân tròn to con ngươi, hoàn toàn không biết Điền Hinh đang nói ai. “Mi quên? Lần trước ta lái xe thiếu chút nữa đụng vào người ta 6800cc. Rolls Royce, anh ta chẳng những không trách ta, còn bảo lái xe đưa cho ta tấm danh thiếp của anh ta nữa a!”

“Là anh ấy?” Tâm Hân rốt cục nhớ ra.

“Mi còn nhớ rõ nha?”

“Ai quên được? Đây là Rolls Royce nha!” Điền Hinh khoa trương đem thanh âm đề cao lên tám tầng mây. “Người ta nhờ thư ký gọi điện thoại, nói muốn mời chúng ta ăn cơm.”

“Mời chúng ta ăn cơm? Vì sao?” Tâm Hân không hiểu.

“Ai biết!” Điền Hinh nhún nhún vai.

“Dù sao có đồ ăn ngon, ta liền đi.” Cá tính của cô vốn cầu thả, chỉ cần đối phương mời khách, cô ăn cái gì cũng không soi mói.

“Ta không đi.....”

“Wey wey Wey, đừng không nể mặt như vậy được không?” Điền Hinh kháng nghị.

“Ta cũng không phải không cho mi mặt mũi.”

“Không phải nói như vậy, mi không đi ta cũng không thể đi, vậy không thể ăn cơm chùa nha!”

“Vì một bữa cơm mà miễn cưỡng chính mình, một chút ý nghĩa đều không có.”

Điền Hinh mặt tròn trĩnh. “Ha, nói đến ý nghĩa — vậy mi ngốc như vậy có cái ý nghĩa gì?! Đau khổ thâm mến người ta, kết quả anh ta khi biết mi là xử nữ liền rút lui, căn bản là không đem tình cảm của mi coi ra gì! Có tiền thì thế nào? Chỉ là muốn chơi một chút, đàn ông có tiền thực rất hiếm có —”

“Bình” một tiếng, Tâm Hân bởi vì đứng lên quá đột ngột, làm cho ghế dựa bị ngã nằm trên mặt đất. “Tâm Hân, mi đi đâu a ——” Điền Hinh biết mình lỡ mồm, mãnh liệt xoa trán, mắng chính mình thật vô dụng. Tâm Hân đã đi ra đến cửa tiệm Fastfood, cô chạy nhanh đuổi theo. “Ta biết ta nói sai nói rồi, mi đừng tức giận được không?” Điền Hinh đuổi theo ra khỏi tiệm Fastfood. Tâm Hân đứng ở cửa, sắc mặt trắng bệch. Biết rõ Điền Hinh nói rất đúng, là nói thật, nhưng là cô không muốn thừa nhận.....

“Phải đi giải sầu chứ, chẳng lẽ một mình mi ở nhà không cô đơn sao?” Điền Hinh hỏi khiến trong nội tâm cô đau nhói. Tâm Hân im lặng đã lâu, Điền Hinh dùng sự kiên nhẫn nhất của mình mở miệng nói chuyện.....

“Được, ta cùng mi đi.....”

“Như vậy mới đúng a!” Điền Hinh cười vui vẻ. Vừa rồi suy nghĩ, cô đã hạ quyết tâm muốn cho bạn tốt một lần nữa trở nên vui vẻ! “Anh ta hẹn chúng ta buổi tối ngày kia, gặp mặt ở một câu lạc bộ tư nhân cao cấp.”

“Câu lạc bộ tư nhân?”

“Yên tâm đi, ta điều tra qua rồi, câu lạc bộ rất sạch sẽ, không có vấn đề, chúng ta tuyệt đối sẽ không bị đem bán đi!” Điền Hinh vỗ ngực cam đoan. Tâm Hân hơi hơi nhú mồm, lập tức chớp mi.

Không sao, cô muốn bỏ cái tính rụt rè, đi cũng tốt nha.....

Bữa cơm tối hôm đó, Điền Hinh muốn Tâm Hân mặc một bộ quần áo hở hang, chính cô lại mặc phi thường bảo thủ, từ trên xuống dưới chỉ hở mỗi đầu —— “Nếu không phải mẹ ta tùy thời sẽ đến kiểm tra”, thì đánh chết ta cũng sẽ không mua những bộ quần áo “Không cách điệu” như vậy.

Điền Hinh nhăn mặt với Tâm Hân, lái xe đến câu lạc bộ, Điền Hinh đứng ngồi không yên, còn không ngừng oán giận, Tâm Hân không rõ cô tại sao phải mặc kỳ quái như thế, nhưng đây cũng là lần đầu tiên cô nhìn thấy Điền Hinh ăn mặc đoan trang, xinh đẹp. “Không biết a, mi mặc như vậy rất đẹp.” Tâm Hân tự đáy lòng ca ngợi bạn tốt.

“Xinh đẹp cái quỷ! Đàn ông vĩnh viễn sẽ không nhìn ta liếc mắt một cái!” Điền Hinh phát ra thanh âm ảo não như mèo nhỏ.

Tâm Hân không tranh cãi nhiều. Vừa rồi cô rõ ràng thấy rất nhiều người đàn ông nhả nhặn, thành thực, lấy ánh mắt vụng trộm thường thức đánh giá Điền Hinh, chính là cô bạn tốt không chú ý mà thôi. Tâm Hân đương nhiên biết nơi mấu chốt, trọng điểm ở chỗ —— Điền Hinh muốn hấp dẫn một loại nam nhân thế nào chú ý. Đến câu lạc bộ thì Điền Hinh xuất ra danh thiếp của đối phương, chờ phục vụ dẫn hai người tiến vào câu lạc bộ, Điền Hinh lại đẩy Tâm Hân đi ở phía trước.

“Mi rốt cuộc làm sao vậy?” Tâm Hân vụng trộm hỏi bạn.

“Ta đang tìm toilet.” Điền Hinh cũng hạ giọng trả lời. Tâm Hân thiếu chút nữa té xỉu.”Có thể hỏi phục vụ a!”

“Không cần, chính mình tìm thì tốt rồi.” Điền Hinh vẫn đang đẩy Tâm Hân đi đầu. kỳ thật cô là muốn tạo cơ hội, để cho đối phương vừa nhìn thấy Tâm Hân, còn có hiệu quả kinh điển .

Chờ phục vụ dẫn hai người ngồi đúng chỗ, mới phát hiện đối phương đến muộn. “Như thế nào lại vậy, thật không có quan niệm thời gian!” Điền Hinh chán nản ngồi ở trên ghế, chỉ kém không đem chân gác lên, hoàn toàn không có một chút bộ dạng thực nữ.

“Kể có tiền đại khái chính là như vậy đi!” Tâm Hân ngăn khéo miệng cười cười.

“Cái tên họ Đường kia cũng như vậy?” Điền Hinh không cho là đúng khoi mào lông mày, không biết là mình lại lỡ lời, thẳng đến khi thấy Tâm Hân quay sang làm vẻ không nghe thấy, cô mới ngưng ngừng sờ sờ cái mũi. Nhưng sau đó cô lập tức phát hiện sắc mặt Tâm Hân đột nhiên trắng bệch. “Làm sao vậy?” Cô đứng lên quan tâm hỏi.

Theo ánh mắt Tâm Hân, cô phát hiện một người đàn ông ngồi ở bên kia. “Tâm Hân?” Điền Hinh đè thấp thanh âm, Tâm Hân lại giống như một pho tượng gỗ, hoàn toàn không có phản ứng. Điền Hinh rốt cuộc biết “Hân” là ai. Đang định dùng tâm trạng vui vẻ thăm vấn một chút, Tâm Hân đã tự động đứng lên đi tới bên đó—— tên kia siêu cấp đại soái ca đang cùng hai người phụ nữ cũng coi là xinh đẹp, cùng nhau chuyện trò vui vẻ .

Điền Hinh nhanh chóng đuổi theo, để tránh Tâm Hân làm ra cái gì phá hỏng kế hoạch.

Chợt nhìn đến Tâm Hân xuất hiện ở trước mặt mình, Đường Lạc quả thật có một tia kinh ngạc, đánh giá quần áo hở hang trên người cô, ánh mắt của anh trở nên hơi lạnh nhạt.

Hai mỹ nữ tựa hồ cảm thấy không khí không đúng lắm, nguyên bản bọn họ thực suông sã cười duyên từ phía, nhất thời tất cả đều không lên tiếng.

“Anh đi đâu, vì sao không nói cho em một tiếng?” Câu nói đầu tiên, Tâm Hân trực tiếp hỏi hân. Đây là vấn đề cô rất muốn biết rõ. Cô không hiểu, anh có thể vừa cười vừa nói với người khác, tại sao luôn lạnh nhạt với cô?

Hai mỹ nữ cơ hồ dán tại trên người Đường Lạc liếc mắt nhìn cô, âm thầm cười trộm. Điền Hinh đương nhiên nhìn ra bọn họ có hành động tiểu nhân, cô đang muốn mắng chửi người thì Tâm Hân lại mở miệng, đành nuốt xuống lời muốn nói ra—— “Anh chừng nào thì sẽ trở về nhà?” Tâm Hân hỏi.

“Không trở về nữa, gian phòng ốc kia tôi cho cô, dù sao qua một tháng nữa tôi sẽ đến Newyork.” Anh thản nhiên đáp. Đường Lạc là nhân vật có quyền lực trọng yếu trong tập đoàn Đường thị, anh đến Newyork là để thực hiện một nhiệm vụ đặc biệt của tập đoàn. Đến khi chuyển anh chuyển ra căn phòng lớn, Đường gia chủ sự lão thái thái đã muốn thông báo với mẹ của Đường Lạc, nguyên bản mẹ Đường hi vọng Đường Lạc có thể chiêu cố Tâm Hân, nhưng hiện tại lão thái thái ra mặt, mẹ Đường cũng không dám miễn cưỡng.

“Đến Newyork?” Tâm Hân sắc mặt càng tái nhợt, Điền Hình thực quan tâm cô lại đột nhiên té xỉu. “Vô duyên vô cớ, tại sao muốn đến Newyork?” Cô lắc đầu, không muốn nhận đáp án này. Nguyên bản cô còn ôm kỳ vọng, chờ anh có một ngày trở về.....

“Đương nhiên là có chuyện quan trọng!” Đường Lạc có điểm không kiên nhẫn, anh cũng không có thói quen bị đàn bà chất vấn. Huống chi dưới loại tình huống này, anh không thích hợp cùng Tâm Hân nói quá nhiều — nơi này là nơi giới thượng lưu hay lui tới, có bất kỳ điều gì chỉ cần thêm nắm dặm muối, gió thổi cô lay rất nhanh sẽ truyền ra ngoài! Khi anh còn chưa thuận lợi lấy được chủ quyền khu vực phía tây của Đường thị, anh sẽ không để cho lời đồn đại nào hủy đi sự nghiệp của mình. “Cô đi đâu? Ở trong này làm cái gì?”

Anh lạnh nhạt hỏi lại cô. “Bởi vì Tâm Hân muốn hẹn hò!” Điền Hình trong lòng vui vẻ, trả lời vấn đề của Đường Lạc. Tâm Hân ngây người, không rõ Điền Hình vì sao đột nhiên nói như vậy. “Tâm Hân, chúng ta trở về đi, Đoạn tiên sinh đã ở đó ngồi chờ chúng ta.”

Điền Hình cố ý nâng tay chỉ về vị trí vừa rồi, quả nhiên có một người đàn ông tuấn suất không thua kém Đường Lạc đã ngồi ở trên ghế, nhìn thấy Điền Hình chỉ vào mình, anh liền lễ phép gật đầu chào hỏi.

“Nếu là đi hẹn hò, cũng đừng để cho đối phương chờ lâu.” Đường Lạc chậm rãi nói, mâu quang đột nhiên trở nên nhợt nhạt, ánh mắt sâu xa, bình tĩnh suy nghĩ nhìn thẳng “em gái”.

Nghe được tiếng cười trộm của hai mỹ nữ háo sắc bên người Đường Lạc, không thể nhẫn nhịn để bạn tốt bị khi dễ, Điền Hình kéo tay Tâm Hân quay về.

Tâm Hân máy mớ tính theo Điền Hình xoay người, tùy ý bạn lời chính mình trở lại chỗ ngồi. “Đoạn tiên sinh, vị này là Tâm Hân của chúng ta vừa xinh đẹp, hào phóng lại ngây thơ — anh nhất định còn nhớ rõ đi?” Điền Hình vội vã đẩy mạnh Tâm Hân, còn cố ý xả lớn giọng nói, e sợ người ngồi ở bàn khác không nghe thấy.

Đoạn Sâm — nghe thấy Điền Hình nói, ánh mắt lơ đãng quét qua người ngồi gần đó — Đường Lạc, mới quay về nhìn Tâm Hân. “Anh đương nhiên nhớ rõ, có ai quên được vị tiểu thư xinh đẹp như vậy?” Anh thanh âm trầm thấp lướt qua lỗ tai mỗi người, không lớn không nhỏ, vừa vặn để Đường Lạc nghe thấy. Mà anh, cũng là cố ý. Đây là một câu lạc bộ tư nhân, Điền Hình cùng Tâm Hân không biết tất cả hội viên trong câu lạc bộ này đều biết rõ về nhau.

Đường Lạc biểu tình không có bất kỳ biến hóa nào, ngược lại ôm hai vị mỹ nữ đứng lên, chuẩn bị rời đi. “Đoạn tiên sinh, chẳng lẽ anh mời chúng tôi ăn cơm mục đích đúng là vì Tâm Hân?” Điền Hình cố ý xả lớn giọng, rất sợ người đi tới cửa nghe không được.

Đoạn Sâm mày gầy nhẹ lên, anh nhìn Điền Hình, quan sát cô xuống chút nữa, hôm nay “Khác hẳn với dĩ vãng” trang phục đoan trang, khỏe miệng anh ý cười càng sâu. “Người hiểu anh chỉ có Điền tiểu thư, có thể cùng Tâm Hân ăn cơm là vinh hạnh của anh.” Đoạn Sâm bấu môi, nhìn xuống tiếng cười xúc động — đáng vẻ nho nhã nói chuyện như vậy cũng là lần đầu tiên.

Nếu không biết hoàn cảnh thân phận của Điền Hình — anh sẽ không có thời gian rồi cùng vị tiểu thư cử chỉ quái dị này ăn cơm. Bất quá, động cơ của anh, Điền Hình cùng Tâm Hân đương nhiên không biết rõ.

Về phần Đường Lạc — anh chuyển động tầm mắt liếc nhìn Đường Lạc liếc mắt một cái, tên kia bộ dạng không lộ vẻ gì có thể nói là thú vị! Khiến cho ý nghĩ muốn chơi đùa trong tâm Đoạn Sâm bốc lên, chính anh cũng là đàn ông, biết Đường Lạc kia có phản ứng với cô gái này, vì sao lại yên tâm đem cô đặt ở bên cạnh mình? “Chờ một chút dùng bữa xong không biết hai vị tiểu thư có rảnh rồi không? Anh muốn mời hai người đi hưởng thụ một chút phấn khích buổi đêm ở đây.” Tuy rằng mục tiêu của anh là Điền Hình, nhưng đêm nay anh không vẫn có thể cùng bọn họ chơi đùa.

“Đi? Buổi đêm ở đây? Tuyệt quá nha!” Điền Hình cố ý giọng háo sắc lớn tiếng vỗ tay kêu hay, mỗi một động tác đều đủ mười phần khoa trương. Cái này cô đi quá nhiều rồi, bất quá cô thật muốn biết một chút, người có tiền có cái gì khác không! Tâm Hân lại một chút cũng không muốn đi, cô căn bản không có tâm tình. “Điền Hình, ta không thể —”

“Hừ, ta không phải đã nói, đêm nay coi như giải sầu sao?” Điền Hình dưới bàn dùng sức cầm tay Tâm Hân, để phòng bạn tốt có biểu hiện lùi bước. Cô nhất định phải thay Tâm Hân trả đũa lần này! Chỉ bằng vào điều kiện của Tâm Hân, cũng không phải nhất định là chỉ có thể có cái tên gia hỏa Đường Lạc tự cho mình là đúng kia! Đáng tiếc, Đường Lạc tựa hồ đối với một màn diễn này không có hứng thú, anh làm như không nghe thấy ôm hai mỹ nữ đi ra ngoài. Lực chú ý của Tâm Hân từ đầu tới cuối đều đặt trên người Đường Lạc, Đường Lạc vừa đi, lòng của cô cũng đi theo mất..... Trong bữa cơm, cô ăn hoàn toàn không thưởng thức được mùi vị. Sau đó cái gọi là cuộc sống về đêm, cô đương nhiên không có tâm tình hưởng thụ.

Đường Lạc sau đó bất vô âm tín, Tâm Hân bắt đầu làm việc ở hàng kem gần trường học. Tuy rằng Đường mẹ vẫn đối với cô tốt lắm, nhưng là khi còn chưa tới Mĩ, cô đã hạ quyết tâm tay làm hàm nhai, thế không dùng một đồng tiền của Đường gia. “Tâm Hân, đổi ca rồi, em nghỉ ngơi một chút.” Tề Lỗi — người làm cùng cô sẵn sàng thay ca.

“Còn chưa tới thời gian thay ca, em không mệt đâu.” Cô lắc đầu, tiếp tục bán kem.

“Anh đây giúp em cũng được.” Nói là giúp, kỳ thật cơ hồ toàn bộ công việc của Tâm Hân tất cả đều do anh làm. Tề Lỗi gia cảnh phi thường tốt, nhưng anh vẫn không dựa vào sự giúp đỡ của gia đình, vừa học vừa làm, tự sinh tự diệt ở nước ngoài, hơn nữa cuộc sống cũng khá tốt, chưa tốt nghiệp cũng đã tìm được công tác, nửa tháng nữa anh sẽ thôi đi làm thêm đến công ty mới nhận việc, ông chủ của anh vì muốn giữ anh lại, còn chủ động thay anh xin thẻ xanh. Tâm Hân rất bội phục Tề Lỗi, bình thường Tề Lỗi rất quan tâm, ở trong này hai người chơi rất thân với nhau. “Tâm Hân, em tới Mĩ đã lâu,

thích ứng thế nào rồi?” Tề Lỗ đột nhiên hỏi cô.

“Hoàn hảo.” Tâm Hân rũ mắt xuống, không muốn trả lời vấn đề này. Đáp án chân chính từ đáy lòng cô dĩ nhiên là: không tốt, một chút cũng không tốt!

“Sẽ tiếp tục ở lại sao?” Anh lại hỏi.

“Ân.” Điểm này cô thật sự khẳng định.

“Ngôn ngữ có bất tiện không?”

Cô nhăn đầu lông mày, trầm mặc.

“Có vấn đề sao?”

Tâm Hân lúng túng gật đầu. Ở Đài Loan cô tự nhận năng lực Anh văn không tồi, nhưng đến Mĩ thì phát hiện còn kém một mảng lớn. “Có cần anh giúp em học bỏ tức hay không?” Anh hỏi lại, giọng điệu chân thành. Tâm Hân kinh ngạc ngẩng đầu.

“Nhưng là anh bề bộn nhiều việc.....”

“Được mà, dù sao trong thời gian nửa tháng anh không phải vừa làm vừa học nên cực rảnh rồi.” Anh cười một cái, một bên trả lời một bên vô cùng thuần thục bỏ thêm kem vào ống.

“Chủ nhật, thứ ba, thứ năm buổi tối anh sẽ bỏ tức cho em.” Anh nói tiếp.

“Có thể hay không rất phiền toái anh?” Tâm Hân do dự.

“Yên tâm, nếu phiền toái anh sẽ không tự đề xuất.” Tề Lỗ cười. Anh biết Tâm Hân đáp ứng mà. Anh thực sự rất thích cô gái đến từ Đài Loan này, vẫn muốn cùng cô tiến thêm một bước, đợi lâu rồi, hiện tại anh rất cuộc tìm được cơ hội tiếp cận cô. Tâm Hân còn lại là mang lòng cảm kích —— nếu như muốn lưu lại lâu dài ở Mĩ, vấn đề ngôn ngữ nhất định phải nhanh chút vượt qua, hiện tại Tề Lỗ muốn giúp cô là cực tốt rồi! Đương nhiên, nguyên nhân chính cô muốn lưu lại nước Mĩ vẫn là chỉ có một, đó là —— Đường Lạc, cũng chỉ bởi vì anh ấy.

Hết chương 3.

Bạn đang đọc truyện *Muội Muội Tinh Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Hiện tại Tề Lỗ cứ vào ngày thứ hai, thứ ba và thứ năm hằng tuần sẽ đến Đường gia giúp Tâm Hân bỏ tức giao tiếp tiếng Anh, mỗi lần ước chừng hai tiếng đồng hồ. Bởi vì Tề Lỗ không thu học phí, nên Tâm Hân đành phải làm bữa tối trả cho anh. “Nhà em đẹp như vậy, thế nhưng lại đi ra ngoài làm công, thật không đơn giản.” Xem hoàn cảnh nhà Tâm Hân, Tề Lỗ bội phục nói. Điều này càng làm anh thêm quyết tâm theo đuổi Tâm Hân.

“Kỳ thật đây không phải nhà của em.....” Tâm Hân do dự nói. Cô cũng không biết tại sao muốn nói sự thật cho Tề Lỗ, có lẽ là bởi vì anh thân thiết với cô chẳng.

“Không phải nhà của em?” Tề Lỗ tò mò hỏi: “Nhưng là em rõ ràng ở nơi này, chẳng lẽ căn phòng lớn này là nhà cho thuê? Bất quá có thể thuê được một căn nhà có bể bơi, thậm chí hoàn mĩ, còn có gara để xe cùng phòng ở cực lớn – cũng tuyệt không phải chuyện người thường có thể làm.” Anh hài hước nói.

Tâm Hân rốt cục lộ ra nét mặt tươi cười. “Đây hết thảy không phải của em, em chỉ là ở nhờ.”

“Ở nhờ?”

“Em là con gái nuôi của Đường gia.”

Tề Lỗ cũng không có biểu tình quá kinh ngạc. “Kỳ thật anh cũng vậy, không phải họ Tề.” Anh bỗng nhiên thổ lộ.

Tâm Hân ngửa mặt lên, đáy mắt có một tia kinh ngạc. “Tất cả mọi người đều nghĩ anh gia cảnh tốt, trên thực tế cũng không tồi, bất quá mẹ anh chỉ là vợ hai, bên trên còn một bà vợ cả cùng ba cô con gái, anh theo họ mẹ, vậy nên về sau không được kế thừa một chút gia sản nào.” Nét tươi cười của anh thực chua xót. Hai người gặp gỡ có lẽ bất đồng, nhưng bởi vì thân thế đều so với người bình thường “Khúc chiết” (khúc mắc), Tâm Hân đáy lòng dâng lên một cảm giác đồng bệnh tương liên.

“Nguyên lai chúng ta đều giống nhau.....” Tâm Hân u buồn nói.

“Đúng, chúng ta đều giống nhau, nhất định phải cố gắng, phấn đấu, lạc quan, tự lập, tuyệt đối không thể bị sự thật đánh bại, hiểu chưa?” Tề Lỗi cổ vũ cô.

Nghe được lời của anh, Tâm Hân bất tri bất giác tìm được một chỗ dựa vững chắc. Thu hồi biểu tình uể oải, cô lên tinh thần. “Đã biết, em sẽ làm, anh hãy chờ xem!” Tâm Hân cười đáp.

“Anh sẽ chờ!” Tề Lỗi vỗ vỗ đầu cô, trong giọng nói có một tia yêu thương, bất quá Tâm Hân cũng không có phát hiện sự ôn nhu của anh đối với cô không giống với những người con gái khác.

Hôm nay Tâm Hân tiễn Tề Lỗi về cũng đã gần mười giờ tối, cô bước vào phòng tắm vừa mới mở vòi nước chuẩn bị đi tắm, điện thoại liền vang lên. Bởi vì Tâm Hân đứng trong căn phòng tắm vừa vặn không có trang bị điện thoại, nên tiếng điện thoại ở bên ngoài kêu được 3 tiếng cô mới nghe thấy, trên người dính đầy bọt xà phòng, Tâm Hân đành phải tùy tiện choàng một cái khăn tắm nhanh chóng vọt ra bên ngoài nghe điện thoại. “Này?” Trực giác của cô nói nhất định là Điền Hinh gọi tới.

Từ lần trước cùng cái tên Trùm nhà đất họ Đoàn kia ăn cơm, Điền Hinh bắt đầu trở nên rất kỳ quái, mỗi ngày chỉ cần vừa đến bảy giờ chiều liền vội vã về nhà, khác hẳn thói quen sống trước kia không đến nửa đêm không về nhà đi ngủ, quả thực như biến thành hai người.

“Ngủ?” Điện thoại bên kia truyền đến thanh âm của Đường Lạc. Thanh âm ngoài dự đoán xuất hiện bên kia đầu dây, nghe được thanh âm của anh, Tâm Hân kích động nắm chặt phone, hô hấp trở nên khó khăn, nhưng không biết nên nói cái gì.

“Này?” Lại truyền đến thanh âm nghi hoặc.

“Em, em đây.” Cô vội vàng trả lời, chỉ sợ anh cúp điện thoại.....”Anh bây giờ ở nơi nào? Ở Newyork sao?” Cô hỏi tiếp, sợ anh đột nhiên cúp điện thoại, lại mất đi liên lạc.

Đầu dây điện thoại bên kia đột nhiên trầm mặc một lúc. “Mới từ Newyork trở về, hiện tại ở với A Tuyền.” Anh nhẹ nhàng băng quơ nói.

Tâm Hân biết A Tuyền chính là Đường Tư Tuyền. Tuy rằng chưa từng gặp mặt, nhưng cô có nghe mẹ nuôi đề cập qua. “Anh..... Còn muốn quay về Newyork sao?” Vốn muốn hỏi anh vì sao không trở lại, nhưng cô biết có hỏi cũng vô dụng.

“Sự tình đã xong xuôi rồi, trong thời gian ngắn sẽ không quay về Newyork.”

“Em có thể đến thăm anh A Tuyền không?” Sợ anh cự tuyệt, cô vội vàng bổ sung một câu. “Em đến Mĩ lâu như vậy, còn chưa có đến hỏi thăm anh ấy.”

“Em muốn đến đó, tốt lắm” Không nghĩ tới anh liền đáp ứng.

“Kia..... Em khi nào thì có thể đi?” Anh lặng yên một lúc, thẳng đến khi Tâm Hân tìm đập sắp ngừng, đột nhiên nghe được thanh âm mở cửa dưới lầu. “Có người đến đây —— “

“Anh ở dưới lầu!” rốt cục truyền đến thanh âm của Đường Lạc, anh dùng di động gọi điện thoại.

“Anh đang ở dưới lầu?” Tâm Hân ngây dại, bởi vì đang rất cao hứng, cô dĩ nhiên cũng đứng ở bên giường ngơ ngác như vậy, không biết nên phản ứng như thế nào.

“Anh về nhà lấy ít đồ, lập tức đi ngay.” Ngực khí của anh có vẻ hơi lạnh nhạt. Tâm Hân đã nghe được thanh âm của anh lên lầu, rốt cục lấy lại tinh thần, vội vàng bỏ lại điện thoại chạy vào phòng của mình —— “Anh đã đối bụng chưa?” Tâm Hân cũng không rõ mình tại sao sau khi vọt từ trong phòng ra câu đầu tiên hỏi lại là câu này.

Đường Lạc nhìn một lượt trên người Tâm Hân, ánh mắt để lộ ra một chút đùa cợt, Tâm Hân lúc này mới ý thức được toàn thân trên dưới chỉ bọc một tầng khăn tắm, bọt xà phòng trên người sớm đã tan đi. Mặt của cô liền đỏ bừng.

“Quấy rầy em?” Anh hỏi mang hơi thở kì quái.

Tâm Hân cảm thấy thanh âm anh trầm thấp có một tia lạnh lùng không vui, không biết có phải hay không là lỗi của mình. “Không có a.....” Cô theo phản xạ lắc đầu, nghe không hiểu ý tứ của anh lắm.

“Anh nhìn thấy một người đàn ông mới vừa đi không lâu —— bạn trai? Không phải Đoạn tiên sinh lần trước.” Anh thản nhiên nói, ngữ điệu rất lạnh.(Lik: Zyn à, người nghĩ có phải anh ăn dấm chưa rồi không *tí tòn ra hỏi bạn* Z: Chứ còn gì nữa, dấm này ta mang về làm sườn xào chua ngọt hơi bị ngon nhớ)

Tâm Hân rốt cuộc hiểu anh ám chỉ cái gì. “Đó là một người bạn, anh ấy dạy Anh văn cho em, mỗi tuần vào thứ hai, thứ ba, thứ năm sẽ đến dạy em học —— đó là bạn làm cùng ở chỗ làm thêm” Cô hận không thể kể lại tỷ mỉ để giải thích.

“Dạy Anh văn cần cởi sạch quần áo còn vậy khăn tắm quanh?” Anh chế giễu nhìn chằm chằm khăn tắm trên người cô.

“Em vừa mới vào phòng tắm chuẩn bị tắm rửa ——” Đường Lạc nhún nhún vai, đánh gãy lời cô.”Không sao cả, dù sao em có quen biết bạn trai cũng

tốt.”

Tâm Hân lời nói đến một nửa đã bị chặn ngang, cô lặng yên cúi đầu, nhìn chăm chăm sàn gỗ dưới chân, không hề phủ nhận vì chính mình. “Bạn A Tuyền đang ở đó chờ anh, anh trở về lấy mấy thứ rồi sẽ đi.” Anh lạnh nhạt nói, rồi đi thẳng về phòng mình.

Tâm Hân tuy rằng muốn mở miệng hỏi: là “bạn” gì? Nhưng cô chung quy không có nói ra, bởi vì biết mình nếu truy vấn, nhất định sẽ chọc anh mất hứng.

Cô hai tay lời kéo khăn tắm trước ngực, yên lặng đi theo phía sau anh, sau đó cứ như bị phạt đứng ngây ra trước cửa phòng anh. “Có việc?” Anh đẩy ngăn kéo, không yên lòng hỏi.

“Anh vì sao không quay trở về đây ở?” Vẫn lo lắng có nên hay không nói ra, cuối cùng cô rốt cục vẫn nhịn không được buông lời hỏi.

Đường Lạc ngừng động tác: “Không thoải mái.” Anh nhẹ nhàng bằng quơ đáp, xoay người nhìn chăm chăm cô.

“Vì sao không thoải mái? Bởi vì em ở nơi này sao? Nhà là của Đường gia, nếu như là lý do này, em sẽ rời khỏi đây!” Cô nắm chặt nắm tay, nhìn anh, ánh mắt anh cho tới bây giờ cũng chưa từng dừng lại ở trên người cô quá một phút.

“Em cũng là người của Đường gia, nói lời này không sợ mẹ anh thương tâm sao?” Anh thu hồi tầm mắt, vân đạm phong khinh tiếp tục thu dọn đồ đạc.

“Em không muốn làm người của Đường gia!” Cô lớn mật đi vào phòng anh, Tâm Hân đứng chắn trước mặt anh, muốn anh nhìn mình. “Em, em căn bản là không muốn làm em gái của anh!” Cô rốt cục lớn tiếng nói ra tâm sự vẫn giấu trong đáy lòng.

Đường Lạc ngửa mặt lên nhìn thẳng cô, mâu quang sâu thẳm. “Đã muộn, em nên đi ngủ.”

Qua thật lâu, trong lòng đang nhớ lại cảm giác vui vẻ trong quá khứ, khi nghe được thanh âm của anh trả lời hoàn toàn không liên quan. “Anh nghe được lời nói của em rồi, em nói em không muốn làm em gái anh!” Cô nhấn mạnh thêm một lần, bằng mọi giá vẫn muốn biết kết quả.

Về phần kết quả này là gì, cô hoàn toàn không thể đoán trước. Nhưng cô chỉ biết cô không nghĩ sẽ dừng lại như vậy!

“Vậy em muốn thế nào?” Anh hỏi, yên lặng nhìn cô bởi vì kích động mà mở to hai mắt, thái độ lạnh lùng bình tĩnh.

“Em.....” Cô muốn thế nào? Tâm Hân muốn cười lại càng muốn khóc! Cô có năng lực thế nào? Anh rõ cô muốn gì, nhưng là anh lại không chịu cho cô.....

“Anh không chạm vào em, cũng bởi vì em là xử nữ sao?” Cô hỏi, thanh âm êm dịu mờ mịt mềm nhẹ như cánh hoa nhỏ. Đường Lạc không trả lời, anh trầm mặc nhìn chăm chăm cô.

“Em cho anh biết, em không muốn, một chút cũng không muốn?” Gần từng tiếng nói xong, đồng thời bàn tay cô nới chặt khăn tắm chậm rãi buông ra..... chiếc khăn tắm vải bông của Mỹ rất nặng, theo động tác của cô mà lên tiếng trả lời bằng cách rơi xuống —— làn da trắng trẻo, thân thể nữ tính trần trụi, không hề che giấu bại lộ trước mắt anh.

“Em biết tâm tình của anh, em sẽ không để ý, thật sự sẽ không để ý.” Cô dường như muốn cường điệu cảm giác của mình mà lên giọng gần từng tiếng.

“Có hay không, không cần bàn, em chịu được quan hệ không có trách nhiệm, không ai nợ ai sao?” Ngữ khí của anh vẫn bình tĩnh như trước, chỉ có mâu quang là trở nên thâm trầm.

“Em không chỉ nói mà thôi, em làm, ánh mắt của anh cũng nhìn thấy.” Cô đi đến trước mặt anh, bộ ngực không đủ đầy đặn nhưng lại rất thanh tú đáng yêu lớn mật dựa lên lồng ngực anh.(S:SAo chị phải làm thế)

“Em thật sự muốn?” Anh khoi nào lông mày, không chủ động cũng không thối lui, khiến cho cô duy trì tư thế thẹn thùng.

“Ôm em” Tâm Hân chỉ ôn nhu nói một câu.

“Ôm? Đàn ông cùng đàn bà không phải đơn giản như vậy mà thôi.” Anh nheo hai mắt, thanh âm dần dần trầm thấp.

“Mặc kệ anh muốn cái gì, giữa chúng ta không có trách nhiệm.... Em muốn anh, anh muốn em, rất đơn giản, ai cũng không có gánh nặng.” Cô nói ra suy nghĩ của anh.

Đường Lạc con ngươi dần sâu hút, sau đó, anh vươn tay nắm ngực cô. “Không hối hận?”

“Không nói đùa..... thời điểm anh quan hệ với người khác, cũng hỏi như vậy sao?” Cô tùy tiện cười nhạo, cố gắng đoán ý nghĩ của anh, cố gắng biến thành một người phụ nữ anh yêu thích.

“Không có.” Anh thẳng thắn. “Bất quá, anh không cho rằng có cô gái sẽ cùng suy nghĩ với anh.” Anh vẫn cho rằng trên đời phiến toái nhất là tư tưởng của phụ nữ, bọn họ luôn đem tính toán cùng tình yêu đánh đồng với nhau.

“Mặc kệ em nghĩ như thế nào, anh chỉ cần biết rằng.....” Cô dừng lại, sau đó nói tiếp: “Chỉ cần biết rằng, anh nghĩ như thế nào là được.....”

Đường Lạc đột nhiên ôm chặt cô —

“Kỳ quái, thân thể của em dường như đặc biệt co dãn, ngực tuy rằng không phải đặc biệt lớn, nhưng căng tròn, rất mê người.....” Anh cười tà, cảm một bên tuyết bạch sắc nhục cầu,(cái này... không dịch ra tốt hơn *đỏ mặt chạy đi* S: Yêu cầu bạn Lik quay lại làm nốt) nằm ở trong tay tùy tiện đùa nghịch.

“Đầu vú nhỏ cứng quá, mặc dù là xử nữ nhưng cũng rất mãn cảm.” Anh thanh âm rất trầm thấp, thô tục. Tâm Hân gương mặt bởi vì lời nói của anh mà đỏ bừng.

“Anh yêu thích thân thể em?.....”

“Không có tên đàn ông nào lại không thích.” Anh giao hoạt trả lời, trong mắt xẹt qua một chút dục hỏa u ám

“Vậy ôm chặt em.....”

“Em là một xử nữ, thật sự một chút cũng không sợ hãi ư?” Anh khơi mào lông mày, khiêu khích chơi đùa đầu ngực màu hồng.

“Em sợ.....” Cô nói ra đáy lòng yếu ớt, nhưng cổ lẩy dững khi nói: “Nhưng em muốn anh yêu em——”

“Vì sao?” Anh hỏi. Cánh tay mạnh mẽ cầm chặt eo cô đã tràn ngập tham muốn chiếm giữ. “Đối với xử nữ mà nói, thời điểm người khác phải đi vào sẽ rất đau, ngao nhân của anh sẽ xé rách em!” Anh sử dụng từ tục tĩu để dọa cô, hơn nữa bắt lấy tay cô đặt lên ngao nhân cứng rắn như côn của mình.(Zyn: Bạn Lik, Bạn Zyn rất khâm phục bạn đã làm truyện này *phụt phụt*)

“Em..... Muốn biết.” Chuyên chú khóa lại tầm mắt của anh, cô đỏ mặt, ngao nhân cứng rắn ở trong lòng bàn tay nhỏ bé thanh tú dần dần lớn lên, nóng bừng bừng.cô kinh ngạc nhìn “Nơi đó” biến hóa kỳ diệu, miệng nhỏ dòn đập thở,con người lóe ra tia mê mê man man mờ mịt.....

Xem phản ứng của cô,anh nhếch môi: “Muốn biết bị người khác phải đi vào là cái cảm giác gì?” Anh xấu xa nhìn cô bật cười. “Đây chính là rất nguy hiểm, em gái nhỏ.” Có điều tay anh lại không giống lời quân tử cảnh cáo phát ra trên đầu lưỡi, bàn tay dâm tục nắm đầu nhũ hoa mềm mại, ngón cái cùng ngón trỏ ve chặt hai đầu nhũ hoa nhỏ bé đáng yêu, mãi cho đến khi chúng sung huyết, trở nên cứng rắn.

“Ngô...” Tâm Hân thờ dốc vì kinh ngạc, toàn thân trên dưới không tự chủ được run run. Cô chậm rãi nâng đôi mắt trong suốt ướt át nhìn vào đôi đồng tử âm u đen tối, trong tròng mắt trong suốt ấy như chứa hân cả một hồ nước trong vắt, chăm chú ngắm nhìn người đối diện, nhiều năm như vậy mà cô vẫn yêu anh say đắm, mặc anh tùy tiện đùa bỡn thân thể của chính mình.....

Đường Lạc trái tim không tự chủ được đập chậm một nhịp, tiếp xúc đến đôi mắt thâm tình rung động ấy, trong ngực anh đột nhiên nổi lên một cỗ cảm giác chua xót tựa như dòng thủy triều, làm cho anh cơ hồ bị bao phủ bởi cảm giác tội lỗi—— “Chết tiệt.....” Anh nhủ mảy, thấp giọng nguyên rủa dọa cô sợ.

Tâm Hân giống như chú chim nhỏ rất dễ bị dọa cho sợ hãi, thân thể mềm mại nháy mắt cuộn mình. “Sợ cái gì?” Anh kéo cánh tay của cô, dùng sức rút ra thân thể của mình, không muốn lỡ tay làm đau cô —— “Em dám làm, anh không có lý nào lại không phối hợp!” Anh phết miệng cười lạnh.

Tâm Hân vẫn không rõ ý tứ trong lời anh nói, tay anh từ nhẹ lên khe hở giữa hai đùi cô khẽ gầy..... (Lik: Đã được lược bỏ, nói giảm nói tránh, Zyn: Bạn Song đã biết) Tâm Hân thở khẽ một tiếng, không có kinh nghiệm nên cô kẹp chặt đùi hơi hơi lùi bước.

“Làm sao vậy? Không phải muốn sao?” Anh thấp giọng cười, ngón trỏ trạc tiến vào khe nhỏ phấn nộn, tiểu động nhỏ hẹp lập tức gắt gao bao lấy đầu ngón tay của anh ——

“Đau quá!” Cô nhủ mảy, nhẹ nhàng ní non.

Đường Lạc ánh mắt sâu thẳm. “Tâm hoa thật chặt, lại chậm rãi ẩm ướt rồi, bắt đầu thoải mái chứ?” Thanh âm của anh rất thấp, còn có một chút ý vị đắc ý chế nhạo.

Là tự mình quyến rũ anh, Tâm Hân tuy rằng nghe ra âm điệu trên cợt, nhưng cô không có phản kháng, mặc cho địa phương tối mật bị ngón tay đàn ông đào bới đùa bỡn (Z: cô bôm,cô edit mạnh khỏe, t đi chết đây)..... Đường Lạc ôm cô đến ghế sofa, để cô nghiêng người dựa lưng vào sofa cùng tay vịn ghế, sau đó đẩy bấp đùi cô ra, thậm chí nâng một chân cô đặt trên lưng ghế, khiến mật hoa ở nơi tư mật giữa hai chân cô bại lộ dưới ánh đèn.....

“Tâm hoa thật đẹp, khe nhỏ kia nhìn có vẻ rất chặt, anh lo ngại một chút nữa sẽ đi vào không lọt.....” Anh hạ lưu vui đùa, dán tại bên tai cô khàn khàn nói ra những ngôn từ dâm loạn.

Ngón tay dâm tà xoa nắn hạch hoa bên trên lối vào khe nhỏ mềm mại trơn trượt phấn nộn. “Anh nói cái gì.....” Tâm Hân thở hổn hển, cố gắng giấu đi biểu tình thẹn thùng, ra vẻ trấn định hỏi.

Vẫn là xử nữ, chưa trải qua việc này bao giờ cho nên cô căn bản nghe không hiểu anh đang nói cái gì, lực chú ý của cô toàn bộ đặt ở trên tay của anh. Cô có chút sợ hãi ngón tay của anh vừa đi vào hạ thể của mình, bởi vì như vậy thật sự rất đau.....

“Nghe không hiểu sao? Ân?” Anh cúi đầu cười, ngón giữa trạc nhập khe nhỏ chật hẹp.”Như thế này này ——”

“Ách! Đau quá.....” Tâm Hân đau đến nổi nước mắt từ khóe mắt chảy xuống. khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn nhó, nắm ngón tay nắm chặt, chịu đựng cơn

đau nhức từ hạ thể truyền đến. Tâm Hân um một tiếng, cảm giác đau đớn cùng thẹn thùng khiến cô co lại các ngón chân. Nhưng là cô không dám kẹp hai chân lại, chỉ có thể mặc anh tùy ý đùa nghịch chỗ kín của mình....

Anh chưa từng tiếp xúc qua cô gái nào lại chặt như vậy. Cứ nhiên một đầu ngón tay đã khiến cho cô đau đến cau chặt mày.

Đường Lạc chậm rãi cầm đầu ngón tay của mình vào, anh biết cô đau đến muốn ngắt đi, nhưng nhìn đến một bộ dạng vì mình mà cố gắng nhẫn nhịn mà anh rất đắc ý, khiến cho hạ thể vì thế mà lớn lên không ngừng, chưa từng có người phụ nữ nào có thể làm anh có thể cứng lên nhanh chóng như vậy! “Nhịn một chút, trước tách ra một chút, bằng không chờ một chút nữa em sẽ chịu không nổi đâu.” Anh khàn khàn nói nhỏ, bàn tay không nhân rồi kéo khóa quần, chỗ kín thật lớn cũng vì thế mà đã trở nên cương cứng thô nóng, vận sức chờ bùng nổ.

Nhìn đến ‘tiểu Lạc’ dọa người của anh, Tâm Hân sắc mặt trắng bệch. Cô mới học khóa học giáo dục sức khỏe, biết chờ một chút nữa ‘Tiểu Lạc’ này sẽ đi vào cơ thể mình, cô không thể tưởng tượng kẻ tiếp sẽ đau đớn như thế nào! Bởi vì hiện tại chỉ là một ngón tay cũng đã khiến cô đau đến muốn ngắt đi..... chỉ là vẫn cố gắng nhẫn đau, mặt trắng bệch vì sợ hãi nhưng lại một chút cũng không có ý lùi bước.

Phản ứng của cô, Đường Lạc thu hết vào đáy mắt, trong ngực anh có cái gì đó dần buông lỏng, nhưng ngay sau đó anh lại đem đầu ngón tay đâm sâu hơn, tâm địa cứng rắn nhìn thấy vẻ mặt của cô, trên mặt anh đột nhiên lộ ra biểu tình thống khổ.

Cùng em gái nuôi của mình làm tình, anh là có cảm giác tội lỗi! Cũng bởi vì thế mà anh không cho phép chính mình trừ bỏ nhục dục thì không để một ý niệm nào khác trong đầu. “Đợi..... Chờ một chút, xin anh.....” Bởi vì đau đến chịu không nổi, Tâm Hân không tự chủ được vươn tay ra giữ chặt cổ tay cứng như sắt của anh, thử cầu anh đừng xé rách cô nữa....

“Rất đau?” nhìn hai bên thái dương của cô không ngừng chảy mồ hôi, anh đương nhiên biết cô đau đớn, nhưng vẫn làm bộ không có chú ý tới.

Anh không muốn để cô hiểu lầm chính mình ôn nhu với cô.

Tâm Hân khó khăn gạt đầu, ánh mắt vì đau đớn mà trở nên mù mờ..... cô đã đau đến không chịu được, lại còn do dự có nên hay không nên yêu cầu anh hơi chút chậm lại, anh đột nhiên cũng không thể khống chế mình được nữa muốn lập tức xâm chiếm vọng động — “Nhẫn nại một chút, có thể so với hiện tại càng đau hơn, bất quá thống khổ lập tức sẽ đi qua thôi!” Rút ngón tay ra, anh bắt lấy mắt cá chân mảnh khảnh của cô đặt tại trên vai mình, để đầu gối bên eo cô, khẽ khởi động nâng mông cô lên, ý đồ muốn cấm địa tư mật giữa hai chân cô toàn bộ lộ rõ trong phạm vi tầm mắt của mình.

Tiếp theo anh đem ngao nhân cực đại để trước cửa lối vào tiểu huyết— địa phương kia quả nhiên rất nhỏ làm cho anh càng thêm to lớn, thô nóng ngay trước cửa rất khó đi vào! “Chắc chắn, tiểu huyết nhỏ như vậy, từ trước tới giờ chưa làm bao giờ?” Anh vui đùa, đưa tay xoa nắn cửa huyết trơn trượt.

Tâm động của cô vì phân thân nóng bỏng kia của anh ở trước cửa nhiệt tình xoa nắn hạc hoa mà bị ảnh hưởng, cô chậm rãi tiết ra chất lỏng, thấy vậy anh khàn khàn bật cười.

“Làm.... làm cái gì?” Cô cắn môi dưới, trức trặc hỏi, vừa đau lại vừa thích, cảm giác này sắp ép điên cô rồi..... cô cố gắng phối hợp với đùa bỡn của anh, trức trặc giả dựa cái mông cùng thất lưng, cố gắng giả bộ phóng đảng thành thạo.

Nghe được cô mở miệng hỏi vấn đề sinh nộn như vậy, thất lưng vận vẹo đôi khát thật là giống một kỹ nữ, Đường Lạc bật cười. “Làm nơi này a!” Bắt lấy tay cô đặt ở ngay trước hạc hạch, anh ám chỉ bảo cô đùa nghịch hạc hạch chính mình.

“Không, em không biết.....” Tâm Hân đỏ bừng mặt.

“Làm như anh làm vừa rồi là được, như vậy sẽ giúp anh dễ dàng tiến vào, muốn lấy lòng anh, thì làm cho anh xem.” Anh cuối cùng còn bỏ thêm một câu.

Nghe được anh nói như vậy, Tâm Hân rốt cục do dự vươn tay nhẹ nhàng vỗ về làm theo lời anh, cô thẹn thùng không dám mở mắt.

“Không phải như vậy,” Anh hiển nhiên không hài lòng lắm với hành động như chuồn chuồn lướt nước của cô, dời “khúc côn” cứng rắn ở trước cửa động nhỏ hẹp, anh đem cô ôm đặt trên đùi của mình, dùng đầu gối đẩy ra bắp đùi trắng như tuyết, nơi riêng tư nữ tính lập tức hiển lộ, anh liền tự tay nắm lấy viên hạc hạch nhỏ bé (Đã được nói giảm nói tránh)

— “Ách a —” Tâm Hân mãnh liệt hít một hơi, tuy rằng cô không có phản kháng anh, nhưng hạ thể từng đợt nổi lên khoái cảm khiến cô nhịn không được kêu to, hai ngực trướng đau, không cam lòng bộ ngực bị văng vể, không còn ngượng ngùng, cảm cánh tay trắng kiêu của anh..... “Thoải mái không?” Anh khàn khàn hỏi, càng tăng tiết tấu xoa nắn hạc hoa phía bên dưới.

“Thoải..... Thoải mái.....” Cô thật thà gật đầu, thừa nhận cảm giác hiện tại.

Nghĩ đến chính mình đang ngồi ở trên người Đường Lạc không khống chế nổi giống như kỹ nữ phát tiết, cô đã cảm thấy rất thẹn rồi! Không dám tin, chính cô thế nhưng không ngại ngừng gì mà ngồi trên người của anh động dục, nhưng đây hết thảy đều là sự thật, cô không chế không nổi chính mình.....

“Em có biết nên làm như thế nào.” Anh cười đặt tay xuống, cánh tay để trên thành ghế sofa, giống như người không có việc gì nhìn cô biểu tình chật vật.

Bởi vì anh thân cao, cao hơn cô rất nhiều, hơn nữa anh lợi dụng độ cao này nâng lên địa phương trọng đại tư mật, tuy rằng ngồi ở phía sau vẫn có thể nhìn thấy cô lộ ra mật hoa.

Vậy mà anh còn chưa hài lòng! Anh di động vị trí hai người bọn họ, ngồi vào đối diện chiếc gương trên tường. Từ hình ảnh phản chiếu trong gương nhìn thấy cô tóc mai tán loạn, thân thể và gương mặt đều đỏ hồng..... Anh nhếch môi, đem đầu gối mở thêm ra, khiến hai chân cô lỏa lỏ cũng mở rộng theo, thẳng đến ngay cả tâm hoa nữ tính tiêu động từ mặt đang rì ra chất lỏng cũng bị bại lộ.

“Chúng ta đổi nơi khác được không.....” Vừa tiếp xúc hình ảnh chính mình mê loạn, bộ dáng dâm đẳng trong gương, cô nhanh chóng không dám mở mắt, buông lỏng biểu tình nấn nỉ anh.

Cô đương nhiên thấy trong gương chính mình lộ ra bộ dáng không chịu nổi, còn có biểu tình nhục dục trên mặt anh thật xấu hổ a, bởi vì anh đem đùi cô mở rộng, mà nơi giữa hai chân vẫn tiếp tục tiết nồng đặc chất lỏng đang tích dần trên mặt thâm.....

“Tại sao muốn đổi? Như vậy rất đẹp!” Anh cười vô cùng đắc ý, nhìn thấy cô bộ dạng xinh đẹp là kiệt tác của anh, “cây gậy” của anh càng muốn cao lớn hơn, nhiệt nằng nóng bỏng cọ nhẹ vào cúc huyết (*) Tâm Hân.

“Nhưng là.....”

“Em chảy ra thật nhiều nước, có phải rất thích đúng hay không?” Anh dâm tà cắn dái tai cô.

“Không phải..... Ách.” Cô vuốt tóc, e lệ phủ nhận.

“Tin tưởng anh, sờ như vậy sẽ thoải mái hơn.” Anh cắn lỗ tai cô, gọi cảm nói nhỏ, lại một lần nữa đem tay cô đặt ngay trước tư bộ bí mật. Tâm Hân từ chối trong chốc lát, rốt cục nhắm mắt lại nghe lời chậm rãi xoa chính mình.....

“Đứng, hiện tại dùng hai ngón tay kẹp lấy hoa hạch, nhẹ nhàng đi.” Anh dẫn dắt sắc dục, thanh âm như ác ma dán tại bên tai.

Bởi vì nhắm mắt, Tâm Hân mất đi cảm giác thẹn thùng mặc cho anh sắp đặt, làm ra các loại động tác không chịu nổi, thậm chí khi anh ra lệnh di động hai tay kéo hai cánh hoa xung quanh tiểu huyết ra, thì hình ảnh trong gương phản chiếu phương tiện của anh tiến vào “Bên trong” cơ thể cô.....

“Đau quá ——” Ngay tại lúc cô nghe lời kéo ra cánh hoa của mình không lâu, một cổ cảm giác đau nhức như bị xé rách truyền đến từ hạ thể, cô mờ to mắt

“Thoải mái, lập tức thư thái.” Anh nói, tay phải từ đằng sau vòng qua eo cô, hai đầu ngón tay đã hoàn toàn nhét ở trong tiểu huyết..... anh muốn cô chậm rãi thích ứng cảm giác có dị vật xâm nhập, tạo điều kiện chờ một chút nữa anh tiến vào sẽ thuận lợi hơn. Tâm Hân bắt lực lắc đầu, toàn thân đổ mồ hôi lạnh, anh không biết cô đau bao nhiêu..... anh theo tiết tấu cố định ở trong tiểu huyết của cô mà trườn sát, rút ra, lại cắm vào —— mãi cho đến khi gương mặt cô tái nhợt ửng hồng, toàn thân mềm nhũn ẩm ướt, bộ ngực trắng nịn cương cứng, bụng churóng lên, thanh âm rên rỉ phóng dăng đứt quãng chậm rãi thoát ra từ cái miệng nhỏ mê người”Tiểu Lạc” đang bùng bùng phản chấn nhảy lên chờ chiến đấu, anh biết không thể đợi thêm nữa!

“Hiện tại ——” Anh điên cuồng hét lên một tiếng, rút ngón tay đang ở trong cơ thể cô ra, đem cô áp đảo trên sofa, nắm chặt hai chân cô phòng ngừa cô gãy dựa, nhục côn thô nóng cứng rắn nhờ dịch nhờn trơn trượt nhanh chóng tiến nhập vào huyết hoa nhỏ bé ——

“A ——” Tâm Hân thống khổ thét chói tai, đau đớn kịch liệt trong nháy mắt từ hạ thể đem phần người cùng linh hồn xé rách thành hai nửa.....(Cố gắng cầm cự đến phút này, Nhược Linh rốt cuộc sau một hồi máu mũi chảy đầm dề cuối cùng phun ra muọt tràng dài oanh liệt ngã xuống. Bạn Song tuyên bố: Linh nhi đã hi sinh oanh liệt)

Cảm giác như bị xé rách khiến cô tiếp tục không ngừng thét chói tai, đau đến choáng váng,cô lập tức đá chân dấy dựa, nhưng khí lực yếu ớt đương nhiên không sánh bằng một người đàn ông đang dục hòa mãnh liệt cần phát tiết, Cô tay cùng mắt cá chân đều bị anh nắm chặt đến nỗi hằn lên mấy cái vòng đỏ.....

“Xin anh..... Ô.....” Cô khóc thét trong đau đớn, đồng thời không ngừng đẩy anh đang ép chặt phía trên mình, dường như chỉ có vậy mới thoát khỏi anh, thoát khỏi đau đớn bị xé ra.....

“Hừ, đây là quá trình mà người phụ nữ nào cũng cần phải trải qua.....” Anh khàn khàn dụ dỗ cô.

Đường Lạc co rút phần eo, trừ bỏ đau đớn lúc đầu tiến vào dâm rách tầng lá mỏng kia, anh sáng khoái đến quả thực như trên thiên đường! Hoa tâm của cô rất chặt, quả thực cảm giác như bị hút lấy, gắt gao bóp chặt nhục côn cứng rắn thô nóng, hơn nữa lại không ngừng run rẩy, đè ép, hút anh vào, gây cho anh sáng khoái tựa như đang làm với miệng của phụ nữ —— không, thậm chí còn mất hồn hơn!

“Chết tiết!” Anh đột nhiên nguyên rủa một tiếng, tiếp theo nhanh chóng rút ra khỏi cơ thể cô —— nhức nhích hai cái anh thể nhưng lại ra!

Trong tình huống hỗn loạn anh cư nhiên ra, chất lỏng đặc sệt hiếm có ra hết lên mặt cô, còn chảy xuống cái cổ trắng nõn mềm mại.....

Tuy rằng Đường Lạc văng dịch lên mặt, nhưng là bởi vì anh rời đi cho nên Tâm Hân thở dài nhẹ nhõm một hơi, về mặt cô thống khổ toàn bộ được buông lỏng, hơi hơi mở ra cái miệng nhỏ nhắn dính chất lỏng màu trắng gắp rút thở, mềm mại, thân thể cũng không chịu khống chế mà run rẩy.....

Đây là phản ứng khi nữ giới bọn họ đạt cao trào, Đường Lạc đương nhiên hiểu được! Cô thể nhưng có thể đạt tới cao trào trong tình huống đau đớn như vậy, điều này làm cho bộ vị kia của anh lại một trận xôn xao —— nhục côn sau khi được giải phóng thể nhưng lập tức lại trở nên dửng dưng mãnh! “Còn đau không?”

Anh khàn khàn hỏi cô, lòng bàn tay thô ráp vuốt ve hạ thể bị xé rách của Tâm Hân.

Tâm Hân co rúm lại gật đầu, nhìn sự quan tâm xuất hiện trong đáy mắt còn chưa tắt dục hỏa. Anh muốn cô, nhưng hạ thể cô non mềm còn lưu lại rất rõ ràng các vết máu, dấu hiệu này đã ngừng lại toàn bộ sự điên cuồng của anh. Hít sâu một hơi, anh đột nhiên đem cô ôm chặt vào trong ngực. Tâm Hân nghi ngờ nâng con người trong suốt nhìn lại anh, trong sự khó hiểu vẫn đang có một tia lo lắng..... Nếu anh còn muốn, cô sẽ không cự tuyệt anh.

“Nghỉ ngơi một chút, nếu như muốn ngủ cứ ngủ đi!” Nhìn thấy ánh mắt cô bị bao phủ bởi sương mù lóa lên do dự, anh nhếch môi bật cười.

Cô rõ ràng mệt mỏi, lại vẫn cố mở to hai mắt, anh cười đem cô ôm vào phòng ngủ — “Đừng quan tâm, anh cũng mệt mỏi rồi.” Đặt cô nằm dài trên giường, anh liền nhắm mắt lại.

Tâm Hân thử mở mắt, trên khuôn mặt ửng đỏ hơi hơi tươi cười. trong chốc lát sau, cô rốt cục được đền bù thỏa đáng sau khi trải qua cuộc làm tình mệt mỏi, bên cạnh là tiếng tim đập vững chắc hữu lực, bất tri bất giác cô nằm trong lòng anh ngủ say sưa.....

(*) Cúc huyết: hậu môn

[Gắng gượng gỡ những chữ cuối cùng, Nhược Linh đã phun một tràng máu cuối cùng anh dừng ngã xuống.

Nguyên nhân tử vong: do mất máu quá nhiều.

Tang lễ được cử hành tại Bích Song các, tang gia bối rối có điều gì sơ sót mong mọi người lượng thứ.

Bạn Song: Đề nghị cô chuyển kiếp nhanh chóng rồi về edit tiếp ☐]

~~~

Sáng sớm, tia nắng mặt trời từ ngoài cửa sổ chiếu vào, ánh sáng chói mắt vui mừng rơi lên gương mặt người nào đó, nhiệt độ như thiêu đốt làm cô bừng tỉnh.....

Tâm Hân mở mắt, đồng thời nghe được dưới lầu truyền đến tiếng mở cửa.

Cô toàn thân tri giác cùng ý thức trong nháy mắt hoàn toàn thức tỉnh, mạnh mẽ xoay người xuống giường, bắt chập trên người không có một kiện quần áo, cô vọt tới cửa cầu thang — “Anh muốn đi sao?” Ở trên lầu nhìn bóng lưng anh muốn mở cửa đi ra ngoài, cô kích động hô to.

Nghe được thanh âm của cô, Đường Lạc dừng lại, xoay người — “Em tỉnh? Anh thấy em ngủ vô cùng ngon, cho nên không có đánh thức em.” Anh bình tĩnh nói.

Cô chăm chú nhìn anh quần áo chỉnh tề, cùng với trên tay anh còn có gói đồ to. “Anh muốn đi?” Cô lặp lại câu hỏi một lần nữa, nội tâm sâu sắc sợ hãi.

“Tôi hôm qua trước khi trở về, bên ngoài còn có việc phải xử lý tốt.” Anh đơn giản giải thích rõ ràng.

“Anh có thể đánh thức em..... Anh có đói bụng không? Em làm bữa sáng cho anh ăn —”

“Không cần, anh đang vội.” Anh nhìn đồng hồ một chút, mâu quang xẹt qua thân thể cô trần trụi mà trở nên u ám.

“Kia, em làm sao tìm được anh?” Cô đi dọc theo bậc thang, tùy tay lấy khăn tắm từ trong phòng ra ngượng ngùng che phía trước người.

Anh trầm mặc một hồi, như là đang suy nghĩ không biết nói như thế nào. “Em có thể đến nhà của A Tuyền tìm anh.” Một phút đồng hồ sau anh rốt cục lên tiếng.

“Nhưng là, em không có địa chỉ.”

Đường Lạc tùy tay viết một số điện thoại lên gương lớn bên cạnh cửa. “Em muốn tìm anh, trước đó có thể gọi điện thoại tới số này.”

Tâm Hân chạy xuống dưới, thời điểm chạy nhanh đến cửa cô bị Đường Lạc vòng tay ôm lấy — “Cẩn thận nào” ôm chặt lấy thân thể trần trụi, khoe miệng anh khẽ nhếch, phát ra tiếng cười nhẹ khêu gợi. “Cẩn thận cảnh xuân lộ ra ngoài kia!”

“Em chừng nào thì có thể đi tìm anh?” Cô nở nụ cười, bởi vì anh cười mà cười, không hề muốn anh một lần nữa lại bỏ đi, bỏ cô lại một mình.

“Lúc nào cũng được.” Lúc này anh trả lời vô cùng rõ ràng.

“Sẽ không quấy rầy anh chứ? Em biết anh không thích bị người khác làm phiền.....”

“Không quan hệ, em là đặc biệt!” Anh khép hờ mắt, giọng điệu mang một tia thân nhiên sủng nịnh. Đồng thời dùng miệng mình ngăn chặn cái miệng nhỏ nhắn đỏ hồng của cô, bàn tay không an phận bắt đầu bò lên đường cong nữ tính của cô sờ soạng.

Thái độ của anh rõ ràng là có biến chuyển, loại thay đổi này làm cho Tâm Hân mừng rỡ như điên, hiện tại cô đã không phải là em gái của anh nữa, cô không cần phải suy nghĩ cẩn thận, lo anh cảm thấy phiền chán bỏ cô đi, bởi vì thân phận cô đã thay đổi rồi(S: vàng, lên thiếp rồi), cô thành tình nhân của anh.

“Vậy buổi tối ngày mai thì sao?” Tuy rằng lời anh nói khiến cô cao hứng... , nhưng cô vẫn là quyết định biết rõ ràng thời gian có thể gặp anh, chỉ sợ anh thay đổi thất thường, chỉ sợ anh lại hối hận.....

Đường Lạc đột nhiên bật cười. “Làm sao lại có bộ dạng cô vợ nhỏ tội nghiệp thế này? Chúng ta “Nam nữ ngang hàng”, em có thể đến bất cứ khi nào em muốn.” Tuy rằng không thích nữ nhân nhu nhược, nhưng bộ dạng cô rất đáng thương làm cho anh có điểm động tâm

Tâm Hân ngại ngùng cười. “Em sợ khi em đến, anh lại không có ở đó hoặc bận việc gì thì sao”.

“Có sao đâu? Anh không ở đó em có thể đợi anh trở về, nếu như có việc em có thể chờ anh ôn hòa giải quyết xong hết, hoặc là — theo anh cùng “Làm việc!” Anh cười nhẹ, ngón tay không kiêng nể gì gây đóa hoa giữa hai chân cô vì anh mà sớm đã âm ướm, bỗng cảm thấy đặc ý với suy nghĩ mình là người đầu tiên của cô.

Có được lời hứa của anh, cô yên tâm ôm anh, gát gạo gát gạo, xúc động muốn khóc — cô cảm giác mình như là đang nằm mơ, bởi vì cho tới nay, chỉ có ở trong mộng cô mới có thể tiếp cận anh như vậy.

“Làm sao vậy?” Cái ôm rất chặt của cô không bình thường, như muốn dùng tất cả khí lực để leo trèo, bám víu, như người sắp chết đuối vớ được khúc gỗ cố sức bám vào để sống sót.

Tâm Hân nhẹ nhàng lắc đầu. “Ngày mai mới có thể nhìn thấy anh, em chờ không nổi.....” Cô còn chưa dứt lời, thì ý tứ đã minh bạch. Bình thường nghe được phụ nữ nói ra những lời này đối với mình, Đường Lạc sẽ không chút khách khí nhạo báng đối phương, nhưng hiện tại anh lại hoàn toàn tin tưởng cô là thật sự nghĩ như vậy!

Bởi vì từng qua lại với không ít người nhưng chưa có ai từng ôm anh chặt như vậy. “Đồ ngốc.” Anh sùng nịch, môi mông uỵch việt nam tính hiện lên đường cong đặc ý.

“Không cần đi được không?” Cô giống nữ nô lệ vô liêm sỉ van cầu anh, đã không muốn quan tâm bộ dạng mình ra sao, chỉ muốn anh ở lại.

“Không được.” Anh hồi phục lý tính, quyết đoán cự tuyệt. Tuy rằng cô tinh tế, thân thể trắng nõn, kỳ thực làm cho anh yêu thích, không muốn buông tay, anh thừa nhận thích thân thể cô, nhưng anh còn có chính sự phải làm, không thể vì một người con gái mà chậm trễ. “Anh còn có chuyện phải làm” Nhìn cô thất vọng mà ánh mắt trống rỗng, anh đột nhiên thấy cần phải nói thêm, đáy lòng nổi lên một cổ cảm giác lạ lùng.

“Vậy, em ngày mai đi tìm anh.” Sợ anh tức giận, cô đành phải buông anh ra.

“Được.” Cho cô một cái hôn, anh không quay đầu rời đi. Cách khe cửa tĩnh tế, Tâm Hân quyến luyến dõi theo bóng lưng của anh, may mắn bây giờ không phải là ngày tuyết rơi, nên xe rất thuận lợi khởi động, từ từ rời khỏi tầm mắt. Thẳng đến lúc anh đi đã lâu, lòng của cô vẫn đang nhảy lên cuồng loạn.....

Hết chương 4.

Bạn đang đọc truyện *Mười Mười Tình Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Edit: Thủy Nhược Linh

Beta: Bích Song và Bò tỳ

Lần đầu tiên Tâm Hân nhìn thấy Đường Tư Tuyền, là lúc anh mở cửa cho Tâm Hân.

Anh và Đường Lạc không giống nhau, Đường Tư Tuyền tuấn mỹ như thiên thần, chẳng những thể toàn thân còn tản mát ra một hơi thở tà ác khiến cho người ta khó nắm bắt, còn có một cổ khí thế cao ngạo làm kẻ địch run sợ, cho dù là nam hay nữ cũng đều có điểm khó thờ.

“Cô chính là Tâm Hân?” Đường Tư Tuyền hai tay ôm ngực tựa vào cạnh cửa, tựa tiểu phi tiểu đệ thấp tầm mắt dò xét Tâm Hân, gần từng tiếng khẩu âm Newyork lạnh nhạt tao nhã.

“Xin chào, lần đầu gặp mặt.”

Tâm Hân ngơ ngác nhìn Đường Tư Tuyền cao hơn cô hai cái đầu. Đường Lạc thân cao đã muốn đủ kinh người, hiện tại cô lại thấy được một người đàn ông khác còn cao hơn thế.

“Em đã đến rồi!” Đường Lạc từ cửa vườn hoa bên kia đi đến, biểu tình trên mặt chẳng hề để ý. “Đi theo anh.” Anh tùy tiện nói một tiếng, rồi đi vào

phòng.

“Phòng này lớn như vậy, tại sao lại là nam chủ nhân ra mở cửa?” Tâm Hân hỏi ra nghi ngờ của mình.

“A Tuyền không thích người lạ, người giúp việc đều ở sau nhà, phòng này chỉ có một mình nó ở.”

Đường Lạc nhẹ nhàng ngồi lên chiếc ghế tựa theo kiểu cổ từ thế kỷ XVIII, quăng chiếc hộp xi gà nạm vàng lên bàn, ưu nhã rút ra một cây xì gà đậm màu châm lửa, hít thật sâu một hơi, động tác liền mạch lưu loát không khác gì trùm xã hội đen. Tâm Hân ngơ ngác nhìn anh, cô không biết thứ anh hút là cái gì, còn tưởng rằng đó là thuốc lá. Tâm Hân ngẩng đầu nhìn chung quanh, gian phòng này cũng không nhỏ a, bên trong trang hoàng hoàn toàn phẳng phát nét cung điện nước Pháp ở thế kỷ XVIII, đồ dùng trong phòng ngay cả một chiếc đèn bàn hiện đại cũng không có, trên tường chỉ có sập nền đang cháy xuống, hoa lệ, cổ quái làm cho người ta bất an, hơn nữa nàng cảm thấy cùng Đường Lạc ở trong này, có điểm quý dị.....

“Anh chừng nào thì..... Khi nào thì muốn quay trở về nhà?” Tâm Hân hỏi. Trải qua đêm hôm trước, đáy lòng cô dấy lên niềm mong đợi lớn hơn một chút, nhiều hơn một chút. Tâm Hân hỏi vấn đề này sau một lúc lâu Đường Lạc mới trả lời.

“Trước mắt có thể không được.” Thanh âm của anh đột nhiên lạnh xuống.

“Vì sao?” Tâm Hân yếu ớt hỏi, anh trầm mặc, quả quyết cự tuyệt khiến trái tim cô trở nên đau đớn. Có điều cô cố ý bỏ qua cảm giác kia, theo bản năng tự thuyết phục chính mình đừng quá đa tâm. Đường Lạc nhún nhún vai, tựa hồ không có ý muốn giải thích.

“Cần trở về, anh tự nhiên sẽ trở về.”

“Nhưng.....” Cô muốn hỏi hai người bọn họ trong lúc đó thì tính sao, nhưng lời còn chưa nói ra miệng cô liền cố gắng nuốt xuống, bởi vì bất chợt nhớ tới anh không thích nghe mấy lời này. Nếu cô tự ý nói lung tung, anh nhất định sẽ mất hứng.

“Em rốt cuộc muốn nói cái gì?” Thái độ áp a áp úng của cô quả thật làm anh mất hứng.

“Không có.” Ngừng lại một chút, Tâm Hân nở nụ cười:

“Nơi này trang hoàng thật kỳ quái.....”

“Em không phải là tới nơi này cùng anh tán gẫu về cách bài trí chứ?” Anh khoi mào lông mày, thanh âm hơi lạnh nhạt.

“Đầu tiên anh nói trước, giữa chúng ta trừ bỏ việc hoan ái nam nữ thì những thứ khác đều không có, em hiểu ý anh không?” Tâm Hân thất thần, hôm nay sáng sớm rời giường liền đắm chìm trong hạnh phúc, còn thấy anh tâm tình vui vẻ, mà giờ đây không còn sót lại chút gì.

“Em biết.” Cô nhẹ nhàng gật đầu, nhin xuống cảm giác hơi hơi chua xót trong lòng. Thời gian..... Tới hôm qua cô đã nghĩ tới rồi, cô sẽ cho anh thời gian, cho nhau thời gian, cho chính mình thời gian. Cô đã đi tới một bước dài rồi, không thể không thỏa mãn, không thể lại muốn nhiều hơn được.....

“Cởi quần áo ra.” Đường Lạc thỉnh linh lên tiếng. Tâm Hân giật mình, có điểm phản ứng không kịp, ngơ ngác trừng mắt nhìn anh. Đường Lạc bật cười, buông xi gà, tư thái như con báo nhanh nhẹn ưu nhã đi đến trước mặt cô, đưa tay lên bắt gờ nắm ngực cô.

“Em đến tìm anh, không phải là muốn khoái hoạt sao?” Giọng nói trầm thấp mê người quý dị phát ra.

“Cái gì..... Cái gì khoái hoạt?” Tâm Hân hít một hơi khí lạnh, đối với hành động cuồng dã của anh có chút không thể thích ứng ngay lập tức..... vô cùng thẹn thùng. Có thể nhìn thấy anh, cùng anh ở chung một chỗ thật là khoái hoạt, nhưng cô cảm thấy ý tứ trong lời nói của anh không cùng 1 thế giới với suy nghĩ của cô..... Đường Lạc bĩu môi bật cười, ngón tay cô mềm mại buong thông để mặc cho anh tự ý chà đạp phía trên bộ ngực của mình.

“Tối hôm qua em không phải đã biến thành đàn bà rồi sao, như thế nào còn nghe không hiểu? Em vẫn còn quá đơn thuần.” Bàn tay anh tiến vào trong cổ áo bảo thủ, xoa nắn đầu ngực non mềm trần trụi, tà nịnh đùa giỡn bông hoa mai nhỏ yếu ớt phấn nộn.

“Em.....” nguyên lai — nguyên lai anh nói rất đúng..... Là cái kia! Khi anh hành động làm càn, Tâm Hân hô hấp trở nên rất nhanh, toàn thân cô vô lực tựa lồng ngực rắn chắc, thân hình nhỏ nhắn mềm nhũn nằm trong lòng anh đang dần nóng lên. Tất cả xảy ra quá nhanh! Cô không phải muốn như vậy, cô cho là anh sẽ mang cô đi ra ngoài ăn cơm, hoặc là nói với cô vài lời ngọt ngào — ít nhất là theo như Điền Hinh nói, mà cô đọc tiểu thuyết tình yêu cũng đều viết như vậy! Tuy rằng cô biết quan hệ của bọn họ không giống thế, cô đã nhận làm tình nhân của anh, chỉ là chưa quen với việc vừa gặp mặt đã nghĩ ngay đến chuyện làm tình.....

“Làm sao vậy?” Kháng cự của cô làm anh không quá cao hứng.

“Em muốn nói chuyện với anh, chúng ta ngồi xuống được không?” Cô không được tự nhiên đưa ra đề nghị.

“Chúng ta bây giờ không phải là đang nói chuyện sao?” Anh bĩu môi, trên mặt mặc dù có tươi cười, nhưng biểu tình đã có một chút lạnh nhạt, lòng bàn tay thô lỗ cố ý che đi vết tích do đêm hôm trước quá kịch liệt mà lưu lại. Tâm Hân lắc đầu không giãy khỏi anh mà vòng bên hông, ôn nhu thỉnh cầu.

“Chúng ta không thể cái gì cũng đều làm? Anh ôm em.....”

“Em rốt cuộc đang suy nghĩ gì?” Đường Lạc đột nhiên buông tay cô ra, lạnh lùng xoay người sang chỗ khác ngồi trở lại sô pha. Tâm Hân kinh ngạc đứng tại chỗ, nhất thời không rõ mình đã làm cái gì chọc anh bực bội.

“Em, em chỉ hy vọng là ——” Cô xoay vặn nắm tay, nhìn thấy anh lạnh lùng lại càng khản trương.

“Em hy vọng có thể hiểu rõ anh hơn một chút.”

“Đàn ông và đàn bà có chút bất đồng về phương thức tìm hiểu đối phương, nhưng anh cho là chúng ta đã có hiểu biết về nhau.” Anh nhìn chăm chăm bộ dáng bất an của cô đồng thời uống một ngụm rượu.

“Em biết.” Tâm Hân cúi đầu tránh đi ánh mắt bình tĩnh như ngọc độc đâm vào trái tim mình. Cô dùng sức cắn môi dưới, tuyệt không cảm thấy đau chút nào.

“Nhưng em là con gái, hy vọng có thể hiểu người mình yêu ——”

“Anh xem giữa chúng ta không phải quan hệ này!” Anh đột ngột cắt ngang lời cô, uống một hơi cạn sạch rượu còn lại trong chén.

“Em muốn cùng anh có quan hệ khác, chúng ta dừng ở đây được rồi.” Bình tĩnh nói hết câu, anh đứng dậy muốn rời khỏi phòng, hoàn toàn làm như không thấy gương mặt Tâm Hân trắng bệch ——

“Không phải, anh hiểu lầm!” Chấn ở cửa ra vào, thời gian không cho phép cô chần chờ, cô biết nếu để cho anh đi ra ngoài, anh sẽ không cho cô cơ hội nào nữa. Nhanh chóng bắt lấy tay anh, Tâm Hân bắt buộc chính mình phải cười, giả bộ như không có việc gì, nhìn vào mắt anh ——

“Vừa rồi em chỉ là nói đùa, em biết ý tứ của anh, ngày hôm qua em không phải nói sẽ bỏ qua sao? Em không cần —— em làm sao có thể để ý đây?” Cô cười vô cùng sáng lạn, đôi mắt to sáng ngời có chút hồn nhiên.

“Em làm sao có thể để ý đây?” Cô lặp lại, thính giác phối hợp tự động đóng lại, cô nghe không được lời chính mình nói ra..., bởi vì đây không phải là thật tình, chính là thương tâm.

“Em nói cho anh biết vì sao; đến Mĩ một thời gian rồi, suy nghĩ của anh cũng thay đổi rất nhiều, anh còn trẻ như vậy chỉ là muốn chơi đùa mà thôi! Đương nhiên, em thừa nhận em thích anh, không thích anh sẽ không cùng anh lên giường, nhưng là để ý gì chứ..... Với anh mà nói cái loại ý niệm xa xôi, nhảm chán này trong đầu là không thể kiểm soát —— em còn sợ anh sẽ quan tâm! Kỳ thật vừa rồi em là thử anh.” Cô nói xong một hơi, hoàn mỹ không có... bị vấp. Mặc kệ Đường Lạc có phải hay không xem thấu trong lời nói của cô có vài phần là thật sự, anh vờn vờn chỉ là nhếch lông mày, vẻ mặt lạnh nhạt mang theo một tia xa lạ.

“Không cần nói dối, anh không muốn không công bằng đối với bất kỳ ai.” Anh nhìn kỹ cô một lát, sau đó lạnh lùng nói ra hai câu này. Lạnh lùng cùng cô bảo trì quan hệ “Trò chơi”, không muốn đi quá sâu, mặc kệ nguyên nhân đằng sau là cái gì, anh cũng không muốn miệt mài theo đuổi, bắt quả trong lòng anh hiểu được, cuộc chơi này cũng sớm đã không công bằng rồi.....

“Không cần nói đùa, chúng ta chẳng qua là vì ở cùng một chỗ “Khoái hoạt”, sẽ đối với ai không công bằng?” Cô cười nói, đồng thời cúi bỏ nút áo, không ngại ngần cởi quần áo trên người.

Đường Lạc khoi mào lông mày, đứng ở cửa nhìn cô chủ động cởi quần áo. Lúc này đây anh không có ra tay, tàn nhẫn muốn cô phải tự mình làm, tuy rằng ngày hôm qua cô mới từ cô gái không hiểu việc đời biến thành một người đàn bà thực thụ.

“Anh không phải muốn cho em khoái hoạt sao?” Cô nhẹ nhàng hỏi, giọng điệu nguy trang là lời mới tự nhiên làm sao. Anh nhếch môi, rút cục vươn tay kéo cô vào lòng ——

“Em không phải đang dối gạt mình khinh người đi?” Anh thấp giọng lên tiếng, trong mắt xẹt qua một chút nghiền ngẫm. Thân thể Tâm Hân trần truồng nhẹ nhàng chần chừ, nhưng cô rất nhanh vươn hai tay ôm chặt anh, che dấu tất cả.

“Lời của anh thật là kỳ quái.” Giương mắt, đôi mắt trong suốt bị kín bởi một tầng mờ nhạt. “VẬY CÒN ANH? Em chỉ nói đùa, anh còn nghi ngờ nhiều như vậy ư?” Cô làm như trêu đùa hỏi lại.

Không nói thêm câu nào, Đường Lạc cúi đầu, nhanh chóng bá đạo bắt giữ môi cô.

~~~

Ngoài cửa sổ mưa vẫn rơi, giọt mưa đánh vào trên bề cửa kêu tích táp, tạo thành một loại âm thanh kỳ diệu hài hòa..... “Tâm Hân, em lại đang ngăn người.” Tề Lỗi đặt bút xuống, tay trái giờ lên lay động trước mặt Tâm Hân.

“Em có tâm sự?”

“Không có,” Tâm Hân lấy lại tinh thần, mang theo vẻ xin lỗi mỉm cười.

“Có lẽ mấy ngày nay trời lạnh, nên bị cảm.....”

“Có cần anh đưa em đi gặp bác sĩ không?” Tề Lỗi biểu tình lập tức chuyển thành quan tâm.

“Không cần, hiện tại tốt rồi.....” Cô là du học sinh, không phải công dân nước Mỹ, bệnh viện ở đây lấy phí rất cao, cô luyến tiếc số tiền kia. Bình

thường nếu học sinh nghèo sinh bệnh rồi sẽ thông qua trường học để đến bệnh viện, tới hiệu thuốc bên cạnh trường học mua thuốc giảm đau hoặc aspirin.

“Em cũng không nên lấy thân thể chính mình ra nói đùa.” Tề Lỗi không cho là đúng nói.

“Thật sự, em rất khỏe, nếu không thoải mái như vậy em sớm đã xin phép nghỉ.” Cô cười cười đáp, phui phui tà váy dài từ trên bậc cửa sổ nhảy xuống.

“Gần đây em đang bận rộn cái gì? Anh nghe Mandy nói em đã một tuần không có đến lớp học.” Tề Lỗi thừa cơ hỏi, vì anh chỉ là cùng Tâm Hân làm việc ở cửa hàng bán kem.

“Cũng không có cái gì, chỉ là muốn nghỉ ngơi một chút.....”

“Tiền của em còn đủ không?” Tề Lỗi đột nhiên hỏi.

Tâm Hân cúi đầu. “À, mẹ cũng gửi không ít tiền cho em từ Đài Loan sang.”

“Em không phải nói, sau khi đến Mi liên tự lực cánh sinh rồi sao?” Tề Lỗi truy vấn hỏi, anh theo trực giác cảm thấy Tâm Hân có nhiều chỗ không thành thật...

“À, anh yên tâm, em còn có rất nhiều tiền tiết kiệm a.” Tâm Hân ngẩng đầu nhìn anh cười, đáy mắt có lóe ra ánh sao sáng. Tề Lỗi nét mặt đăm chiêu nhìn lại cô.

“Nếu em có khó khăn cũng đừng giấu giếm anh.”

“Tề Lỗi, tại sao anh lại tốt với em như vậy?” Tâm Hân hỏi, tuy rằng trong lòng cô đã hiểu được phần nào, nhưng cô không thể làm gì hơn.

“Em không biết sao?” Tề Lỗi cười cười, anh thành thực, thành thực đến nỗi có thể dung túng cho một cô gái ích kỷ lòng dạ hẹp hòi.

“Nếu đàn ông thiệt tình thích một người phụ nữ thì sẽ làm mọi chuyện vì cô ấy?” Cô hỏi.

“Không chỉ có vậy, anh ta sẽ yêu cô ấy, thương cô ấy, quan tâm cô ấy.” Anh âm thầm ám chỉ. “Từ lâu rồi, anh luôn luôn muốn tìm một người con gái để cho anh yêu, để cho anh quan tâm, để cho anh nguyện ý trả giá tất cả vì cô ấy”

Tâm Hân đứng đó chải tóc.

“Yêu chỉ có phương thức này thôi sao? Có lẽ sẽ có người dùng cách khác chăng?”

“Có lẽ có, nhưng mặc kệ là cách gì, phải xem cô gái ấy có thích hay không thôi.” Anh ngữ điệu trầm thấp có vẻ thực cảm tính.

“.....” Tâm Hân lâm vào trầm tư, cô lại nhìn ra cửa sổ, buổi sáng cô vừa uống một viên thuốc giảm đau để áp chế cơn đau đầu quái ác.

“Em muốn yêu sao? Tâm Hân?” Tề Lỗi đột nhiên hỏi cô, phá vỡ trầm mặc.

Tâm Hân cau mày nhìn anh, con người quá mức sáng ngời rạng rỡ lóe ra, giống như đèn cầy cháy hừng hực.

“Sẽ có người yêu em ư, Tề Lỗi?” Cô hỏi, thực ngây thơ, thực chân thành.

“Đồ ngốc ạ!” Anh nở nụ cười tươi. “Đương nhiên sẽ có người yêu em.” Anh không có trả lời ngay, bởi vì cá tính anh cũng rất hướng nội. Anh muốn Tâm Hân tự mình phát hiện ra.

“Thật vậy chăng?” Tâm Hân nở nụ cười, là tươi cười thật tâm. Bởi vì những lời này của Tề Lỗi khiến cô yên tâm, cảm giác mình thật hạnh phúc..... có lẽ “Anh” yêu cô, chỉ là phương thức của anh không giống người khác mà thôi, sau đó không lâu cô sẽ thành thói quen, bởi vì cô thương anh a..... thật thương anh! Đáy mắt tích tụ một tầng nước mắt, tầm mắt bỗng dưng mờ nhạt dần.

~~~

Cảm mạo nhất thời trở nên nghiêm trọng, Tâm Hân ở trên giường hôn mê ba ngày, điện thoại bên giường tựa hồ vang lên vài tiếng, mãi cho đến khi không còn kiên nhẫn chuẩn bị cắt đứt, cô mới mơ mơ màng màng thanh tỉnh, thân thể bởi vì không có ăn uống gì mà hiện ra vẻ ẻo lả vô lực, nhưng sau khi thanh tỉnh, ý niệm đầu tiên không phải là muốn ăn uống tỉnh bơ, mà lại chỉ muốn đi đến đó, muốn gọi điện thoại cho anh ——

“Hello?” Đầu bên kia điện thoại truyền đến thanh âm của một cô gái trẻ tuổi.

“Tôi, tôi tìm Đường Lạc, anh ấy có ở đó hay không?” Tâm Hân hỏi, thanh âm khàn khàn.

“Cô là ai? Tìm A Lạc làm gì?!” Đối phương đổi thành quốc ngữ, tiếng Bắc Kinh tiêu chuẩn.

“Tôi là em gái của anh ấy.” Vì phát sốt, đầu óc một mảnh hỗn độn, trong cơn mê man cô vô thức trả lời đối phương như vậy.

“Em gái? Tôi như thế nào không có nghe A Lạc đề cập qua?” Giọng người con gái đó mang vẻ nghi ngờ hỏi lại.

“Ai gọi điện thoại tới?” Đầu dây bên kia truyền đến thanh âm của Đường Lạc, nhịp tim của cô dần dần gia tốc, đang muốn nói chuyện chợt nghe tiếng cười duyên ——

“Ai da, anh thật đáng ghét nha!”

“Không thích?” Giọng nói của Đường Lạc lại một lần nữa xuyên thấu qua phone xa xôi truyền tới.

“Em tìm đến anh không phải là muốn tìm khoái hoạt sao?” Anh nói, tiếng cười trầm thấp, trong khoảnh khắc đập nát ý nghĩ vui mừng của cô —— đầu cô bỗng nhiên trống rỗng, kinh ngạc nắm chặt phone, nước mắt lần lượt trượt xuống..... ba ngày không gặp, bên cạnh anh đã có một người phụ nữ khác, hoặc là, bên cạnh anh vẫn còn có rất nhiều người khác. Mà tất cả bọn họ, trong đó có cô, anh vẫn luôn nói 1 câu giống nhau.

“Phiền cô..... phiền cô đem điện thoại giao cho Đường lạc.....” Tâm Hân nghe được chính mình nói chuyện, thanh âm mang vẻ thỉnh cầu hèn mọn.

“Cô rốt cuộc có chuyện gì a?” Cô gái kia không chịu đem điện thoại đưa Đường Lạc. Mà Đường Lạc biết đó là điện thoại của mình liền không nói gì gạt lại ——

“A, anh làm gì thế, sao cướp điện thoại của người ta?”

“Này?” Đầu dây bên kia truyền đến thanh âm hân trầm thấp khêu gọi. Hiên nhiên anh không để cho cô gái kia có cơ hội đoạt ông nghe về. Nghe được thanh âm đó khiến cô cảm thấy chua xót đắng cay đến tận cổ, cô rốt cuộc nói không thành một câu, một chữ.....

“Này?” Điện thoại bên kia vẫn trầm mặc khiến anh sắp hết kiên nhẫn.

“Ai vậy? Không nói lời nào thì ngắt máy đây!”

“Là một cô gái! Nói là em gái của anh, muốn tìm anh!” Cô gái kia nói thào:

“Em gái của anh.....”

“Là em a!” Đường Lạc thanh âm trở nên có điểm trầm thấp, anh chậm rãi lên tiếng:

“Tại sao không nói gì? Có việc?”

Ngón tay Tâm Hân nắm chặt điện thoại đến trắng bệch, cô nghe thấy chính mình nói: “Đã lâu không gặp mặt.....”

“Em muốn đến đây?”

Trên người cô toàn là mồ hôi lạnh, bệnh còn chưa khỏi hoàn toàn. “Em cũng có thể đến gặp anh không? Anh.....”

“Anh gần đây không rảnh.” Anh ngắt ngang lời cô..., dễ dàng từ chối. Tâm Hân nhìn cửa sổ thủy tinh soi lại bóng dáng của mình, bóng hình đó thật mờ nhạt, mờ nhạt.....

“Còn có việc gì không?” Không nghe thấy Tâm Hân hưởng ứng, thanh âm Đường Lạc bắt đầu không kiên nhẫn.

“Có chuyện một lần nói cho xong đi? Anh hiện tại bề bộn nhiều việc lắm” bề bộn nhiều việc à..... anh bề bộn nhiều việc, không có thời gian đến thăm cô, anh không thích bị phiền, không thích phụ nữ quần quít lấy anh..... cô nhớ rõ sở thích của anh, bao gồm cả lời anh đã từng nói:

“Tôi tìm anh không phải là muốn tìm khoái hoạt sao?” Tìm anh là vì khoái hoạt, không phải yêu.....

“Thực xin lỗi..... đã quấy rầy anh.” Các đốt ngón tay nắm chặt ống nghe trượt xuống. Không đợi anh trả lời, cô ấn nút ngắt điện thoại, sau đó nghe thấy phone truyền đến thanh âm đò đò đứt quãng. Trừ bỏ thanh âm đò đò truyền ra từ loa điện thoại, căn phòng đột nhiên trở nên thật yên tĩnh, thật yên tĩnh, cô cảm giác như đang chìm vào trong vực sâu, thật sâu, thật tối .....

Đêm đã khuya rồi, thời tiết cũng sớm đã bắt đầu chuyển sang lạnh lẽo, Tâm Hân đứng ở ngoài cửa lớn Đường gia ngơ ngác trừng mắt nhìn cánh cửa đóng im ỉm, cô đã đứng trước cửa nhà Đường Tư Tuyên suốt một đêm. Thời gian một đêm cũng đủ khiến bệnh tình của cô chuyển biến xấu, thời gian một đêm cũng đủ khiến cô hiểu rõ rằng rất nhiều chuyện. Sau đó, cô rút cục cố lấy dũng khí ấn chuông. Người ra mở cửa vẫn là Đường Tư Tuyên, nhìn thấy Tâm Hân, anh tựa hồ có một chút kinh ngạc.

“Tôi muốn đến.....” Cô muốn nói lại thôi.

“Cô tới tìm A Lạc đi?”

Tâm Hân gật gật đầu, không nói gì. Trầm mặc, anh tựa hồ đang suy nghĩ gì đó, sau một lúc lâu Đường Tư Tuyên rút cục lên tiếng:

“Vào đi.” Không biết có phải là ảo giác hay không, Tâm Hân thể nhưng cảm thấy giọng điệu của anh có nhiều hơn một tia ôn nhu. Anh mang Tâm Hân đến cư thất lần trước cô đến.

“Tôi đi gọi A Lạc.” Anh xoay người đi ra ngoài. Đứng ở trước ghế sofa được thiết kế theo kiểu dáng của thế kỷ XVIII, ở nơi đây cô nhớ lại khoảng thời gian cô mảnh liệt dây dưa cùng một chỗ với Đường Lạc.

“Ngắt điện thoại của anh lại chạy đến tìm anh, có chuyện gì quan trọng à?” Thanh âm Đường Lạc từ cửa truyền vào.

Cô xoay người, nhìn thấy anh lười nhác hai tay ôm trước ngực đứng tựa vào cửa, tư thế nhẹ nhàng không thể giảm đi sự gọi cảm của anh, thái độ của anh thực nhẹ nhàng, mà cô lại khẩn trương, dạ dày quặn vào đau đớn..... Tâm Hân đột nhiên cảm giác mình và anh cách nhau thật xa..... Là một đoạn khoảng cách cô bất lực.....

“Cô gái kia..... cô ấy đi rồi chứ?” Cô đột nhiên hỏi. Ở ngoài cửa đứng một đêm, cũng không có nhìn thấy cô gái nào đi ra ngoài.

“Mặc kệ, đó không phải chuyện của em!” Anh đi tới, ngồi vào chiếc ghế cách cô năm bước.

“Tìm anh có chuyện gì?” Anh mắt hững hờ, thái độ rất lạnh nhạt.

“Chúng ta..... anh rốt cuộc là có ý kiến gì về quan hệ của chúng ta?” Cô giương mắt nhìn anh, thanh âm rất nhẹ, thực bình tĩnh. Không biết vì sao, cô đột nhiên rất muốn, rất muốn biết đáp án này.

“Em không phải rất rõ ràng sao? Lần trước em cũng đã hỏi anh ở trong này, em nói những gì chẳng lẽ không nhớ rõ?” Anh nhú mày lạnh lùng thốt. Câu trả lời của anh rất rõ ràng, không có ướt át dây dưa gì cả. Thời điểm nữ giới hỏi cái vấn đề này, liền đại biểu cho phiền toái kéo tới nhà.

“Kia..... anh chừng nào thì chấm dứt quan hệ của chúng ta?” Cô hỏi, dị thường bình tĩnh. Anh giương mắt lên nhìn cô, ánh mắt ấy sâu thẳm vô cùng.

“Hân là em nên hỏi chính mình đi?” Anh vẫn duy trì lạnh nhạt, trong thanh âm không hề có cảm xúc. Cô nhìn lại anh, trong con ngươi không có gì cả, chỉ có yếu ớt cùng thỉnh cầu.

“Anh muốn thế nào cũng không sao cả, em chỉ xin anh..... xin anh trong khoảng thời gian cùng ở một chỗ với em, đừng cùng nữ nhân khác ——”

“Làm không được!” Anh lập tức cự tuyệt, thậm chí không đợi cô nói xong. Sinh mệnh là của anh không có bất kỳ người phụ nữ nào có thể chiếm hữu, anh thích tự do, cô gái nào muốn trói buộc anh thì chỉ có một con đường đó là chia tay. Huống chi, ngay từ đầu anh không có ý định thật sự, hiện tại càng không khả năng muốn cô trói buộc chính mình! Anh vô tình cự tuyệt khiến sắc mặt cô tái nhợt.

“Anh còn không có nghe xong em nói.....”

“Mặc kệ em muốn nói cái gì, anh không thích cô gái nào có làm yêu cầu. Ngay từ đầu anh đã nói với em vô cùng rõ ràng, nếu em đã biết rồi mà còn cố phạm phải, chúng ta đành chia tay.” Anh lạnh khốc đáp, lời nói không hề mang chút tình cảm. ., bóp nát trái tim của Tâm Hân.

“Chia tay.....” Cô thì thào tự nói, đột nhiên muốn cười. Chúng ta có ở cùng một chỗ sao? Cô muốn hỏi nhưng không thể nói ra khỏi miệng.

“Đúng vậy. Anh chịu không nổi lòng tham muốn độc chiếm quá mạnh mẽ của phụ nữ, mọi người ở cùng một chỗ chỉ là chơi đùa, nếu coi đó là thật thì thực là một người không thông minh!” Anh rút thuốc, làm như không có việc gì châm lửa hút thuốc. Không chút để ý nhìn ra phía ngoài cửa sổ, anh dường như có thói quen làm thương tổn người khác, trên mặt khi nói những lời này không cảm thấy tội lỗi.

“Anh là..... nói thật sao?” Cô run run hỏi, hỏi anh nói muốn “Chia tay” đích thực là nói thật, nước mắt từ hốc mắt trượt dài trên gương mặt làm ướt một mảng lớn vạt áo phía trước.

“Em cho là anh đang nói đùa sao?” Anh vẫn đang nhìn ngoài cửa sổ, dường như bên ngoài có cảnh sắc gì đó hấp dẫn anh, không có chú ý tới trên mặt cô bắt đầu giàn dụa nước mắt.

“Nhưng em không muốn chia tay.....”

“Em chỉ làm cho anh cảm thấy phiền chán.” Anh lạnh lùng thốt, rốt cục quay đầu đột nhiên gặp phải nước mắt của cô —— một đoạn thời gian ngắn ngủn, nước mắt của cô đã chảy ướt đầm hai má. Nhìn thấy vậy, sắc mặt của anh thay đổi, nhưng rất nhanh liền nhú mày.

“Chắc anh đại khái không nói cho em biết, anh ghét nhất là nhìn thấy con gái khóc!” Bỏ qua một bên, anh lạnh lùng nói: “Phía bên mẹ anh, anh sẽ nói một tiếng trước, em thu thập hành lý đi, ngày mai đáp máy bay quay về Đài Loan.” Không thấy cô trả lời, anh đang định quay đầu lại ép cô trả lời, chợt nghe cô nói ——

“Được.....” Cô đột nhiên nói ra một từ, thanh âm mỏng manh, sau đó cúi gằm mặt nhìn sàn.

“Có ý tứ gì?” Đường Lạc thanh âm trầm trầm, sắc mặt cứng ngắc, có điều trong câu trả lời vẫn bao hàm sự bình tĩnh dị thường, có điểm khác lạ so với khi đối mặt với mấy người phụ nữ khóc lóc nháo loạn khác.

“Được..... Chúng ta chia tay.” Tâm Hân thần nhiên nói, gương mặt mỉm cười. Đường Lạc quay đầu trừng mắt nhìn cô, gương mặt anh tuần xẹt qua mấy tia lo lắng.

“Tốt lắm.” Một phút đồng hồ sau, anh đứng dậy từ ghế salon, lạnh nhạt tiếp tục nói:

“Anh sẽ đặt vé máy bay, một tuần sau em trở về Đài Loan!” Tâm Hân đứng tại chỗ không nói gì, cũng không có biểu tình, chính là chuyên chú ngóng nhìn anh. Tại gian phòng này Đường Lạc chia tay rất nhiều lần rồi, chỉ có lúc này, anh cảm thấy không khí ngưng trọng còn bị bao trùm bởi 1 tầng sương lạnh.

“Em nghe thấy anh nói rồi chứ?” Anh hỏi lại, thanh âm lạnh nhạt tựa con dao găm cắt vào vành tai Tâm Hân.

“Em đã biết. Anh sắp xếp thế nào..... thì cứ làm thế.” Thanh âm của cô thực bình tĩnh, đôi mắt mát đi về trong sáng vẫn đang nhìn chăm chăm mặt đất, nước mắt cũng ngừng rơi ...

Từ bé, cô chính là một đứa nhỏ luôn muốn che dấu cảm xúc. Khi cảm mạo, rồi sinh bệnh, cô chưa bao giờ giống như những đứa nhỏ bị bệnh khác làm nũng nịu này nọ, chơi xấu trên giường không chịu rời giường đến trường. Sinh bệnh rồi, sắc mặt của cô đỏ hồng vì sốt, cho nên mẹ nghĩ cô không có việc gì, mỗi một lần sinh bệnh đều là như thế sống qua ngày, thẳng đến khi có một lần bệnh tình của cô chuyển thành viêm phổi cấp tính, mọi người mới sợ hãi..... dường như càng đau, cô sẽ càng bình tĩnh. Bởi vì sau khi mẹ bỏ cô đi, cô không biết trên thế giới này còn có ai yêu thương mình nữa không, chỉ nhớ rõ..... chỉ nhớ rõ năm ấy tám tuổi, một anh trai lớn nói muốn cưới cô làm vợ, lúc ấy vì muốn ngừng nước mắt của cô mà đã hứa hẹn.

Thói quen nhìn nữ nhân khác khóc rống, còn cô hiện tại lại thờ ơ hờ hững, làm cho Đường Lạc có điểm không thoải mái. Nguyên bản, anh nghĩ đến sẽ dễ dàng chia tay như những lần trước, không ngờ thực trầm trọng, trầm trọng trầm trọng đến nỗi anh không thể nghĩ thêm một giây nào nữa.

“Vậy em liền chuẩn bị đi, anh sẽ xin nghỉ học thay em.” Ngực khí anh nguội lạnh, chờ cô trả lời. Qua đại khái là nửa phút sau, Tâm Hân chậm chạp gặt đầu, bật ra thanh âm suy yếu.

“Chúc anh hạnh phúc..... Hi vọng anh sẽ tìm được cô gái thích hợp với anh.....” Lòng cô đau như cắt, giọt máu vô hình vô sắc trôi trong lồng ngực.....

“Đó không phải chuyện của em!” Anh đánh gãy lời cô.

“Em có biết anh ghét nhất bị cái gì không? Chính là đàn bà biết mình rõ ràng chơi không được mà vẫn cứ cố nhảy vào!” Nói dứt lời, anh xoay người rời đi. Tâm Hân chôn chân tại chỗ, không có phản ứng, không có động tĩnh gì, thẳng đến khi Đường Tư Tuyền đi tới.

“Tôi đưa cô về!” Anh thanh âm trầm trầm nhẹ. Tâm Hân ngẩng đầu, qua 1 phút tầm mắt mới chậm rãi đặt lên người anh.

“Không cần, cảm ơn.....” Tâm Hân lắc đầu, cử động cơ thể, như cái xác không hồn bước ra ngoài, lướt qua Đường Tư Tuyền. Sau đó, trời bắt đầu mưa..... cô đi một mình trong đêm tối, không một bóng người trên đường, lướt qua một mảnh dài hẹp tăm tối..... Có lẽ bởi vì mưa quá to cho nên chung quanh có vẻ yên tĩnh, an toàn.

“Tâm Hân?!” Cô nghe được thanh âm quen thuộc gọi to tên mình. Ngẩng đầu, một chiếc ô to che mưa chắn gió cho cô. Nhìn thấy đôi mắt cô vô hồn, Tề Lỗi xúc động đem cô yếu ớt ôm vào trong ngực ——

“Em đi đâu vậy, sao lại ướt thế này? Em đã quên hôm nay có lịch học sao? Anh ở chỗ này chờ em cả đêm.....” Tâm Hân mở to mắt nhìn Tề Lỗi mơ hồ.

Mưa càng rơi càng nặng hạt, che hết tất cả thanh âm..... cùng tri giác. Trong đêm mưa gió, có hai bóng dáng đàn ông nấp trong một ngõ tối.

“Nên hiểu rõ ràng, nếu đuổi cô ấy trở về, anh cũng không thể quay đầu!” Đường Tư Tuyền từ sau nắm vai anh trai, bất chấp mưa to đánh vào trên người Đường Lạc, Đường Lạc cứng đờ, từ trong đáy mắt anh xẹt qua một tia giãy giụa. Cả anh và cô gái đi đằng trước đều bị ướt sũng..... mà cô thì càng chạy càng xa, mưa to làm cho hết thấy trở nên mơ hồ, không chân thật, cô cũng sắp đi ra khỏi tầm mắt của anh.

“Anh phải biết, bà nội sẽ không cho phép loại chuyện dễ bị gièm pha như vậy phát sinh thêm lần nữa.” Thanh âm Đường Tư Tuyền trầm thấp, đứng trong mưa to nhưng không bị che lấp. Đường Lạc bắt đi bất dịch không nói gì.....

Mẹ của anh cũng bởi vì bị coi là loạn luân, bị gièm pha cho nên mới bị Đường gia trục xuất ở Đài Loan —— bởi vì ba mẹ anh cũng từng là hai anh em. Tuy rằng mẹ của anh giống Tâm Hân đều là bé gái mồ côi được Đường gia nhận nuôi, nhưng chỉ cần là người của Đường gia, làm ra chuyện gì gây bại hoại danh dự của Đường gia đều không thể tha thứ. Bởi vì sự gièm pha đối với danh gia như bọn họ thì lực sát thương là vô cùng lớn, mà ba mẹ Đường Lạc bị gièm pha, dẫn tới Đường gia ở trong xã hội thượng lưu bị xa lánh khoảng mười năm!

Cũng bởi vì chuyện này, mà qua nhiều năm như vậy địa vị của anh ở trong Đường gia chỉ như một vong hồn —— không được thừa nhận, cũng không bị phủ định, bà nội cố ý coi thường anh, mười năm nay mới đem anh mang đến Mỹ, đó là một cách trừng phạt ba mẹ anh, nhưng khi sang đó, anh không ở cùng người của Đường gia mà ở tại một căn biệt thự khác, sống lẻ loi một mình.

“Để cho cô ấy đi, buông tay mới là lý trí.” Đường Tư Tuyền lại một lần nữa cường điệu. Anh biết chỉ cần phản bội Đường gia, bà nội nhất định sẽ làm như đối với ba anh trai mười năm về trước trục xuất ra khỏi Đường gia —— con trai ruột của bà là Đường Dục, cũng chính là ba của A Lạc. Nhưng anh không muốn mất đi một người anh trai. Đường Lạc nghĩ về người mẹ sầu bi, ba sau khi không được Đường gia thừa nhận, bị bắt chia lìa cùng con ruột của mình hơn mười năm....

Mưa vẫn đang ào ào đổ xuống, anh nhìn thấy một người đàn ông khác từ đầu hẻm đi ra, cầm một cái ô trong tay che mưa cho người phụ nữ của anh —— Đường Lạc không có cách nào thuyết phục chính mình di chuyển bước chân, chỉ có thể trở mắt nhìn cô tựa vào vai một người đàn ông khác, để người ta đang rộng vòng tay che chở!

Chương 6

nhớ rõ lần đầu tiên cô vừa vào xem phòng ở liền luyến tiếc rời đi, căn phòng xinh đẹp hoàn mỹ, cô cũng không rõ nguyên nhân vì sao nhưng vẫn ở lại đây năm năm, có cảm giác như là “nhà” mình vậy. Rót cho mình một tách cà phê, uống xong chất lỏng màu nâu nóng hằm hạp, tâm tình cô cuối cùng cũng bình tĩnh trở lại. Ngẩng đầu nhìn hình ảnh chính mình trong gương, khuôn mặt cô tái nhợt chậm rãi có huyết sắc. Rốt cục, vẫn là nói cho mẹ Đường tin tức cô muốn kết hôn! Thở phào nhẹ nhõm, cô cười chính mình quá đa tâm. Đã năm năm đi qua, một đoạn ký ức sâu thẳm bỗng chốc ủa về, đối với cô mà nói chẳng qua là một hồi nghỉ lại những gì ngu ngốc mà thôi, đối với người kia mà nói cũng chỉ là phần quan hệ tình cảm nam nữ bình thường tẻ nhạt như một nốt nhạc đệm trong cuộc đời anh ta.....Chắc hẳn là anh sẽ không nhớ, mà cô, từ lâu đã muốn quên đi rồi.

“Mẹ!” Thanh âm trong trẻo từ cửa phòng truyền tới, Tâm Hân quay đầu lại liền gặp đứa nhỏ cô yêu nhất——

“Mẹ, gấu con bảo bố của Diễm Diễm khóc!” Bé gái mới vừa tròn năm tuổi bỏ nhào vào trong lòng cô, khuôn mặt nhỏ nhắn phấn nộn xinh đẹp mà sát bộ ngực mềm mại ấm áp của mẹ. Tâm Hân ngồi xổm xuống, thương tiếc đẩy khuôn mặt mềm mại của đứa bé ra, vỗ nhẹ lên mái tóc màu chocolate. Mầu tóc đứa nhỏ không giống cô, mà giống “Người kia”, cô biết người Đường gia có pha tạp huyết thống người Châu Âu, có thể do quan hệ di truyền là chủ yếu, bộ dạng không giống người Trung Quốc, Diễm Diễm chỉ có mặt mày cùng cái miệng nhỏ nhắn giống cô, những điểm khác cực kỳ giống người ngoại quốc, nó là một tiểu mỹ nhân có dòng máu hỗn tạp. Cũng bởi vì đứa nhỏ này bên ngoài không giống người thường, nên Diễm Diễm đi đến chỗ nào cũng dễ gây nên sự chú ý của mọi người, thành ra Diễm Diễm có cá tính dịu dàng ít nói, đặc biệt rất sợ người lạ.

“Gấu con bảo bố vì sao khóc? Có phải Diễm Diễm bắt nạt nó hay không?” Cô buồn cười hỏi. Năm năm rồi, cô gấu Diễm Diễm rất tốt, năm đó cô hạ sinh Diễm Diễm cũng chỉ có vị hôn phu của cô là Tề Lỗi cùng người bạn ở phương xa bên Mỹ biết, ngay cả mẹ Đường cũng không biết tới sự tồn tại của Diễm Diễm.

Năm năm, cô học xong liền có cuộc sống độc lập, cuộc sống của cô trọng tâm toàn bộ đặt ở trên người con gái, trải qua một khoảng thời gian điên cuồng mê luyện, đã được chôn giấu rất kỹ trong trí nhớ của cô, rất sâu.....

“Không phải,” Bé gái lắc đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn có thần nhiên nước mắt.

“Gấu con bảo bố nhìn thấy côn trùng nên hơi sợ.” Tâm Hân bật cười, cô biết côn trùng Diễm Diễm nói chính là con gián. Đứa bé này rất giống cô, nhìn thấy con gián liền sợ tới mức khóc lớn, gấu con bảo bố khóc chính là đại biểu cho Diễm Diễm khóc thôi.

“Côn trùng ở nơi nào? Mẹ thay gấu con bảo bố đuổi đi côn trùng.” Cô vỗ nhẹ lưng đứa nhỏ ôn nhu dịu dàng. Mấy năm gần đây, bởi vì có đứa nhỏ sống cùng mới khiến cô biến thành một người mẹ dịu dàng.

Diễm Diễm ôm thật chặt mẹ lắc đầu. “Côn trùng chạy mất rồi.”

“Không sợ, có mẹ ở đây, mẹ sẽ bảo vệ Diễm Diễm.” Cô ôm chặt lấy đứa nhỏ. Năm năm trước cô dường như đã mất đi tất cả, không ngờ có được một bảo bối trân quý nhất.

~~~

Máy bay hạ cánh, vừa đi ra khỏi cổng chính sân bay quốc tế, Đường Lạc đã bắt đầu nhũn mày—— đất trời Đài Loan vẫn là ẩm ướt khiến người ta khó chịu! Tây trang phẳng phiu, anh kéo va li hành lý đứng ở cửa sân bay, đã có không ít cô gái xung quanh đó vụng trộm nhìn anh. Đối với mấy cái nhìn chuyên chú ấy anh làm như không thấy, thời tiết nóng ẩm đến làm cho anh không kiên nhẫn nói lòng caravat. Đang định với tay bắt taxi, chợt nghe có người gần đó kêu——

“Tam thiếu gia!” Lão quản gia của nhà họ Đường. Từng Thúc chuyên phụ trách việc đưa đón người nhà họ Đường, đứng ở cổng chính liếc mắt liền thấy Đường Lạc tài trí hơn người, dáng người cao ngất, tướng mạo xuất chúng. Từ ba ngày trước biết Lạc thiếu gia phải về Đài Loan, sáng sớm hôm nay ông đã chờ sẵn ở cửa sân bay, đoán chắc thời gian mới đem xe tới đón.

“Tôi không phải đã nói không cần tới đón cơ mà.” Sau khi lên xe Đường Lạc nói.

“Xin chào, đã lâu cậu không quay về Đài Loan rồi! Từ sau hôn lễ của Mạc thiếu gia, cậu đã không trở lại.” Từng Thúc nửa oán giận nửa giải thích nhìn xuống đất nói:

“Từ nơi này lái xe đến Đài Bắc còn một đoạn đường thật dài, đỡ cho cậu không biết đường phải nhọc công, nên tôi tới đón. Đúng rồi, tam thiếu gia, phòng của cậu tôi đã sửa lại rồi——”

“Tôi không về nhà.” Đường Lạc đơn giản trả lời.

“Vi sao? Cô chủ không ở, cậu cũng không ở, tòa nhà lớn sắp trở nên hoang phế!” Tùng Thúc thì thào oán giận. Đường Lạc ánh mắt âm trầm.

“Giống lúc đó khi tiểu thư nói muốn kết hôn, tôi cùng phu nhân nói hôn lễ nên được cử hành ở trong nhà chúng ta, nhưng mà tiểu thư không chịu, phu nhân lại đang ở Mỹ nên không còn cách nào khác.” Tùng thúc oán giận. Tiểu thư quay về Đài Loan chỉ có một mình, liền sống ở bên ngoài không hề quay về lấy một lần, gần ba năm phu nhân đi Mỹ, tiểu thư cũng không trở về nhà. Thời điểm phu nhân ở trong tòa nhà lớn tuy rằng lạnh lùng, nhưng ngẫu nhiên gặp được Chương Khánh ở lại làm khách bầu bạn với phu nhân, hiện tại trong nhà chỉ có ông và hai người bạn già, hai người mỗi ngày mất to trừng đôi mắt nhỏ, nhằm chán đến mức chuẩn bị đi nuôi muỗi rồi— ông ước gì tòa nhà có thể giống như trước nhiều người qua lại náo nhiệt.

“Tam thiếu gia, nếu cậu có thể thuyết phục tiểu thư trở về làm hôn lễ, tôi đã già từng này tuổi rồi nhưng vẫn cam đoan sẽ thu xếp một buổi hôn lễ long trọng, tuyệt đối không để tiểu thư mất mặt!” Tùng Thúc tiếp tục nói:

“Tam thiếu gia, lần này cậu trở về là đại diện cho phu nhân tham gia hôn lễ tiểu thư sao?”

“Àn.” Đường Lạc trả lời gọn lỏn.

“Thiếu gia, cậu có biết địa chỉ của tiểu thư không?” Tùng thúc lại hỏi.

“Ông có thể trực tiếp đưa tôi đến chỗ cô ấy.” Anh nói, xử chí từ trước đến nay vẫn ngắn gọn như thế.

“Hiện tại?! Cậu vừa mới xuống máy bay, tiểu thư bây giờ khả năng không ở nhà ——”

“Vậy trước tiên quay về chỗ ở đã.” Anh đáp. Tùng thúc khoi mào lông mày, không biết tam thiếu gia vì sao đột nhiên thay đổi chủ ý? Ông liếc nhìn kính hậu, vốn còn muốn mở miệng hỏi, vừa nhìn thấy ánh mắt Đường Lạc nghiêm túc, ông tự nhiên trả lời——“Được……” Tùng thúc phát hiện tam thiếu gia dường như không giống trước kia!

Rốt cuộc là chỗ nào thay đổi ông cũng không nói lên được, tóm lại thái độ tam thiếu gia nói chuyện làm cho người ta không thể cự tuyệt, có lẽ là do đã làm đến chức trưởng quân tập đoàn Đường thị khu vực phía tây đi, không như dĩ vãng làm cho người ta cảm thấy phóng đãng không kềm chế được, dạo chơi chốn nhân gian khiến tam thiếu gia trở nên nghiêm túc…… bất kể như thế nào, nhưng thật ra ông thật thích loại thay đổi này của thiếu gia, cái này chứng tỏ thiếu gia tu tình rồi, chắc không lâu sau Đường gia sẽ có một buổi hôn lễ hoành tráng!

Đem Điem Điem đưa đến nhà trẻ xong, Tâm Hân trở lại trên xe Tề Lỗi, thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“Đứa nhỏ này thực nhớ em.” Khởi động xe, Tề Lỗi giọng điệu mang thâm ý nói.

“Àn, mỗi lần đem nó đưa đến trường học cũng giống như hai mẹ con sinh ly tử biệt.” Tâm Hân nói xong bật cười.

“Đợi chúng ta kết hôn, Điem Điem sẽ có một đứa em bự bẫm.” Tề Lỗi nói.

“Àn……”

“Tâm Hân?” Tề Lỗi đột nhiên muốn nói lại thôi, do dự trong chốc lát, anh rốt cục hỏi:

“Em đã gọi điện thoại báo cho mẹ Đường rồi chứ?”

Cô trầm mặc ba giây, sau đó cười trả lời:

“Àn, tuần trước em đã gọi điện thoại báo cho mẹ.”

“Bác gái đáp ứng quay về Đài Loan tham gia hôn lễ của chúng ta rồi?” Tề Lỗi hỏi. Tâm Hân lắc đầu.

“Khả năng không có biện pháp, tháng sau bà Đường tổ chức mừng thượng thọ chín mươi tuổi ở Mỹ, mẹ phải ở lại thu xếp thọ yến cho bà Đường.”

“Phải không……” Tề Lỗi thở ra một hơi.

“Không có biện pháp, đành phải để sau khi kết hôn rồi đến Mỹ một chuyến ——”

“Tại sao muốn đi Mỹ?” Tâm Hân biểu tình cứng ngắc.

“Tâm Hân, em đã quên? tập tục của người Trung Quốc, con gái gả đi qua ba ngày phải về nhà mẹ đẻ thăm bố mẹ sao?” Anh nói:

“Mà em đã ba năm không gặp bác ấy, không nhớ sao? Thừa dịp chúng ta đến Mỹ hưởng tuần trăng mật, có thể thuận tiện đi thăm bác gái.”

“Nhưng mà, chúng ta hưởng tuần trăng mật ở Newyork, cũng không phải ở miền Tây ——”

“Có quan hệ gì? Một chuyến bay là xong.” Tề Lỗi thoải mái đáp.

“Nhưng mà em không muốn đi.” Tâm Hân quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Lần đầu tiên, cô rành mạch thổ lộ ra suy nghĩ trong lòng. Chịu qua một lần bị

người mình yêu làm tổn thương, thực dễ dàng biết che dấu cảm xúc cùng suy nghĩ trong lòng của mình. Bởi vì khi phơi bày tất cả, sẽ có cơ hội cho người khác đến tổn thương cô. Cho nên năm năm qua, cô luôn không có phản ứng cảm xúc mãnh liệt, cô để lại ấn tượng cho những người xung quanh là mơ hồ, giống như lẫn trong một đoàn người, không có cá tính nổi bật. Bởi vì, cô không để ai vượt qua bức tường bảo vệ bản thân của mình—— bao gồm cả Tề Lỗi.

“Làm sao vậy? Tâm Hân?” Tề Lỗi dừng xe ở ven đường.

“Em không muốn đến Los Angeles ——”

“Vì sao không đi? Tâm Hân, anh không biết em——”

“Không thêm hỏi ý kiến em!” Cô quay đầu đối mặt anh, rốt cục không thể khống chế tâm tình của mình.

“Nếu anh để ý người khác tham dự như vậy, mà không để ý cảm giác của em, em hoài nghi anh thật sự không muốn cùng em kết hôn!”

“Em biết rõ người anh để ý là em ——”

“Vậy đừng bắt buộc em làm chuyện em không muốn!” Cô kịch liệt trả lời. Tuy rằng cô biết không nên nghi ngờ anh như vậy, thời gian qua Tề Lỗi đối với cô rất tốt, Tâm Hân từ đáy lòng hiểu rõ. Anh chẳng những đối với cô tốt, hơn nữa còn vô điều kiện tiếp nhận Điềm Điềm, trân trọng Điềm Điềm, yêu thương Điềm Điềm như con gái ruột. Tề Lỗi nhìn con người cô kích động, sau một lúc lâu mới nhẹ giọng nói:

“Vấn đề là, anh không biết em không muốn cái gì. Mà em, em có biết cái mình muốn là gì không?” Anh lời nói mang hai ý nghĩa hỏi.

“Em đương nhiên biết.” Cô trả lời vô cùng nhanh chóng, kiên định. Tề Lỗi trầm mặc một lát, sau đó mỉm cười.

“Được rồi, chúng ta trực tiếp bay đến Newyork ở một tuần, sau đó sẽ bay đến Pháp.” Anh không còn truy vấn nữa. Có lẽ..... một số việc thật sự không thể quá cường cầu. Chờ Tâm Hân gả cho anh, anh tự nhiên sẽ biết điều anh muốn biết. Nghe Tề Lỗi cam đoan, Tâm Hân chậm rãi bình tĩnh trở lại.

“Cám ơn anh.” Cô áy náy đáp.

“Với anh, em còn khách khí như vậy sao?” Tề Lỗi cười khỏ, không hề miễn cưỡng. Tâm Hân cúi đầu yên lặng nhìn đầu gối mình, đáy lòng lại trống rỗng..... Trong xe quay về yên tĩnh, thần kinh của cô không còn căng thẳng, tươi cười một lần nữa trở lại trên mặt Tâm Hân, cô hồi phục sau năm năm để tự tạo dựng cho mình tự lập và tự tin.

Hết chương 6

Bạn đang đọc truyện *Mười Mười Tình Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

Edit: Linh Nhi

Beta: Bích Song

Tề Lỗi quản lý công ty “J&T”, chuyên môn kinh doanh các tác phẩm nghệ thuật. Cát chứa các tác phẩm nghệ thuật vẫn là đam mê của Tề Lỗi, từ đam mê phát triển thành sự nghiệp, theo đó Tề Lỗi đã phải trả giá rất nhiều tâm huyết cùng cố gắng.

“Anh thật sự không hiểu, Đoạn Viêm tại sao lại muốn hẹn gặp tại chỗ này!” Đứng cùng với Tâm Hân ở trước cửa lớn, Tề Lỗi nhíu mày trừng mắt nhìn yến hội náo nhiệt.

“Anh không thích xã giao, đừng nghĩ rằng người khác cũng giống như anh.” Tâm Hân cười trêu chọc. Tề Lỗi thờ dãi một hơi.

“Tên kia thật sự là một nhà nghệ thuật khiến anh thấy lạ! Cứ nhiên hẹn gặp quản lý công ty tại chỗ này để bàn bạc công việc, quả thực rất quái dị!”

“Bản thân em cho rằng, từ cách chọn địa điểm gặp mặt đó có thể thấy được cá tính của đối phương —— chỉ sợ tương lai chúng ta phải cố gắng tuyên truyền quảng cáo thật nhiều mới có thể thỏa mãn anh ta.” Tề Lỗi lại thờ dãi, cam chịu lắc đầu.

“Nếu không phải đối phương hiện tại nổi tiếng, luận về tư cách cùng trình độ điều khác e rằng cũng chưa tới phiên anh ta làm kiêu đâu!” Tâm Hân cười cười.

“Anh không thích xã giao, vậy ở lại trong xe nghỉ ngơi, chờ em cùng Đoạn Viêm bàn bạc xong chúng ta liền trở về.”

Tề Lỗi suy nghĩ một chút, cuối cùng đồng ý. “Cũng tốt, miễn cho anh ở bên trong phát giận.”

Anh từ trước đến nay không thích khung cảnh quá ồn tạp, về điểm này sự thích ứng của Tâm Hân so với anh lại mạnh hơn rất nhiều! Bỏ áo khoác trên tay ra, Tề Lỗi hôn nhẹ lên mặt cô, Tâm Hân khoác lên mình chiếc áo màu tím kiêu sa xinh đẹp, ưu nhã tiến vào hội trường. Đây là một trong số các nhà hàng cao cấp năm sao ở Đài Loan, kẻ có tiền luôn luôn thích phô trương như vậy, cô sẽ không đặc biệt bài xích, nhưng là cũng sẽ không thích, nếu không phải vì công tác, cô cũng không thích phải gò bó mình mặc lễ phục, đi trên đôi giày cao gót hơn ba phân cả đêm đi tới đi lui, chỉ vì đi chung quanh tìm người mời rượu.

Bất chước Tề Lỗi thờ dài, cô hít sâu một hơi lấy thêm can đảm vén tóc mai đi vào, hoàn toàn không có chú ý tới, từ khi cô tiến vào khách sạn, luôn có một đôi mắt theo sát gót chân của cô. Năm năm rồi, cô đã trở nên thành thục, mềm mại đáng yêu, giống như một viên kẹo mật đào ngọt ngào khiến mọi người đàn ông phải thêm nhỏ dãi, bộ lễ phục màu tím nhạt được cắt may cách điệu ôm gọn lấy đường cong tinh tế mềm mại nữ tính, nhất cử nhất động của cô đều toát ra vẻ đẹp quyến rũ của người trưởng thành.

Đường Lạc đứng ở trên ban công khách sạn, thần sắc hung ác nham hiểm quan sát Tâm Hân hôn nhau với một người đàn ông lạ. Trong trí nhớ của anh, cô như một chú sâu nhỏ giờ đây đã muốn lột xác thành con bướm xinh đẹp, anh nhớ rõ, trong quá khứ, cô ngay cả hôn môi cũng thẹn thùng đỏ mặt, nhưng bây giờ lại có thể ở ngay tại chỗ đông người lớn mật hôn tạm biệt với đàn ông! Một cảm giác ghen tỵ xông lên đầu, anh cố gắng nuốt xuống ngực, thật khó chịu. Đi nhanh đến trước mặt cô cản đường —

“Đã lâu không gặp.” Lần đầu tiên gặp lại, anh nhẹ nhàng bằng giọng phun ra một câu nói.

Thanh âm vừa quen thuộc vừa xa lạ gọi Tâm Hân ngẩng đầu, ngọn đèn hội trường rất sáng, cô có thể thấy người đàn ông đang bước tới gần nhưng vô cùng xa xôi trước mặt..... cô đang nằm mơ sao? Nhưng không giống mơ! Bởi vì trước mặt, “anh” so với trong trí nhớ của cô, “anh” thiếu đi khí chất lỗ năng, lại thêm chút ý vị ôn trọng của một người đàn ông — tuy rằng gương mặt anh tuấn không thay đổi, vẻ tươi chọc trên mặt biến mất, độ cong giường khoe miệng không thay đổi, ánh mắt còn có chút nào đó khinh bạc..... cô vẫn đang ở trong khoảnh khắc linh ngộ — anh chính là người mà trong suốt năm năm nay cô dùng hết tất cả khí lực để quên đi — anh từng là cái đích, cô luôn cố gắng hết sức để truy tìm hạnh phúc, từng là người mà cô nghĩ cả đời chỉ yêu mình anh.

Ba của Diễm Diễm..... nghĩ đến Diễm Diễm, cô đột nhiên lui một bước dài, sau đó xoay người rời đi, sắc mặt nháy mắt từ đỏ nhuận chuyển thành tái nhợt.

“Như thế nào? Không có dũng khí đối mặt với anh?” Bất lấy tay cô, Đường Lạc đứng chặn trước mặt ngăn trở đường đi.

“Năm năm không gặp, em lại trở nên nhát gan như vậy?”

“Buông tay, nơi này là công cộng!” Cô đè thấp thanh âm, phát hiện bên cạnh đã có người đang xì xào bàn tán.

“Sợ cái gì? Anh nhớ chính em trong quá khứ——”

“Câm mồm!” Cô dùng sức vùng vẫy khỏi sự kiềm chế của anh.

“Quá khứ đã qua..... Tôi còn có việc!” Cô thối lui hai bước, duy trì khoảng cách với anh.

“Em sẽ không vô tình như vậy đi?” Hai tay ôm ngực, anh thu hồi khuôn mặt tươi cười, thâm trầm xem kỹ cô.

Cô nhìn anh, đột nhiên bật cười.

“Năm năm rồi, không nghĩ tới anh vẫn ngây thơ như vậy.” Quảng ra một câu nói, cô đang định bỏ chạy.

“Sophie! Thật tốt, tôi còn tưởng rằng cô sẽ không tới!” Đoạn Viêm đột nhiên từ bên cạnh đi tới, hung hăng ôm lấy Tâm Hân — cũng chính là Sophie. Sophie là tên tiếng anh của Tâm Hân. Anh ta liếc mắt một cái đảo qua Đường Lạc, chính là người đang đưa ánh mắt muốn xử từ lăng trì bắn về phía mình, về mặt cột nhà cùng đối phương trao đổi ánh mắt.

“Hi.” Tâm Hân không được tự nhiên tránh xa Đoạn Viêm, sự nhiệt tình của anh lần nào cũng làm cho cô nuốt không trôi.

“Vị này là — giới thiệu một chút đi?” Chậm rãi buông mỹ nhân trong ngực ra, Đoạn Viêm nhìn chằm chằm Đường Lạc cười mỉ mỉ hỏi. Tâm Hân chủ động dời cước bộ ý đồ kéo xa khoảng cách cùng Đường Lạc:

“Đoạn tiên sinh, tôi đang tìm anh, hợp đồng với anh tôi đã đưa cho luật sư xem xét ——”

“Vấn đề về hợp đồng không vội, ” Đoạn Viêm đứng tại chỗ không nhúc nhích, con ngươi đen nhánh thẳng tắp nhìn Đường lạc hỏi:

“Anh là tổng giám đốc quản lý khu vực phía Bắc của Đường thị? Thời gian ở Mỹ, tôi nhớ đã nhìn thấy ảnh của anh trên tờ báo Business week.”

“Đoạn tiên sinh!” Tâm Hân nóng nảy. Cô lảng tránh ánh mắt của Đường lạc, nhưng không thể tránh được cảm giác như bị đôi mắt của anh ăn tươi nuốt sống.

“Sophie, giới thiệu giúp tôi.” Đoạn Viêm quay đầu nhìn Tâm Hân, nhìn đến mỹ nhân sắc mặt tái nhợt, anh chẳng những không đồng tình còn hưng trí đùa

dai. Tâm Hân muốn né cũng không được, bởi vì cô đã đáp ứng Tề Lỗi phải có được giấy phép thông hành của Đoàn Viêm.

“Vị này là..... Đường tiên sinh.” Vuốt vuốt tóc mai, cô không muốn nhìn anh.

“Giữa chúng ta chỉ có quan hệ như vậy sao?” Đường Lạc mị mắt.

“Như thế nào? Quan hệ của hai người thực ‘Đặc biệt’ ư?” Đoàn viêm khoi mào lông mày, phiết miệng hỏi:

“Theo tôi được biết, qua một tháng nữa Sophie sẽ gả cho.....”

“Đoạn tiên sinh!” Tâm Hân đánh gãy lời Đoàn Viêm.

“Xin anh không cần tùy tiện đoán, tôi cùng Đường tiên sinh chính là có quen biết ——”

“Có quen biết?” Đường Lạc cười nhạo, khuôn mặt tuấn tú cười lạnh.

“Ở trên danh nghĩa cô ấy là em gái nuôi của tôi!”

“Em nuôi?” Đoàn Viêm cố tình kinh ngạc quay đầu, mở to mắt nhìn Tâm Hân.

“Sophie, cô thật là em nuôi của Đường tổng?” Tâm Hân nhếch miệng, nửa phút đồng hồ sau mới lạnh nhạt đáp:

“Tôi chỉ là con gái nuôi ở Đường gia, cùng Đường tổng không hề có chút quan hệ nào hơn! Đoạn tiên sinh, nếu anh hôm nay không có chuẩn bị bàn luận công việc, chúng ta có thể hẹn nhau vào thời điểm khác.” Trục giác của cô cho biết Đoàn Viêm là muốn leo trèo bám víu.

“Come on, Take it easy! Trường hợp này không thích hợp đàm công sự sao?” Đoàn Viêm chuyển đề tài.

“Đoạn tiên sinh, hôm nay là ngày bàn việc, địa điểm cũng là anh lựa chọn!” Tâm Hân hít sâu một hơi. Xem ra Đoàn Viêm không có ý định nói chuyện chính sự! Cô quyết định bỏ qua.

“Nếu hôm nay anh không có ý định bàn bạc công chuyện, vậy đề lần khác đi, tôi sẽ gọi điện thoại liên lạc với anh sau!” Nói dứt lời cô xoay người rời đi, không liếc mắt nhìn Đường Lạc lấy một cái. Tâm Hân vừa đi, Đoàn Viêm về mặt bữu môi trêu chọc.

“Uy, A Lạc, cậu xác định là Sophie? Cô ấy là hoa đã có chủ rồi!” Đoàn Viêm đùa cợt liếc xéo bạn tốt. Đường Lạc lạnh mặt, trừng mắt liếc về mặt cột nhà của người đàn ông kia ——

“Tôi hiện tại không rảnh với cậu!” Anh mượn cớ nhìn Tâm Hân đi xa, bước nhanh theo sau.

“Xem ra cậu còn cần nhiều công sức đây,người anh em!” Đoàn Viêm ở phía sau đầu không thức thời kêu. Đường Lạc đá cũng không đá lại, trong lòng vui vẻ đi ra ngoài ——

Tâm Hân ở trong này gặp được Đường lạc cũng không phải ngẫu nhiên, Đường gia cùng Đoàn gia là thế giao, điểm này Tâm Hân không biết, cô đương nhiên lại càng không rõ Đường Lạc cùng Đoàn Viêm có giao tình. Đường Lạc đã sớm biết thông tin từ Đoàn Viêm, tối nay Tâm Hân sẽ xuất hiện ở nơi này, cũng từ cái miệng quạ mỏ của Đoàn Viêm mà anh biết cô bây giờ đã là một người phụ nữ thành thực, hiểu được đạo lý đối nhân xử thế, không giống như cô gái mấy năm trước đó truc trác, liều lĩnh..... nếu sớm hay muộn cũng phải chạm mặt, anh lựa chọn ở trong tình huống có nhiều người để gặp cô, ít nhất muốn xem cô sẽ thành thực ra sao khi nhìn thấy anh.

Nhưng hiển nhiên suy đoán của anh lại sai lầm, cô đã không còn là con mèo nhỏ năm đó để mặc anh sắp đặt, anh phải một lần nữa đánh giá lại cô.

“Lời còn chưa nói hết, không lý nào như vậy đã vội vàng né tránh anh?” Đi nhanh đến chắn trước mặt cô, anh hạ mắt nhìn kỹ phản ứng của cô.

“Thực xin lỗi, tôi không có thời gian phung phí với anh!” Cô đi vòng qua anh.

“Anh có chuyện muốn nói!” Bắt lấy tay cô, anh cười:

“Vô luận như thế nào chúng ta cũng là anh em, làm anh ít ra cũng phải có quyền lợi được nói mấy câu chứ?”

“Anh muốn nói cái gì?” Cô thối lui đến lộ đài khách sạn.

“Anh hi vọng em về nhà làm hôn lễ.”

Cô lắc đầu. “Chúng tôi đã đặt khách sạn, tất cả đã chuẩn bị xong rồi.”

“Có thể hủy bỏ!” Anh cho tay vào trong túi quần, cúi đầu nhìn cô. “Anh sẽ lo hôn sự cho em, đại khái em có thể yên tâm.”

“Không có khả năng!” Sắc mặt cô biến đổi. “Đây là hôn lễ của tôi, tôi cùng Tề Lỗi đã tự lên kế hoạch cho chính mình——”

“Em nghĩ rằng anh quay về Đài Loan là muốn cùng em phân rõ phải trái?” Anh cười cười, chặn đường thối lui của cô.

“Mẹ muốn anh trở về thuyết phục em, nếu em đáp ứng, mọi chuyện giao cho anh giải quyết!”

“Vớ vẩn!”

“Một chút cũng không vớ vẩn! Chỉ cần em vẫn là người của Đường gia, anh chính là anh trai em, hết thảy đều phải tuân theo quy củ của Đường gia!” Cô cùng anh giằng co, dự cảm bất tường từ lòng bàn chân chui lên, tràn ngập toàn thân.

“Anh không có tư cách làm như vậy, đây là hôn lễ của tôi, không cần anh nhúng tay can thiệp!” Cô bắt buộc chính mình đứng thẳng lưng, nhìn thẳng vào mắt anh, anh dường như đang đứng sát vào cô, khiến cho cô mơ hồ có thể ngửi được mùi hương toát ra từ người anh.

“Ok!” Anh nhếch môi, đột nhiên buông tay.

“Nếu em không sợ làm tổn thương tâm lòng của mẹ anh cùng lão quân gia, như vậy tùy em quyết định —— tùy em thôi.” Tâm Hân cứng đờ, cô không phải người vong ân phụ nghĩa, lúc trước nếu như không có mẹ Đường thu dưỡng, cô sẽ bị đưa đến nhà người họ hàng Lãnh Mặc, tương lai thế nào không phải cô có thể đoán trước.....

“Anh rốt cuộc muốn thế nào?” Cô đè nén cực điểm, tận lực không cho thanh âm có một tia run rẩy.

“Rất đơn giản, trước em quay về nhà ——”

“Làm không được!” Cô nghĩ đến Diễm Diễm, sắc mặt trắng bệch.

Đường Lạc nheo mắt lại, đột nhiên cười rộ lên, nghiêng người cúi về phía cô. “Em thật sự là không giống với lúc trước, anh rất tiếc tuổi thời gian năm nay.....”

“Mời anh tự trọng một chút!” Sắc mặt cô tái nhợt, năm năm đã trôi qua vậy mà trái tim vẫn loạn nhịp như cũ khi đứng trước anh.

“Ok, không chạm vào em, được rồi!” Anh lui về sau hai bước, giơ cao hai tay, nụ cười trên mặt anh lại khiến cô sinh ra ảo giác tà ác.

“Tâm Hân!”

Tề Lỗi tìm được lộ đài, rốt cục nhìn thấy Tâm Hân.

“Tâm Hân, làm sao em lâu như vậy còn không trở lại xe, anh nghĩ em ——” nhìn đến bên lộ đài còn có một người đàn ông khác, anh kinh ngạc thất thần. Người đó bất động thanh sắc nhìn lại anh, khuôn mặt anh tuấn tã mị so với gương mặt nho nhã của Tề Lỗi thực là khác quá xa. Trực giác nam tính làm Tề Lỗi nhũn mày.

“Tâm Hân, vị này là?” Anh cảm thấy Đường Lạc không có hảo ý.

“Tề Lỗi! anh tới thật đúng lúc, chúng ta đi thôi!” Lôi kéo tay Tề Lỗi, cô xoay người bước ra khỏi lộ đài. Đường Lạc không có đuổi theo, anh đứng ở lộ đài nhìn theo hai người rời khỏi hội trường.

“Tâm Hân, em làm sao vậy? Vừa rồi người nọ là ai?” Sau khi lên xe về Tề Lỗi hỏi. Anh chưa từng gặp Đường Lạc, cũng không có nghe Tâm Hân đề cập qua. Anh chỉ biết là Tâm Hân họ Đường, là con gái nuôi của tập đoàn Đường Thị.

“Đừng hỏi, ” Tâm Hân thờ dãi, mày nhướn chặt. “Em rất mệt.....”

Tề Lỗi câu nói đến miệng đành phải nuốt trở lại. “Được rồi, anh đưa em trở về trước.” Xem cô bộ dáng mệt mỏi như vậy, anh không đành lòng hỏi nhiều hơn. Đêm nay Tâm Hân tựa hồ đặc biệt không giống với mọi khi, năm năm qua chưa thấy Tâm Hân kích động như vậy bao giờ, là vì người đàn ông kia sao? Tề Lỗi nắm chặt vô lăng, nhướn mày. Hi vọng..... đây chỉ là suy đoán thôi.

Đường Lạc tuyệt đối không phải một người dễ dàng bỏ cuộc, ngược lại, chính xác như anh từng nói —— hết thảy liền chiều theo ý anh mà làm! Đây là điều Tâm Hân không dự đoán được. Khác hẳn năm năm trước, anh tựa như thay đổi thành người khác —— tích cực, chủ động, hơn nữa tràn ngập tính xâm lược, cô hoàn toàn không hiểu nổi anh nữa!

“Tiểu thư, thiếu gia muốn tôi mời cô xuống ăn cơm.” Từng mẫu lên lầu kêu Tâm Hân xuống dùng bữa. Từ ngày hôm qua Tâm Hân bắt đầu quay trở về căn nhà lớn của Đường gia, điều kiện là Đường Lạc sẽ không tiếp tục quấy nhiễu công ty cô đang làm việc. Đường Lạc thông qua công ty bán đấu giá tác phẩm nghệ thuật lớn nhất châu Á. Dự định bóp chết công ty “J&T” bằng cái lý do tuyên truyền cơ hội cho nghệ thuật gia. Đường Lạc làm như vậy chẳng khác gì muốn “J&T” phá sản!

“Tôi đã biết, chờ một chút sẽ xuống ngay.” Cô không yên lòng, chậm rãi đi xuống. Cô sợ anh biết đến sự tồn tại của Diễm Diễm! Sự tình đã trở nên hỗn loạn, sớm biết như vậy cô đã sống chết không cho Tề Lỗi gọi điện đến Mỹ thông báo cho mẹ nuôi biết cô kết hôn. Năm năm nay cô dùng trăm phương, nghìn kế che giấu sự tồn tại của Diễm Diễm, có lẽ cô là ích kỷ —— nhưng Đường Lạc vốn không biết Diễm Diễm tồn tại, cô tin tưởng anh cho dù biết cũng sẽ không để ý! Bởi vì cái anh muốn là mối quan hệ nam nữ không bị trói buộc, “Quan hệ” gì đối với anh mà nói đều là chướng ngại của sự tự do. Trước khi quay trở lại nhà họ Đường, cô đã đem Diễm Diễm đến ở tạm nhà Tề Lỗi, nhưng chung quy đó không phải biện pháp hay. Có lẽ cô nên tìm thời gian cùng Tề Lỗi hăng hăng nói chuyện, tốt nhất là nên cử hành hôn lễ trước thời hạn.....

“Suy nghĩ cái gì mà có vẻ không yên lòng như vậy?” Thanh âm Đường Lạc đột nhiên xuất hiện từ phía sau, đang đi xuống lầu khiến Tâm Hân sợ tới mức thiếu chút nữa té xuống dưới —

“Cẩn thận!” Anh vòng tay ôm cô. Tâm Hân ngây ra một lúc, sau đó vội vàng tránh ra khỏi anh —

“Cám ơn anh.....” Hai má cô ửng hồng, ngập ngừng nói cảm ơn. Không biết có phải là ảo giác hay không, vừa rồi cô cảm thấy thời điểm anh ôm lấy mình, bàn tay tựa hồ có điểm hướng lên trên.....(Lik: a anh lợi dụng ăn đậu hũ của chị a, anh gian quá đi)

“Đợi em lâu quá, đang định lên lầu “mời” mời xuống, nhìn em không yên lòng ngay cả anh đi phía sau cũng không phát hiện ra.” Anh chậm rãi lên tiếng, ánh mắt tựa tiểu phi tiểu nhìn thẳng khuôn mặt ửng hồng xinh xắn.

“Tam thiếu gia, mau xuống đây ăn cơm đi!” Nghe được giọng nói của anh, Tùng mẫu kêu lên.

“Ăn cơm, đi xuống đi!” Cô bắt buộc chính mình mỉm cười, chột xoay người xuống lầu, tạm thời né tránh câu hỏi bén nhọn của anh.

“Cái tên Tề Lỗi..... đã có con gái?” Anh đột nhiên hỏi. Tâm Hân đứng tại trước cửa phòng á khẩu. Nửa ngày sau, cô một câu cũng nói không nên lời.

“Cái gì? Người đàn ông kia đã kết hôn rồi? Còn có con rồi?!” Tùng mẫu nghe được lời Đường Lạc nói..., lập tức từ trong phòng bếp lao tới.

“Thật sự đúng như thiếu gia nói sao? Tiểu thư, đang yên đang lành làm sao cô có thể gả cho loại người này a?!” Tùng mẫu với tư tưởng truyền thống không ủng hộ.

“Sao cơ.....” Tâm Hân gương mặt chuyển từ trắng sang hồng, cô trừng mắt nhìn Đường Lạc trách cứ nhẹ nhàng.

“Anh đang nói bậy bạ gì đó.....”

“Thiếu gia, cậu nói thật hay giả đây?” Nhìn biểu tình Tâm Hân, Tùng mẫu nghi ngờ quay đầu hỏi Đường Lạc.

“Tôi đã điều tra thân thích họ hàng của anh ta, họ khẩu tuy rằng không viết đã kết hôn, nhưng cũng không có chứng cứ chứng minh anh ta không có con, bất quá.....” Anh ngừng lại một chút, nhìn chằm chằm khuôn mặt Tâm Hân do mất mặt mà đỏ bừng, chậm rãi nhếch môi.

“Người tôi phải đi điều tra hôm qua về thông báo, tối hôm qua trong nhà họ Tề đột nhiên xuất hiện một đứa nhỏ năm tuổi, như vậy không đáng nghi sao —”

“Thực quá đáng! Anh dựa vào cái gì mà phỉ người đi điều tra Tề Lỗi?!” Tâm Hân xiết chặt nắm tay, tim đập thình thịch. Cho dù Đường gia có gia nghiệp lớn, cho dù mẹ nuôi phỉ anh đến Đài Loan “Quan tâm” hôn sự của cô, anh cũng không có tư cách xâm phạm đến quyền riêng tư của cô cùng Tề Lỗi — anh cứ nhiên đề tiện đến mức phỉ người đi điều tra vị hôn phu của cô!

“Tiểu thư, thiếu gia cũng là vì tốt cho cô.....” Tùng mẫu tuy rằng không ủng hộ thiếu gia cùng phương thức bá đạo này, nhưng từ trước đến nay gia nhân trong nhà luôn yêu quý nàng nên lên tiếng nói đỡ.

“Tôi muốn nhanh chóng cử hành hôn lễ!” Tâm Hân bất chấp lễ phép ngăn lời Tùng mẫu nói. Đường Lạc nhếch môi lên, nhẹ nhàng cười.

“Mẹ nếu như đã đem hôn sự của em giao cho anh, anh tất nhiên phải phụ trách hoàn toàn. Không điều tra rõ ràng người kia, hôn lễ sẽ bị hoãn lại.” Anh làm như đương nhiên nói. Tâm Hân tức giận đến toàn thân phát run.

“Anh không có tư cách làm như vậy!”

“Chỉ cần em một ngày là người của Đường gia, anh liền có thể!” Anh không coi ai ra gì đi vào phòng ăn.

“Nếu tôi không phỉ, anh liền không có quyền hạn can thiệp vào bất cứ chuyện gì của tôi!” Cô tức giận gào thét sau lưng anh. Đường Lạc không thèm quay đầu lại.

“Tiểu thư..... Cái kia, thiếu gia cũng là vì tốt cho cô mà.....” Tùng mẫu nhìn Tâm Hân tức giận đến run người, đành phải an ủi cô.

“Tùng mẫu, tôi không muốn ăn cơm.” Tâm Hân đáy mắt chứa đựng nước mắt, xoay người chạy lên phòng. Để lại Tùng mẫu luống cuống chân tay đứng ở tại chỗ, không biết nên khuyên ai bảo ai lùi bước mới tốt.....

Hết chương 7.

Bạn đang đọc truyện *Mười Mười Tình Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

Edit: Linh Nhi

Beta: Bích Song

Bên ngoài bức tường thấp của khu nhà trẻ, một người đàn ông ánh mắt âm trầm nhìn chăm chăm vào bóng dáng cô bé gái bên trong góc vườn. Cô bé ngồi ở góc vườn khuôn mặt tái nhợt, co rúm lại, nhưng rất xinh đẹp khiến cho người ta thấy thương tiếc không ngừng. Đường Lạc lần đầu tiên nhìn thấy đã biết đó là con gái mình! Cô bé đó giống hệt mẹ nó lúc nhỏ, được thừa hưởng phần lớn gen di truyền của Đường Gia.

Cô giáo khu nhà trẻ từ nãy đến giờ đã chú ý tới người đàn ông xa lạ vẫn luôn đứng bên ngoài khu nhà trẻ, bình thường cô giáo nhà trẻ cực kỳ miễn cảm với những người lạ đứng bên ngoài rình mò, bởi vì trách nhiệm của cô là bảo vệ sự an toàn cho lũ trẻ.

“Tiên sinh, xin hỏi..... Ngài muốn tìm bé nào sao?”

Cô giáo nhà trẻ đi ra phía cổng trường, thực kính cẩn hỏi. Cô chú ý phía sau người đàn ông lạ mặt này có đậu một chiếc xe thể thao, chính là không biết nó thuộc dòng xe nổi tiếng nào, nhưng khí thế rất hiên ngang, người kia còn một thân hàng hiệu. Căn cứ vào tài sản sở hữu đã có thể đưa ra kết luận về chủ nhân của nó, vì vậy thái độ của cô cũng theo đó mà trở nên khiêm tốn kính cẩn.

“Tôi muốn tìm đứa bé kia, gọi nó đi ra gặp tôi.”

Đường Lạc nhìn cũng không nhìn người bên cạnh lấy một cái, trực tiếp ra lệnh.

“Anh là nói Đường Diễm Diễm a? Được được được.”

Cô giáo liên tục nói ra ba chữ được, không suy nghĩ nhiều liền đáp ứng mang Diễm Diễm đi ra, ngay cả Đường Lạc là ai cũng không dám hỏi, mệnh lệnh của người này có một loại khí thế khiến cho người ta không thể phản kháng.

Nghe được ba chữ “Đường Diễm Diễm”, Đường Lạc cũng không có phản ứng quá lớn, hết thấy mọi tin tức về cô bé này, anh đã phái người đi điều tra rõ ràng từ sớm.

Diễm Diễm ngoan ngoãn đi theo sau cô giáo, thẳng đến khi thấy người đàn ông đứng đợi trước cổng trường, bé mới mở to mắt ra nhìn anh.

“Xin chào.”

Đường Lạc ngồi xổm xuống, lấy thanh âm dịu dàng ôn nhu ra chào hỏi đứa bé.

“Con tên là gì?”

Cô giáo đang muốn giải thích Diễm Diễm cá tính vốn hướng nội, bình thường cũng chưa từng cùng các bạn học khác tiếp xúc qua, không nghĩ tới Diễm Diễm cư nhiên mở miệng trả lời —— “Con tên là Diễm Diễm.”

Thanh âm trẻ con non nớt vang lên, bé giương đôi mắt tò mò nhìn ông chủ ngồi xổm xuống trước mặt. Cô giáo thiếu chút nữa bị dọa cho té ngựa. Đứa nhỏ này hôm nay thật sự rất khác thường?! Đường Lạc nhíu mày.

“Con mấy tuổi?”

Anh hỏi tiếp, bàn tay nhẹ nhàng gạt đi sợi tóc rơi loạn trước trán cô bé. Diễm Diễm không có lùi bước hay kháng cự.

Cô giáo càng thêm mở rộng tầm mắt. Ngay cả cô, sau ba tháng quan sát nó mới bằng lòng mở miệng ra nói chuyện thể mà nay

“Năm tuổi.” Diễm Diễm hỏi lại anh. “Chú là ai?”

Đường Lạc nheo mắt lại nhìn đôi mắt trong suốt mở to của con gái, Đường lạc vẫn tìm ra được một chút bóng dáng của Tâm Hân trên gương mặt non nớt ấy. Máu quang anh trở nên thâm trầm.

“Con nên gọi chú một tiếng ba.”

Đường Lạc vừa nói xong, cô giáo ánh mắt càng thêm mở rộng. Diễm Diễm đến “Nhà trẻ hạnh phúc” đã được một năm, nhưng cô chưa từng gặp ba của Diễm Diễm. Nhưng ba của Diễm Diễm cũng thật kì quái, vì sao một người cha lại còn phải đứng trước mặt con gái của mình giới thiệu thân phận? Trừ phi là ——

“Nhưng mẹ nói Diễm Diễm không có ba.” Diễm Diễm nhăn đôi mày nhỏ nhoi lại.

“Bởi vì mẹ hận ba.”

Anh không hề cố kỵ nói thật với con.

“Tiên sinh.....”

Cô giáo nhún nhún mày lại. Những lời này là của một người đàn ông cùng một đứa bé, cô nếu như đưa ra một chút kháng nghị, với thân phận cô giáo của Diễm Diễm có vẻ cũng không phù hợp cho lắm.

“Vì sao?”

Diễm Diễm cùng người tự xưng là ba của mình tiếp tục nói chuyện. Hai người không đem kiến nghị nhỏ nhỏ của cô giáo trở thành vấn đề cần giải quyết. Cô bé trên mặt tràn ngập tò mò, không hề có biểu tình quá mức quái dị hay nghe không hiểu.

Đường Lạc vuốt tóc cười.

“Bởi vì tại thời điểm mẹ sinh con ra, ba không có ở bên cạnh, một người đàn ông không thể chiếu cố cho người mình yêu, đó là điều bất đắc dĩ.” Anh lấy phong thái nói chuyện của người lớn nói với Diễm Diễm.

“Ba yêu mẹ sao?”

Diễm Diễm mở to hai mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, rất chân thành, rất chân thành hỏi “ba” của bé. Một phút trầm mặc làm cho không khí chung quanh động lại một tầng sương lạnh, ngay cả cô giáo cũng nín thở chờ đợi đáp án.....

“Yêu.”

Một chữ rất đơn giản nhưng đã nói lên được hết thái ý nghĩa. Năm năm trước, anh thật không có biện pháp vui vẻ thừa nhận tình yêu này. Bởi vì thân phận của cô là “Em gái”. Ở Đường gia, tuyệt đối không cho phép loại tình cảm “Loạn luân” bị gièm pha này xuất hiện. Mặc dù Tâm Hân cùng anh không hề có quan hệ huyết thống, có điều với danh gia vọng tộc mà nói, chuyện không bao giờ có thể chấp nhận nhất là... loại tình cảm hẹn ước bị ràng buộc phức tạp này.

Đây cũng là một trong những lý do trong năm năm qua anh để Diễm Diễm tự do, anh muốn con được như những đứa nhỏ bình thường khác, chỉ ít có năm năm tuổi thơ bình thường, thơ ấu tự do, cho nên vẫn nhìn xuống không đến gặp cô.....

(S: ồ, ra là vậy)

Nhân sinh có rất nhiều lý do cùng nhiều chuyện phải “Bỏ qua”, có đôi khi tình yêu đến không đúng lúc, người ta không thể nhận nó, hoặc là phải đè ép nó, nhưng những chuyện bất đắc dĩ này cũng không phải là chuyện có thể giải thích rõ ràng cho một đứa nhỏ năm tuổi.

Chờ Diễm Diễm lớn hơn một chút, nếu con bé còn muốn truy vấn, anh sẽ từng chút một nói cho nó biết, năm năm đó anh không có quên mẹ con bọn họ, hành tung của hai mẹ con luôn luôn nằm trong lòng bàn tay anh, anh luôn ở đó chờ đợi “thời điểm chín muồi”. Nếu không phải người phụ nữ của anh muốn gả cho người khác, anh không biết sẽ chờ đợi tới bao giờ! Năm năm rồi, năm năm chia lìa đã làm cho tương tư của anh đói khát đến khó nhịn!

“Nhưng là, mẹ chán ghét ba.....”

“Không phải chán ghét, ” Anh nhếch môi, kiên nhẫn nói với con.

“Hận một người cùng chán ghét một người không giống nhau, hận đôi khi đại biểu cho tình yêu mãnh liệt a.”

“Đúng vậy, người ta thường nói yêu càng sâu hận càng nhiều.” Cô giáo hưng phấn đứng ở một bên xen vào, không nghĩ tới nghe được một cái “đề tài” chuyện tình xưa cảm động khiến người ta rơi lệ, cho nên dễ dàng đưa ra một ví dụ không đứng đắn.

“Như vậy sẽ không thể, mẹ chỉ yêu Diễm Diễm” Cô bé nghe không hiểu lời cô giáo nói... , cố chấp lấy ý nghĩ của chính mình phản bác. Diễm này, Diễm Diễm rất giống mẹ nó.

“Con không tin mẹ yêu ba?” Nheo mắt lại, anh đưa đứa con bé bồng cổ chấp đến đáng yêu. Cô bé trong mắt hiện lên một tia tinh nghịch.

“Không tin.”

Đường Lạc khoi mày lông mày.

“Có muốn đánh cược với ba không?”

Cô giáo ở một bên hưng phấn mãnh liệt gật đầu “Ám chỉ” cho Diễm Diễm. Diễm Diễm không nói lời nào.

“Thế nào?” Anh hỏi.

Cô bé giống như suy tính trong chớp lát, mới giương mắt hỏi “ba”.

“Cái gì gọi là đánh cược?”

Đường Lạc nhếch môi, chú ý tới sóng mắt con bé ánh lên tia quý quang — nguyên lai đứa bé này chân chính là giống ba mình! Bất kể là lùi bước, e lệ hay là sợ người lạ, mỗi đứa trẻ lại có màu sắc phong vẻ khác nhau, nó so với mẹ còn kiên cường hơn rất nhiều lần về bề ngoài. Con bé sẽ thích ứng tốt cuộc sống ở Đường gia, anh đại khái có thể không cần lo lắng.

“Đánh cược chứ sao.....” Anh nở nụ cười sâu sa không khác gì con gái.

“Đánh cược chính là..”

~ ~ ~

Cô giáo đứng ở một bên không hề hay biết trong hồ lô của hai cha con bọn họ đang bán loại thuốc gì, bất quá không quan hệ, cô có chuyện xưa để nghe là tốt rồi, huống chi chuyện xưa này nghe qua còn rất kích thích đấy chứ.....

Tuy rằng Tâm Hân biết, thời gian gần đây phải tận lực tránh ở cùng một chỗ gặp mặt với Diễm Diễm, nhưng là từ xưa đến nay cô xa con gái không quá một ngày, nhịn không được lại nhớ đến Diễm Diễm, cũng biết Diễm Diễm không thấy mình nhất định sẽ khóc lóc cả ngày. Vừa nghĩ tới Diễm Diễm khóc, cô liền cảm thấy biết bao nhiêu là khổ sở, cô rất đau lòng! Một khi đau lòng, cô sẽ rất khó khắc chế cảm xúc của chính mình, muốn đến nhìn Diễm Diễm một chút.

“Này? Tề Lỗi? Em là Tâm Hân, Diễm Diễm có khỏe không?”

Rất cục, hôm nay cô cũng nhịn không được phải gọi điện thoại đến nhà của Tề Lỗi.

“Tâm Hân?! Em đã đi đâu vậy? Đã ba ngày nay không có một chút tin tức nào, ngay cả ban ngày cũng không tới công ty, em bây giờ rốt cuộc đang ở đâu?”

“Trước đừng hỏi chuyện này, chờ một chút nữa em sẽ giải thích với anh — Diễm Diễm đâu? Diễm Diễm có khỏe không?”

Cô vội vã hỏi thăm con gái bảo bối.

“Không tốt một chút nào!” Tề Lỗi thờ dãi.

“Con bé đã tuyệt thực kháng nghị với anh, hai ngày nay không ăn cơm rồi!”

“Cái gì?!” Vừa nghe vậy, Tâm Hân đau lòng sắp chết.

“Em, em lập tức đi gặp Diễm Diễm ngay!” Để điện thoại xuống, cô liền cầm bao da đi về cửa chính —

“Muốn đi ra ngoài?” Đường Lạc đột nhiên xuất hiện ở trước cửa chính nhanh như ma quỷ, ngăn trở đường đi của cô.

Tuy rằng cùng ở dưới một mái nhà, nhưng Tâm Hân suốt ba ngày nay đều tự nhốt mình ở trong phòng, ngay cả ban ngày cũng không ra ngoài đều vì tránh chạm mặt anh, đây cũng là lý do Tề Lỗi không tìm thấy cô.

“Tôi có việc, anh tránh ra được không?” Nghĩ Diễm Diễm hai ngày chưa ăn cơm lòng cô liền nóng như lửa đốt.

“Ba ngày chân không bước ra khỏi nhà, hiện tại có chuyện gì lại khẩn trương như vậy?”

Anh vẫn như cũ không chút để ý chắn trước con đường của cô, thậm chí tiến lên mấy bước nghiêng người áp đảo cô.

“Tôi thật sự có việc, chuyện này chờ tôi quay về mới hỏi lại được không?” Cô thối lui đến cạnh cửa, cơ hồ sắp khóc rồi.

“Tôi thấy em khẩn trương quá độ, chúng ta dù sao cũng là người một nhà, có chuyện gì em đại khái có thể tìm tôi thương lượng.”

Anh tựa tiểu phi tiểu nói.

“Anh tránh ra là đã giúp tôi rồi.” Bởi vì anh đi tới gần, mặt của cô không được tự nhiên đỏ hồng.

“Em tính đi tìm Tề Lỗi?”

Anh thu hồi khuôn mặt tươi cười, ánh mắt trầm trầm có vẻ hơi lạnh khốc.

“Tôi nói rồi, không điều tra rõ ràng mọi chi tiết về người đàn ông kia, em tốt nhất nên quên ý niệm muốn cùng anh ta kết hôn trong đầu đi.”

“Nếu tôi không phải là người của Đường gia, anh sẽ không có tư cách xen vào chuyện của tôi!”

Vì Diễm Diễm, cô còn thật sự suy nghĩ đến chuyện thoát ra khỏi Đường Gia.

“Đáng tiếc, em bây giờ vẫn là người của Đường gia, chỉ cần em một ngày vẫn còn là người của Đường gia, tôi liền không thể mặc kệ mà buông tay. Trừ phi chính em gọi điện thoại đến Mĩ, chính miệng em nói với mẹ tôi là không muốn làm người của Đường gia nữa.”

Anh dễ dàng giấu đi tia quý quang trong mắt. Tâm Hân nhủ mảy lặng đi một lúc lâu, cô suy nghĩ về chuyện nói cho mẹ Đường..... những lời này cô làm sao có thể nói ra được? Mẹ Đường đối tốt với cô lắm, cô sao nỡ nói với bà cô không muốn làm người của Đường Gia? Thở dài, cô lạnh nhạt phản bác anh:

“Mấy năm năm qua anh không để ý chuyện của tôi, hiện tại lại để ý, anh không thấy là đã quá muộn? Huống chi, cuộc sống riêng tư của anh so với người khác còn đáng bị kiểm điểm hơn — tôi thấy người nên bị quản thúc, chính là anh mới đúng?”

“Vây là em đã sai lầm rồi! Năm năm nay tôi không có qua lại với quá nhiều nữ nhân, về phần cuộc sống riêng tư của tôi.....”

Anh nhếch môi, cười đến thực ám muội.

“Nói cho em biết cũng không sao, chỉ có bốn chữ “tẻ nhạt vô vị” mới có thể hình dung được hết thôi.”

Đường Lạc khuôn mặt anh tuần tưới cười, khoảng cách rất gần mà đột nhiên phóng đại trước mắt cô, Tâm Hân tim đập thình thịch.

“Mặc kệ chuyện của tôi, anh không cần nói cho tôi biết việc tư của anh, đồng thời, tôi hi vọng anh đừng can thiệp chuyện riêng của tôi!”

Cô ngừng thở, cổ chấp trùng mắt nhìn anh. Đường Lạc bỏ qua câu nói đó, đột nhiên nhắc tay bắt lấy cổ tay mảnh khảnh của cô.

“Mặt của em thật là đỏ, khẩn trương sao?”

Anh cười tà, có điểm không đứng đắn.

“Anh đừng có nói bậy!”

Muốn hất tay anh ra lại càng làm anh muốn giữ lại, trong lúc nhất thời cô không thể nào gạt tay anh ra được.

“Buông ra ——”

“Người đàn ông kia không thích hợp với em, nghe lời tôi, rời xa anh ta đi.”

Thanh âm nam tính trầm thấp như thổi miên, hơi thở ấm áp ní non ở bên tai cô, kích thích hệ thần kinh mẫn cảm của cô.

“Anh điên rồi!”

Tâm Hân tức giận đẩy anh ra, gương mặt bị che phủ bởi một rặng mây hồng.

“Tôi đã không giống với tôi của năm năm trước đây, sẽ không một lần nữa cùng anh chơi trò chơi tình ái!”

Một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm, sau khi đẩy anh ra, cô nhanh chóng thối lui đến bên cửa chính nhìn chằm chằm anh —— cô chọc tức anh, trên mặt anh vẫn là biểu tình bất cần đời như cũ.

“Người muốn chơi trò này trước là em! Người cùng em chơi trò đó lại là tôi.”

Anh như không có việc gì nói ra, gương mặt vẫn đang bảo trì tươi cười đáng giận. Tâm Hân bức đến nói không ra lời, đành phải quay đầu rời đi không thêm để ý tới anh. Cùng lúc bởi vì cô tự nhiên lại không phản bác lời của anh..... những hình ảnh trong quá khứ hiện lên rõ ràng, nếu anh muốn cô làm chuyện gì, cô sẽ cam tâm tình nguyện để tùy ý anh định đoạt! Trọng điểm là —— năm năm sau cô đã trở thành một cô gái trưởng thành, tuyệt đối sẽ không dẫm lên vết xe đổ trogn quá khứ.

Trên thực tế, Tâm Hân cũng không hy vọng mẹ Đường thương tâm, nhưng sau khi cô đến nhà của Tề Lỗi, Diễm Diễm vừa nhìn thấy cô liền nhào vào lòng khóc lớn, cô rốt cục hạ quyết tâm gọi điện thoại cho mẹ Đường.

Sự tình không hề đơn thuần như cô nghĩ, cô không thể yêu cầu mẹ Đường cấm Đường Lạc nhúng tay vào chuyện của cô, bởi vì Đường Lạc trở về Đài Loan ngay cả mẹ Đường cũng không biết!

“A Lạc quay về Đài Loan rồi? Mẹ chỉ là đề cập qua chuyện con muốn kết hôn, nhưng lúc đó nó đang ở nước Pháp, chỉ là thông báo cho nó qua điện thoại mà thôi, không nghĩ tới nó lại quay về Đài Loan”

Nghe mẹ Đường nói vậy, Tâm Hân liền ngắt đại.

“Không phải mẹ muốn anh —— muốn anh ấy trở về tổ chức hôn sự của con?”

Cô chần chờ hỏi, hoàn toàn đoán không ra suy nghĩ của Đường Lạc.

“A Lạc nói như vậy sao?”

Bên kia đầu dây trầm mặc một hồi lâu.

“Có lẽ A Lạc lo lắng đến tương lai của nó, có một số chuyện con cũng không hiểu được.....”

“Không, con sẽ không để cho bất luận kẻ nào đến phá hoại hôn lễ của con.”

Tâm Hân không chờ mẹ Đường nói xong, cô tuy rằng giọng điệu ôn nhu nhưng cũng rất kiên định ——

“Nếu hôn sự của mình lại không thể tự mình làm chủ, con đây đành phải..... đành phải rời khỏi Đường gia.”

Đầu dây điện thoại truyền đến một trận trầm mặc, không biết qua bao lâu, bên kia mới truyền đến thanh âm hơi hơi nghẹn ngào của Đường mẫu.

“Vì sao? Tâm Hân? Là vì những năm gần đây mẹ không có ở bên cạnh chiếu cố con sao? Nhưng là chính con kiên trì không chịu theo mẹ đến Mỹ..... Là bởi vì con cảm thấy mẹ Đường đối với con không tốt sao?”

Trải qua nhiều năm, chuyện của cô cùng A Dục mới được các bậc tiền bối trong Đường Gia tha thứ, cô rốt cục mới có thể tới Mỹ đoàn tụ cùng con trai.

“Đương nhiên không phải ——”

Tâm Hân vội vàng phủ nhận, cô nhìn xuống nỗi xúc động muốn khóc. “Mẹ vẫn đối xử rất tốt với con, nhưng là..... Có một số việc, có một số việc..... Con chỉ có thể nói lời xin lỗi với mẹ.”

Đầu dây điện thoại bên kia yên lặng hồi lâu, Tâm Hân chuẩn bị dừng khí chờ đợi câu trả lời, vì Diễm Diễm cô phải dừng cảm lên. Lại là một hồi trầm mặc, đầu dây điện thoại bên kia mới trả lời.

“Những năm gần đây con không về nhà, mẹ nghĩ con là có suy nghĩ của riêng mình..... Nhưng là, mẹ thừa nhận những năm gần đây mẹ thật sự không quan tâm con, thực xin lỗi.....”

Điện thoại nhẹ nhàng cắt đứt. Tâm Hân che miệng lại, ngo ngẩn giữ chặt ống nghe chỉ còn truyền lại tiếng đò đò, nước mắt không ngừng từ trong hốc mắt chảy ra —— cô mới là người nên nói lời xin lỗi, nhưng hết thảy chuyện này đều là bắt đắc dĩ, rốt cuộc không còn kịp rồi.....

Tâm Hân đặc biệt chọn giờ làm việc trở lại ngôi nhà của Đường gia sửa sang lại quần áo của mình, để tránh gặp Đường Lạc. Trong ba ngày tự giam mình trong phòng, cô từng nghe mẹ nói qua Đường Lạc quay về Đài Loan một phần nguyên nhân là vì công tác, cho nên anh mỗi ngày đều đúng giờ ra khỏi nhà đến chi nhánh công ty con của Đường Thị xử lý công việc. Tâm Hân bằng động tác nhanh nhất thu thập quần áo, thậm chí cũng không thêm gấp gọn gàng mà nhét hết vào vali.

“Sắp xếp vội vàng như vậy, cô ý trốn muốn trốn anh sao?”

Thanh âm của Đường Lạc thỉnh thoảng xuất hiện từ phía sau, thân thể Tâm Hân nháy mắt cứng đờ. Ước chừng ba giây sau, cô làm như không nghe thấy lời của anh máy móc tính tiếp tục dọn quần áo.

“Việc gì phải giả vờ như không nghe thấy?”

Anh đi vào phòng, cầm cổ tay cô ——

“Anh buông ——”

“Sợ cái gì? Em còn dám làm tổn thương trái tim của mẹ tôi, cần gì phải sợ tôi?!”

Anh lên án cô.

“Tôi cũng không muốn thương tổn mẹ Đường!”

Cô hất tay anh ra, lui lại phía sau, đem tay áp lên ngực.

“Miệng thì nói như vậy nhưng sao hành động lại trái ngược hoàn toàn!”

Anh cười lạnh. Sắc mặt cô tái nhợt.

“Tùy anh nói thế nào cũng được.”

Nhắc hành lý lên, cô xoay người rời đi.

“Vội vã cùng tôi và Đường gia phải sạch quan hệ như vậy, là vì đứa bé kia sao?”

Lời nói lạnh lùng của anh đột nhiên thoát ra khỏi miệng. Tâm Hân cứng đờ tại cửa, trong nháy mắt hai chân cô như treo quả tạ ngàn cân, rốt cuộc đi không nổi thêm bước nào.....

“Em thật sự cho là tôi cái gì cũng không biết?”

Thanh âm lạnh lùng vang lên sau lưng Tâm Hân.

“Tôi không rõ anh đang nói gì!”

Cô tỉnh táo lại, kéo va li, mò mịt đi lên phía trước —

“Còn muốn gạt anh?!”

Đường Lạc đuổi theo, tóm lấy bả vai yếu ớt của cô, bắt cô quay lại nhìn mình —

“Cô giáo nhà trẻ đã nói vô cùng rõ ràng, đứa bé kia họ Đường không phải họ Tề, nó tên là Đường Điềm Điềm!”

Sắc mặt của anh thực nghiêm khắc, hai mắt hung ác nham hiểm trừng mắt nhìn cô.

“Buông —”

Cô tuy rằng giãy dụa nhưng trả lời cũng rất bình tĩnh, nhìn thẳng mắt anh, ánh mắt hai bên đều hàm chứa tức giận.

“Chết tiệt, em tính gạt anh bao lâu nữa?”

Đường Lạc không chế không nổi cơn tức giận của mình, anh nắm chặt bả vai của cô, lửa giận làm cho khí lực của anh không khống chế được.

“Nếu là không biết, thì điều đó không phải là lừa gạt.”

Sắc mặt cô không chút thay đổi nhìn lại anh, khiêu khích cơn giận của anh, không quan tâm bả vai mình đang bị anh nắm vô cùng đau đớn.

“Vô nghĩa!”

Cô phản ứng bình tĩnh, ngược lại càng khiến nổi giận.

“Buông, hiện tại tôi không còn là người của Đường gia, anh không có tư cách truy vấn chuyện của tôi.”

Cô lạnh nhạt. Dứt khoát đem tay anh gạt ra khỏi bả vai mình, cái loại đau đớn này giống như bị xé rách, nhưng hiện tại cô không để ý.

“Cũng bởi vì em không còn là “em gái” của anh, anh sẽ giành lại quyền nuôi nấng đứa nhỏ.” Anh thanh âm lạnh lùng truyền tới. Tâm Hân trong đầu nhất thời trống rỗng, đột nhiên xoay người.

“Anh dựa vào cái gì?!”

“Em nghe cho rõ ràng.”

Anh nhún nhún vai, biểu tình đột nhiên trở nên thực nhẹ nhàng.

“Em là tự mình từ bỏ thân phận người của Đường gia, chỉ cần em không phải trực hệ (kiểu như người thân ấy) của anh, chúng ta sinh hạ đứa nhỏ sẽ không bị gọi là loạn luân. Dù sao em ở Đường gia cũng giống như là người tàng hình, truyền thông căn bản không biết em là ai, muốn tiêu hủy lý lịch lại rất đơn giản, tuyệt đối sẽ không ảnh hưởng đến danh dự của Đường gia —”

“Tôi không thừa nhận Điềm Điềm là con anh!”

Tâm Hân mặt không có chút máu phản bác.

“Ngu ngốc, làm xét nghiệm ADN rất nhanh, em chẳng lẽ không biết cả cái này?”

Anh nheo mắt.

“Tôi không hiểu..... Mục đích của anh rốt cuộc là cái gì?”

Anh không có khả năng bởi vì một cái đứa nhỏ mà tranh chấp với cô, năm năm trước anh hận không thể thoát khỏi cô.

“Em có biết hay không, rời khỏi Đường gia chẳng khác nào từ bỏ đi một phần quyền thừa kế hợp pháp của chính mình?”

Thanh âm của anh trở nên trầm thấp, đột nhiên mở miệng hỏi một chuyện không hề ăn nhập.

“Tôi vốn không phải người của Đường gia, tài sản của Đường gia đối với tôi không cần thiết.” Cô nhún mày.

Đường Lạc nhếch môi.

“Nếu em biết một khoản nhỏ đó là bao nhiêu chắc chắn em sẽ không thể bình tĩnh như vậy đâu— em hối hận khi tôi ép em rời khỏi Đường gia, em sẽ không lấy được số tiền kia —”

“Tôi nói rồi tiền đối với tôi không có vấn đề gì, tôi chỉ hi vọng anh bước ra khỏi cuộc sống của tôi, càng xa càng tốt!”

Cô nhìn thẳng anh, đẩy lồng khăn cầu ông trời cho cô thêm dũng khí.

Nghe được những lời quyết liệt ấy..., anh cười khan một tiếng.

“Trước kia em không phải là như vậy —”

“Trước kia là trước kia, người thông minh sẽ không đem chuyện đã qua cùng hiện tại nói nhập làm một!”

Cô kích động đánh gãy lời anh, không thể để anh cứ đem chuyện đã qua ra cười nhạo mình.

Đường Lạc khoi mào lông mày, một chút tươi cười khó lường hiện ra nơi khóe môi.

“Gã cho một người đàn ông mình không yêu thương, chắc chắn sẽ không có hạnh phúc.”

Anh nhìn cô chuyên chú, âm điệu có một tia chế nhạo.

Tâm Hân không có biểu tình gì lên tiếng.

“Anh sai lầm rồi, năm năm là cái giá tôi đã phải trả để biết thế nào là tình yêu chân chính. Tôi thực sự đã xác định được, tôi yêu anh ấy.”

Cô kiên định nói ra những lời đó khiến sắc mặt Đường Lạc trở nên rất khó coi.

“Tự lừa dối mình, em có nói nhiều hơn nữa cũng không thể tự thuyết phục mình tin vào điều đó được đâu!” Giọng nói của anh bắt đầu nguội lạnh.

“Tôi không cần phải thuyết phục anh, người muốn kết hôn là tôi, tôi không cần phải lừa gạt chính mình.”

Bình tĩnh nói hết những gì muốn nói, Tâm Hân mang theo hành lý xoay người, cũng không thèm quay đầu lại rời khỏi ngôi biệt thự của Đường gia. Nhìn bóng lưng của cô dần xa, gương mặt Đường Lạc xẹt qua một tia lo lắng.....

Hết chương 8.

Bạn đang đọc truyện *Muội Muội Tinh Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

Edít: Linh Nhi.

Beta: Vịt

Từ sau khi Tâm Hân trở lại, cô liền mở miệng yêu cầu Tề Lỗi tổ chức đám cưới sớm hơn dự định. Hai tuần trước, cô đã thử qua áo cưới, mọi thứ hầu như đã chuẩn bị khá đầy đủ, nhưng mà cho dù không có lễ phục, không có tân khách, cô cũng tuyệt không để ý! Cô hy vọng có thể mau chóng gả cho Tề Lỗi. Không ngờ thấy cô vội vã, Tề Lỗi lại quyết không đáp ứng.

“Vì sao phải vội vàng như vậy? Dù sao hôn lễ cũng đã chuẩn bị thỏa đáng, tân khách cũng mời rồi, sau một tuần nữa hôn lễ sẽ được tổ chức, thực không có lý gì lại phải cử hành sớm lên cả!”

Anh không rõ nên càng muốn biết trong ba ngày mất tích, cô thực sự đã ở nơi nào? Anh càng ngày càng không hiểu Tâm Hân, anh biết người cô nhớ thương nhất là Điem Điem, tuyệt đối không có khả năng vô duyên vô cớ đem Điem Điem bỏ lại ba ngày không hề có tin tức, nhưng cô lại làm vậy!

“Anh không muốn kết hôn sao?”

Tâm Hân hỏi lại anh, phiền lòng, không muốn giải thích lý do. Tuy rằng, cô biết sắp xếp như vậy cũng không có đạo lý cho lắm.

“Anh dĩ nhiên muốn, nhưng là —” Tề Lỗi hít sâu một hơi. Có mấy lời anh muốn nói, nhưng trong tình huống cấp bách như vậy, anh cũng không muốn nghĩ nhiều.

“Kết hôn không phải là một sự trốn tránh! Tâm Hân, em sẽ không bao giờ là một người mẹ bỏ mặc con mình không thèm quan tâm trong ba ngày, rất

cuộc đã xảy ra chuyện gì, em vì sao không cho anh biết? Anh cảm thấy — Anh và em, khoảng cách giữa chúng ta càng ngày càng xa.”

Lời Tề Lỗi nói ra khiến Tâm Hân á khẩu.

“Anh..... Anh vì sao nói kết hôn là trốn tránh?”

Một lúc lâu sau cô mới bình tĩnh trở lại, nhẹ giọng hỏi.

“Ngay từ sau khi chúng ta quyết định kết hôn, em đã trở nên rất không bình tĩnh.” Anh nói ra sự thật.

Tâm Hân không biết nguyên nhân khiến mình bất an là gì, cũng biết chính mình thực không phải với Tề Lỗi..... nhưng cô không muốn nói với anh. Năm năm trước tình yêu của cô đã hoàn toàn đóng chặt, trừ bỏ người đàn ông nhiều năm trước cô yêu thương kia ra, cô chưa từng thực sự yêu một người nào khác. Cô đối với Tề Lỗi chỉ là tình cảm anh em, chưa từng chạm đến tình yêu nam nữ. Hiện tại cô biết cô không thể cứ ích kỷ như vậy, không thể đem anh trở thành bức tường tránh gió của mình. Huống hồ, dù có thể chắn hết phong ba bão táp cho cô, nhưng nó cũng không thể đẹp yên phong ba bão táp trong lòng cô được..... ngẩng đầu, Tâm Hân ánh mắt kiên định nhìn Tề Lỗi.

“Chúng ta hủy bỏ hôn ước đi.” Thản nhiên nói, thậm chí còn có một loại cảm giác như được giải thoát. Tề Lỗi ngây dại, nháy mắt sắc mặt nghiêm túc.

“Cho anh một lý do.”

Anh bình tĩnh hỏi cô, dường như đã sớm dự đoán được sẽ có kết quả này. Đầu tiên là cô vô duyên vô cớ mất tích ba ngày, nội tâm của anh đã bắt đầu bất an. Những hành vi như vậy thật không giống với Tâm Hân mà anh biết năm năm qua, có vẻ giống cô bé năm năm trước anh nhặt được trên vỉa hè trong đêm mưa hơn.....

“Không có lý do gì.....” Tâm Hân trả lời.

Bởi vì lý do này sẽ làm tổn thương người khác, cô nói không được, đành phải quên đi.

Tề Lỗi nhìn cô, thật lâu thật lâu sau rốt cục thờ dài một hơi.

“Anh đã biết.”

Ngữ khí của anh cũng không kích động. Cho dù cô không nói, anh cũng đã sớm hiểu được vì sao. Tình cảm vốn là không ai nợ ai, cái giả mà anh sở dĩ phải trả này hoàn toàn đều là cam tâm tình nguyện, không thể một mực cố chấp bắt đối phương phải đáp trả lại tình cảm của mình, tuy rằng ở nơi sâu kín nhất trong lòng anh kỳ thật hiểu được cô cũng không thương anh — ít nhất không phải là tình cảm nam nữ.....

“Thực xin lỗi.....” Cô đột nhiên ngồi xổm xuống dùng hai tay ôm mặt, kích động khóc nức nở — cô rất muốn gả cho Tề Lỗi — thật sự rất muốn, rất muốn! Bởi vì cho tới nay anh vẫn một mực ở bên cạnh che chở cho cô, không chút do dự để cô mượn bờ vai — nhưng là như vậy đối với anh thật không công bằng, bởi vì thứ anh muốn từ cô không phải chỉ là tình cảm anh em.

“Không cần nói xin lỗi.....” Giống như từ trước đến giờ, anh rất tự nhiên đưa tay ra muốn an ủi cô, che chở, bao bọc, bảo vệ cô, nhưng cánh tay đưa ra được một nửa thì dừng lại giữa không trung. Cũng đã đến lúc anh nên thu tay về rồi..... năm năm cố gắng chung quy đánh không lại một bóng dáng vô hình kia — anh biết Tâm Hân và người đó mới sinh hạ đứa nhỏ, người đàn ông đó mới là người cô yêu nhất, tuy rằng thời gian qua anh vẫn tự thuyết phục chính mình, Tâm Hân rồi sẽ bị thành ý của anh làm cảm động..... Ngẩng đầu lên, anh không tiếng động thờ dài, sau đó bật cười. Nguyên lai tình yêu không phải chỉ dựa vào thời gian là có thể tích lũy được, mà chỉ cần nháy mắt trượt chân — anh, ngay từ đầu đã thất bại a!

Tâm Hân vội trộm xin nghỉ học cho Diễm Diễm, vào đêm trước khi hôn lễ bắt đầu, cô thu thập hành lý suốt đêm mang theo Diễm Diễm đáp xe lửa xuống phía nam trở lại Đài Trung. Trở lại ngôi nhà của bố mẹ đã mất của cô từng sống, phòng ở do nhiều năm không ai sửa sang lại đã trở nên cũ kỹ, máy mà điện tích căn phòng khổng lồ, cô dành ra thời gian một ngày để sửa sang, đã có thể cung cấp cho Diễm Diễm một chỗ trú ngụ sạch sẽ. cô không biết rồi sau cô có thể làm gì, nhưng dù là gì cô đều chấp nhận, tuy rằng Tề Lỗi vẫn thực chiều cô, nhưng cô cũng không ý lại anh, chỉ có vẻ mặt tinh thần là cô vẫn duy trì dựa vào Tề Lỗi, sinh hoạt hằng ngày của cô cũng sớm đã quen với cuộc sống mồ côi cha mẹ. Mang theo Diễm Diễm rời đi mặc dù là quyết định vội vàng, nhưng cô không thể không đi, bởi vì Đường Lạc cùng năm năm trước đã không giống nhau, anh hiện tại còn khó hiểu hơn lúc đó! Cho dù là ích kỷ, cô vẫn phải né tránh anh như thời đó thôi.....

“Mẹ, con muốn về nhà.”

Con gái bé bỏng đứng ở bên cạnh ngẩng cái đầu nhỏ nhìn mẹ, thanh âm trẻ thơ non nớt mang theo tia nức nở. Diễm Diễm thật là đứa trẻ hướng nội rồi, nó không có thói quen đến nơi xa lạ, ấn đường đang nhăn tít lại.

“Ngoan, về sau nơi này chính là nhà của chúng ta.”

Cô ngồi xổm xuống bên con, nhẹ giọng dỗ dành nó. Cô cảm thấy thực có lỗi với Diễm Diễm, đứa trẻ này nếu như đi theo ba ba thì sẽ có cuộc sống tốt đẹp, nhưng cô lại đem nó đến chỗ tồi tàn này. Có điều cô vẫn kiên trì với suy nghĩ của mình, bởi vì cô thật sự không thể không có Diễm Diễm.

“Diễm Diễm không muốn ở nơi này.”

Đứa bé lắc đầu, trong hốc mắt chứa đầy nước, hi vọng mẹ nhanh chút mang bé “Về nhà”.

“Thực xin lỗi, Diễm Diễm, về sau..... Về sau con phải tập làm quen với nơi này, Diễm Diễm có thể vì mẹ mà ở lại đây không?”

Tâm Hân cầm tay Diễm Diễm, hi vọng đứa nhỏ có thể cảm nhận được tâm tình của cô. Cô bé vẫn còn ầng ằng nước trong mắt, đột nhiên vươn tay nhỏ bé ôm chặt lấy mẹ, nhẩn nhẩn cảm giác sợ hãi hoàn cảnh xa lạ và không tình nguyện, đem đến niềm an ủi lớn nhất cho mẹ bé.

“Con yêu mẹ!”

Diễm Diễm nói bằng giọng trẻ con đáng yêu, dụi đầu vào hõm vai mẹ, con người lóe lên một tia tình nghịch, nhẹ nhàng tiếp tục dụi dụi.....

“Mẹ yêu nhất cũng là Diễm Diễm!” Tâm Hân kích động quay lại ôm chặt cô con gái tri kỷ vào lòng. Giờ phút này đáy lòng cô suy nghĩ —— vì Diễm Diễm, hết thấy đều là đáng giá!

Cô tìm được một chân kê toan nhỏ nhỏ trong một công ty tại thành phố lân cận, một phần không đáng kể là tuy công ty có quy mô nhỏ, nhưng có thể nhanh chóng trong thời gian ngắn tìm được công tác, cô đã muốn thực cảm tạ lão thiên gia. Tuy rằng Tâm Hân biết Diễm Diễm cá tính hướng nội, việc thích ứng với hoàn cảnh mới phi thường khó khăn, nhưng Diễm Diễm vẫn phải thích ứng với cuộc sống mới, huống chi cô ban ngày phải đi làm, đành phải đem Diễm Diễm đưa đến nhà trẻ gần đó. Năm giờ chiều sau khi tan tầm, cô đứng giờ đến nhà trẻ đón Diễm Diễm, cô giáo lại nói cho cô biết Diễm Diễm đã sớm tan học.

“Không có khả năng, Diễm Diễm sẽ không đi theo bất cứ người nào không phải tôi.”

Cô kiên định nói, tin tưởng Diễm Diễm nhất định còn ở trường học.

“Thật sự, buổi sáng có một vị tiên sinh đến đưa Diễm Diễm đi rồi.”

Cô giáo bắt đầu lo sợ.

“Tiên sinh? Các người làm sao có thể tùy tiện để cho người khác mang con tôi đi?!”

Nhìn thấy ánh mắt cô giáo hoảng sợ, cô kích động hét.

“Nhưng người đó nói anh ta là ba ba của Diễm Diễm, còn bày ra giấy chứng nhận chứng minh thân phận của mình, hơn nữa tôi thấy Diễm Diễm thật sự biết anh ấy, còn mở miệng gọi ba ——”

“Cái gì mà giấy chứng nhận?! Không có khả năng, cô nói bậy ——”

Cô vốn muốn nói Diễm Diễm căn bản không có ba! Nhưng lời còn chưa nói ra trong lòng đột nhiên chấn kinh, ngạc nhiên nhớ tới Đường Lạc..... lắc lắc đầu, cô đem cái ý tưởng này trục xuất ra khỏi đầu, bởi vì Diễm Diễm căn bản không có khả năng kêu người xa lạ là ba, càng không có khả năng đi theo anh.

“Thật sự, Đường tiểu thư à, quy củ nơi này của chúng tôi thực nghiêm khắc, tôi không có khả năng đem con của cô giao cho người lạ.”

Cô giáo kiên nhẫn giải thích, cũng hy vọng có thể thoát khỏi phiền toái. Nếu đứa nhỏ thật sự mất tích, cô sẽ bị đưa ra tòa! Người nhà này thoát nhìn rất có vấn đề, nữ nhân này bộ dạng xinh đẹp như vậy, chính là một bộ dạng bất an, có thể là một nữ nhân lén đem con bỏ đi. Nhưng là chồng cô gái này suất, rất đẹp trai, nếu thực đem anh ta đến cho ta, ta cam nguyện a! Thật không biết người phụ nữ này trong lòng đang suy nghĩ gì.

Cô giáo liếc mắt đánh giá Tâm Hân. Tâm Hân đương nhiên nghe thấy người ta giải thích, chỉ là cô ngờ ngác trừng mắt về phía phòng học, thầm nghĩ chỉ có một người mang được con gái cô đi..... ngay cả hành lý cũng không kịp thu thập liền vội vàng đuổi tới Đài Bắc tìm Đường Lạc, nhưng là tìm hết trên lầu, dưới lầu, Tâm Hân vẫn không tìm được con gái âu yếm.

“Vi sao? Năm năm qua anh căn bản không biết sự tồn tại của nó, Diễm Diễm là con gái của tôi, anh không có tư cách mang nó đi, đem nó trả lại cho tôi!”

Cô đứng ở đại sảnh của Đường gia thương tâm kêu gào, nước mắt đọng đầy đáy mắt, tùy thời đều có thể rớt xuống.

“Hiện tại em đã không phải là người của Đường gia, Diễm Diễm không thể cho em.”

Đường Lạc bình tĩnh đáp, từ khi cô vào cửa tìm người, anh vẫn đứng chờ ở đại sảnh.

“Anh là tên dê tiện! Có ý ép tôi buông tha thân phận Đường gia vì muốn đoạt con của tôi, đúng không?!”

Cô lên án, ánh mắt vẫn đang không ngừng tìm kiếm bốn phía, hi vọng có thể nhìn thấy bóng dáng Diễm Diễm.

“Không cần nhìn, tôi đã đưa Diễm Diễm đến Mỹ.”

Anh lãnh huyết tuyên bố làm trái tim Tâm Hân đau đớn!

“Dựa vào cái gì? Diễm Diễm là con tôi, không có sự đồng ý của tôi, anh dựa vào cái gì mà đem nó ra khỏi nước?”

Cô tin Diễm Diễm không có khả năng tùy tiện cùng người lạ đi nước ngoài, anh nhất định đem nó giấu ở Đài Loan.

“Tôi không phải người lạ, tôi là ba của nó.” Anh trầm thấp nói.

“Nếu không tin, em có thể tìm một lần nữa.” Tâm Hân đứng ở giữa đại sảnh trong đầu trống rỗng, đáy lòng loáng thoáng hiểu được sự uy hiếp của anh.....

“Tin lời tôi nói rồi?” Thanh âm của anh thủy chung bình tĩnh.

“Coi như tôi cầu xin anh..... trả Diễm Diễm lại cho tôi.....” Cô yếu ớt cúi đầu van xin anh.

Nếu mất Diễm Diễm, cô không biết mình sống còn có ý nghĩa gì.

“Làm không được.” Anh cự tuyệt.

“Anh rốt cuộc muốn thế nào?” Cô tuyệt vọng hỏi.

Đường gia tài cao thế lớn, anh có biện pháp đưa Diễm Diễm ra nước ngoài dù chưa được cô đồng ý, còn có biện pháp vĩnh viễn tách biệt hai mẹ con cô.

“Nếu em trở lại Đường gia ——”

“Tôi sẽ không quay về Đường gia!”

“Còn chưa nghe hết lời tôi nói đã cự tuyệt, như vậy là quá nhanh đi?” Anh chậm rãi đến gần cô.

Cô bộ dáng nâng cao cảnh giới nhưng lại không làm cho anh hờn giận.

“Ý của anh là —— trừ phi em gả cho anh. Chỉ có cách này để trở lại Đường gia, em mới có thể nhìn thấy Diễm Diễm.” (Lik: yê yê, cuối cùng anh cũng cầu hôn rồi) (Chú thích: sau khi Lạc ca cầu hôn xong ta bắt đầu thay đổi xưng hô của anh là gọi em xưng anh, còn của Hân tỷ ta vẫn giữ nguyên. ^^)

“Anh điên rồi..... Tôi sẽ không đồng ý làm như vậy!”

Cô trừng mắt nhìn anh, không rõ anh tại sao có thể đề nghị vớ vẩn như vậy, lại càng không hiểu được anh rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì?

“Em không có lý do để không đồng ý! Con bé kia thực ý lại em, trong thời gian ngắn anh không có cách nào dỗ nó bình tĩnh trở lại, nếu em có thể đến Mi, đối với cả hai chúng ta đều là tốt nhất. Nói gì thì nói ——”

Anh bá đạo bắt lấy thân thể mảnh khảnh của cô, thẳng đến khi xác định cô ở trong vòng tay anh, anh mới hài lòng nói tiếp.

“Nói gì thì nói, năm năm trước em liều mạng muốn ở lại bên cạnh anh, tình huống đó không phải em đã quên rồi chứ?”

Trên thực tế, là anh cùng Diễm Diễm “Đồng mưu” muốn lừa cô đến Mi. Đương nhiên anh sẽ không nói cho cô biết sự thật —— nếu để cho Tâm Hân biết con bé thoát nhìn yếu ớt, nguyên lai là lấy giả ngu làm màu sắc tự vệ, cô có thể sẽ chịu không nổi đã kích này.

“Anh rốt cuộc muốn thế nào?!”

Anh điên rồi! Cô tuyệt đối sẽ không để cho anh lợi dụng chính mình.

“Không cần lừa mình dối người! Em không thể không thương anh, nếu không sẽ không chủ động giải trừ hôn ước.” Anh đặc ý nói.

“Tôi cùng Tề Lỗi giải trừ hôn ước là chuyện riêng của chúng tôi!”

Cô đẩy anh ra, khổ sở muốn khóc. Năm năm trôi qua, cô không tin mình còn không thể thoát khỏi anh.

“Nếu là chuyện không liên quan đến anh, tại sao muốn giải trừ hôn ước? Trừ phi ngoài anh ta ra, em còn có người đàn ông thứ ba.”

Anh ác liệt nói, ngăn chặn cái eo nhỏ vụng vụng, thẳng đến khi ngửi được hương thơm trên người cô.

“Anh thật nhàm chán!” Cô né anh, đánh anh, lại làm cho anh thừa cơ ngăn chặn mình.

“Năm năm qua thân thể em thật không có người nào yêu thương qua sao?” Bắt lấy hai tay cô đặt ở trên đỉnh đầu, anh cường thế đem cô đặt ở trên sofa phòng khách.

“Anh mau buông ra ——” Cô khủng hoảng nhìn quanh bốn phía, bị anh giam hãm dưới thân. Loại tình huống này làm cô nhớ lại quá khứ, ở trên sofa, cái đêm anh cùng cô.....

“Yên tâm, hiện tại nơi này không có người khác.” Nhìn thấu lo lắng của cô, hần thấp giọng cười nhạo.

“Anh tránh ra ——”

Cô liều mạng đẩy anh, hi vọng anh có thể rời khỏi thân thể mình, đừng nhục nhã mình.....

“Tại sao phải tránh né? Thân thể của em đã có phản ứng.” Bàn tay của anh đã dò vào vạt áo, cách một lớp ngoài áo bra, nắm lấy khuôn ngực no đủ. Thân thể nhuyễn ngọc ôn hương làm cho Đường Lạc quỵến luyến, mỗi một đường cong này đều rất quen thuộc..... Ôm lấy cô, anh khẽ hít sâu một hơi, mùi vị kia vẫn giống như năm năm trước, ngọt ngào mà tươi mát, vẫn mê hoặc tâm trí anh, làm cho anh vì cô mà chết mê chết mệt, không thể buông tay ——

“Vô si!”

Cô vừa tức vừa thẹn, dùng sức đẩy lồng ngực của anh ra, thân thể anh cường tráng lại không bị lay động đến nửa phần.

“Nam nữ hoan ái, thân thể có phản ứng là bình thường thôi mà.”

Anh làm như không có việc gì nói, được một tác lại muốn tiến thêm một bước luồn vào trong vạt áo xoa nắn vận vẹo chà đạp khuôn ngực mà anh ngày đêm đói khát. Biết rõ ngoài anh ra, không có người đàn ông nào khác chạm vào cô, nhưng anh vẫn nhìn không được ghen tị với bọn. Họ vì được tới gần cô. Lời của anh lại làm cho trái tim Tâm Hân trở nên giá lạnh. Ý nghĩ của anh không hề thay đổi so với quá khứ, anh muốn chính là tình ái, mà không phải tình yêu, đưa ra kết hôn chỉ là vì Điềm Điềm.....

“Buông ——”

Cô dùng hết tất cả khí lực đẩy anh, bởi vì dùng sức mà cô té khỏi ghế sa lông đến nỗi trật chân ——

“A.....”

Cô đau đến nỗi không có biện pháp đứng lên. Nhìn thấy vẻ mặt thống khổ ấy, Đường Lạc liền biến sắc.

“Làm sao vậy?” Anh khẩn trương hỏi, bàn tay to nóng rực cầm thật chặt mắt cá chân của cô.

“Không được đụng vào tôi.....”

Cô rên rĩ, kéo người lui đến góc sofa, chính là không cho anh chạm vào mình. Nhìn thấy cô người lại, anh đầu tiên là sững sốt, sau đó bật cười.

“Ông trời của anh, em cứ như vậy vì không cho anh chạm vào người em sao?”

Bá đạo tóm chân cô, hoàn toàn không cho phép cô cự tuyệt. Anh tự động mát xa, lực đạo nhẹ nhàng chậm chạp cẩn thận, ánh mắt chuyên chú, dường như sợ sẽ làm cô đau.

“Anh đang ở đây làm cái gì?”

Tâm Hân ngây dại, không thể tin được anh sẽ có mặt ôn nhu như thế.

“Mát xa a!”

Anh nhếch môi, gương mặt anh tuần tuy rằng thành thực lời đời, lại ngoài ý muốn lộ ra dáng vẻ cô đã quen biết năm năm trước, giống như đứa trẻ cười gian tà..... Tâm Hân thất thần, cô kinh ngạc nhìn anh, đột nhiên một loại cảm giác kỳ quái xâm chiếm mọi giác quan thần kinh của cô..... vì sao, cô vẫn đang không thể không chế chính mình không động tâm vì anh?

“Kỹ thuật của anh cũng được đấy chứ.”

Anh thấp giọng hỏi, con ngươi hơi dị sắc chặt chẽ khóa lại khuôn mặt cô đang dần dần ửng đỏ, bàn tay to lặng lẽ đụng đến bắp đùi.....

“Đó là đương nhiên, không biết đã mát xa cho bao nhiêu người phụ nữ khác nữa.....” Nàng quay mặt đi chỗ khác, trào phúng quở trách anh.

Anh đương nhiên nghe thấy được, miệng càng mở rộng ——

“Em sai rồi, kỹ thuật tuyệt hảo này chỉ dùng trên người bà nội —— lão nhân gia nhiều năm phong thấp chỉ có mát xa mới thoải mái thôi.”

Anh cười đáp, không giải thích nhiều. Năm năm, bởi vì anh cố gắng trên nhiều phương diện —— bao gồm đạt nhiều thành tựu to lớn trong sự nghiệp hùng mạnh của Đường gia, hơn nữa lại vô cùng kiên nhẫn ở chung cùng lão nhân gia —— rốt cục mới được lão nhân gia tín nhiệm, kéo gần khoảng cách tổ tông giữa hai người. Năm năm cố gắng rốt cục mới làm cho tâm lão nhân trở nên mềm mại không còn ngoan cố, nguyện ý lắng nghe, có thể thông cảm tâm tình của người yêu cùng với được yêu, giúp xua đi mâu thuẫn giữa bà nội và mẹ ngày nào..... Mẹ Đường có thể trở lại Đường gia, có thể nói đó hoàn toàn là công lao của Đường Lạc.

“Chân của tôi không có sao.....” Cô lúng ta lúng túng nói nhỏ.

Anh nắm ôn nhu như vậy, làm cho tình huống trở nên thực xấu hổ.

“Nhưng là anh có việc.”

Anh tà ác nắm tay cô đặt lên nơi đã trở nên cứng rắn——

“Không biết xấu hổ ——”

Tâm Hân sợ tới mức muốn rút tay về, lại không thoát khỏi cái nắm tay tựa như gông xiềng của anh.

“Muốn chửi thì chửi, không sao cả, nhưng là em không thể ngăn cản anh muốn em!” Anh khàn khàn lên tiếng, tiến thêm một bước kéo xuống khóa quần, khiến đôi tay lạnh lẽo của cô nắm lấy vật nóng bỏng của mình. Thời gian xa cô, anh ngày đêm tưởng nhớ, năm năm khiến cô biến hóa từ một thiếu nữ trúc trắc trở thành một phụ nữ thành thực quyến rũ, tùy thời có thể trên hoa ghẹo nguyệt, làm cho anh vô cùng bất an, làm cho anh muốn đem cô giấu đi! Hiện tại anh liền khẩn cấp muốn thưởng thức hương vị của cô.....

Tâm Hân hít vào một hơi, cuống đã của anh khiến tim cô quả thực muốn ngừng đập.

“Tôi không muốn —— anh buông tay ——”

Cô nhin không được thét chói tai, mặt đỏ như quả táo. Nhiều năm không tiếp xúc với người khác giới, cho dù là trước kia cô cũng không có phóng đảng như vậy, trong lúc nhất thời cô quả thực không biết nên làm như thế nào cho đúng.

“Vậy hãy để cho anh sờ em.” Anh tà á cười trộm, một bàn tay đã muốn đưa đến váy chạm vào quần lót cô, nhéo viên hoa đã sưng đỏ (Lik: *Đỏ mặt* ta không dịch chỗ này đâu *>.<*, Vịt: Vâng, cô để tôi beta đây này cô ạ).

“A —— đừng.”

Bị đùa nghịch phần thân dưới, anh dễ dàng làm cô thẹn thùng, liều mạng muốn gãy dựa thoát ra, trái lại càng đem quần lót kéo thấp hơn, thẳng đến khi lộ ra tâm hoa tối mặt.(Lik: Aaaaa. Phi lễ, chó nhìn... Vịt: đi, ta với mi đi ra ngoài)

“Nơi này là của anh, chỉ có anh mới có thể chạm vào!” Bàn tay to của anh nắm nhẹ, ngón cái đè lại ngay trước nơi mẫn cảm của cô, bá đạo xoa nắn huyết hoa.

“Dừng tay ——” Anh dừng tay lại, hạ thế truyền đến từng trận đau đớn..... Nàng không tiếc tự làm mình bị thương. Thối lui đến một góc rất xa, ôm lấy hai đầu gối cuộn mình lại tựa như một con thú nhỏ bị thương, cảnh giác nhìn anh chăm chú, không thể nhẫn nhịn chịu đựng anh giống như trước đây đùa bỡn chính mình!

Đường Lạc không hề hành động thiếu suy nghĩ. Cường hân nhin xuống dục hóa trong cơ thể đang hùng hực bùng nổ, mâu quang có vẻ hung ác nham hiểm.

“Đôi khi, tình yêu bắt đầu không đúng thời điểm, chỉ có bất đắc dĩ, không có kết cục.” Qua thật lâu, anh đánh vỡ trầm mặc.

“Tôi không hiểu anh đang nói cái gì!”

Cô bỏ qua một bên, căn bản không muốn biết. Cô nhận định anh là ích kỷ.

Không khí lại lâm vào cục diện bế tắc, nhìn cô quật cường, anh hít sâu một hơi, đôi mắt hung ác nham hiểm lại thâm sâu thêm vài phần ——

“Như vậy, vì Điềm Điềm, em phải đưa ra một quyết định.” Anh uy hiếp cô.

Tâm Hân ngửa mặt lên, con ngươi mơ hồ xẹt qua một tia mê mang pha chút căm phẫn..

“Gã cho anh hoặc là mất đi Điềm Điềm, em chọn cách nào.”

Trùng mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, anh nín thở ném ra tiền đặt cược —— tại ván đặt cược cuối cùng này, anh tin chỉ cần đem cô con gái cưng ra chắc chắn sẽ chiếm được lợi thế, cuối cùng anh sẽ giành được tình yêu của mình!

Bạn đang đọc truyện *Mười Mười Tình Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Khúc hát cuối cùng

Edit: Linh Nhi.

Beta: Vịt

Một tháng sau. Tại Mi

“Làm phiền A Lạc.”

Ngày cử hành hôn lễ, trong phòng nghỉ của cô dâu, mẹ Đường thỏa mãn thở dài, đột nhiên nói ra câu này. Đường Lạc vừa bị đám vừa bị xoa bắt đắc dĩ phục tùng đi ra ngoài, chờ thời điểm cùng cô dâu tiến vào lễ đường, Tâm Hân không hiểu quay đầu nhìn phía Đường mẫu, chờ bà nói tiếp.

“Con biết không? Ba của A Lạc và mẹ..... Chúng ta cũng là anh em.”

Mẹ Đường mâu quang trở nên sâu thẳm, suy nghĩ phiêu diêu quay về dĩ vãng. Nghe đến chuyện này, Tâm Hân khiếp sợ ngây dại. Đường Lạc chưa từng nói qua chuyện này với cô.

“Vi thân phận như vậy, nên cuộc sống của A Lạc ở Đường gia trước đây rất vất vả, bởi vì bà nội nó — vẫn không thể tha thứ cho mẹ cùng A Dục, năm năm vừa rồi A Lạc vẫn cố gắng lấp đầy phần tiếc nuối này, mẹ nghĩ, hầu như phần lớn là vì con!”

Mẹ Đường rung rung nước mắt, bà cúi thấp mặt, nhớ lại chuyện cũ không nói thêm gì nữa. Bà nội ở trong miệng mẹ nuôi chính là đại gia trưởng Đường gia, còn A Dục là người chồng mà bà yêu bằng cả trái tim.

Mẹ Đường bắt đầu nói ra..., từng chuỗi sự kiện xảy ra mấy ngày gần đây giống như một thước phim quay chậm xẹt qua đầu cô, bao gồm cả việc Đường Lạc bức bách cô rời khỏi Đường gia, mang Diễm Diễm đi, bắt buộc cô quay về Mi kết hôn với anh— nhưng mà khi đó cô chỉ có thể hận anh, cũng không hiểu được anh tại sao lại muốn làm như vậy..... nguyên lai là vì Diễm Diễm, vì hai người, anh bỏ ra suốt năm năm trời cố gắng! Mà năm năm đó, trong lòng cô chỉ ôm ấp oán hận với anh, trách cứ anh đã vứt bỏ mình.

“Chuẩn bị xong chưa?”

Cửa bị đẩy ra, chú rể thần thái sáng láng vừa tiến vào đã ôm lấy người phụ nữ của mình mà nhiệt tình hôn.

“Xong cả rồi, chỉ chờ con tới đón Tâm Hân.”

Đường mẫu cảm xúc đã hồi phục, gương mặt phúc hậu tràn ngập tươi cười. Cô dâu mới bộ dáng diễm diễm mật mật, ở đây mắt bà Đường vô cùng cao hứng. Dù sao hôm nay là hôn lễ của con trai, mặc kệ từ trước khoái hoạt hay thống khổ đều đã là quá khứ, không nên để chuyện đó ảnh hưởng đến hiện tại và tương lai làm gì.

Có mẹ Đường ở trong này, Tâm Hân e lệ nhẹ nhàng đáp lại nụ hôn của anh. Cô chủ động hưởng ứng làm cho Đường Lạc ngây dại, lặng nhìn một lát, thẳng đến khi thấy rõ trong mắt cô ánh lên biểu tình thẹn thùng, anh mới đột nhiên lấy lại tinh thần, lộ ra vẻ mặt bất ngờ mừng như điên — hơn nữa lập tức ôm lấy cô, lửa nóng hôn môi..... thiên ngôn vạn ngữ toàn bộ đều hóa thành nụ hôn cuồng nhiệt.

Đường Lạc không biết Tâm Hân vì cái gì lại đột nhiên tiếp nhận anh, nhưng hiện tại anh cũng không muốn truy cứu, dù sao bọn họ còn rất nhiều thời gian! Tâm Hân mềm mại không xương phối hợp, hoàn toàn không có cự tuyệt, mặc cho chú rể muốn ngừng mà không được làm loạn cô vừa mới mặc lên trên mình bộ trang phục cô dâu..... Mẹ Đường thức thời đi ra, vui sướng thay hai người, nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại.

~^.^~ Toàn văn hoàn ~^.^~

Bạn đang đọc truyện *Mười Mười Tình Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.